

JAMSAL

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

จักรวาลอัสติ

黑月光拿稳

BE

1 剧本

ดึงหลิวเหยวจือ 藤萝为枝 เขียน
เม้นน้อย แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

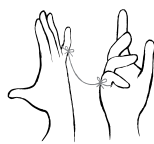

ลิขสิทธิ์ © JIMXAI © 2023
All rights reserved. NOT FOR SALE

ลิขสิทธิ์ © JIMXAI © 2023
All rights reserved. NOT FOR SALE

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

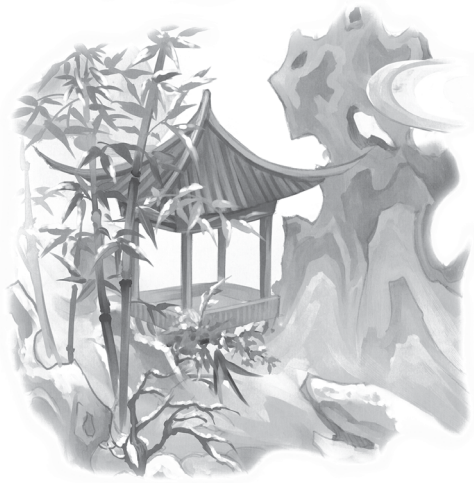

'จันทราอัสดง' นักอ่านหลายๆ ท่านคงจะเคยได้ยินชื่อนี้มาพอสมควร แล้ววันนี้เราจึงอยากเชิญชวนให้นักอ่านร่วมเดินทางกับเราไปจนจบเล่ม 4 ดุจดั่งจวบจนจันทราอัสดงจากฟากฟ้าไปพร้อมกันค่ะ

โดยเนื้อหาในเล่ม 1 นี้มันจะเล่าปูเรื่องราวของ 'ถ่านไถ่จิ้น' จอมมารที่ยิ่งใหญ่แห่งยุคด้วยสิ่งที่ 'หลี่ชู่ชู่' ได้ประสบพบเจอและได้สัมผัสมาทั้งในห้าร้อยปีก่อนหน้า รวมทั้งช่วงเวลาก่อนที่นางจะย้อนเวลากลับมาอยู่ในร่าง 'เยี่ยซื่อ' เพื่อยับยั้งต้นตอของการกำเนิดจอมมาร พอเราได้อ่านผ่านมุมมองของหลี่ชู่ชู่ ก็ทำให้เราเข้าใจในสิ่งที่หลี่ชู่ชู่อยากทำและจำเป็นต้องทำมากขึ้น เดิมทีหากนางเห็นบุรุษผู้หนึ่งไร้ญาติขาดมิตร ไร้คนเห็นใจและถูกคนกลั่นแกล้งถึงเพียงนี้ ไม่ว่าจะป็นนักอ่านเอง หรือเป็นหลี่ชู่ชู่ก็คงต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลืออย่างแน่นอน ทว่าภารกิจที่หลี่ชู่ชู่ได้รับมอบหมายมาทำให้นางรู้ว่าถึงภายนอกถ่านไถ่จิ้นจะน่าสงสารสักเพียงใด แต่ภายในเนื้อแท้และกระดูกของเขานั้นกลับเป็นคนที่เหี้ยมโหดชั่วช้าสามานย์ยิ่งนัก ถึงนางจะเข้าใจเขามาก แต่นางก็ยังไม่อาจจะยอมรับเขาได้ และไม่มีวันยอมรับในสิ่งที่เขากระทำได้เช่นกัน แล้วเช่นนี้ 'จันทราอัสดง' จะเป็นนิยายรักได้อย่างไรกัน ถ้านักอ่านอยากรู้แล้วว่าคำว่า 'รัก' จะได้ปรากฏในนิยายเรื่องนี้หรือไม่ แล้วปรากฏได้อย่างไร คงต้องพลิกกระดาษหน้าต่อไปและเดินทางซัดขวางจอมมารผู้ยิ่งใหญ่นี้ไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เกล็ดหิมะตกลงบนเส้นผมของเด็กหนุ่ม ชับแน่นเนตรขนงของเขา
จนดูราวกับน้ำแข็งและหิมะ

เด็กหนุ่มกอดนางแน่นขึ้นอีกนิด ถามเสียงเบาว่า “คุณหนูสาม
ท่านหนาวหรือ”

เขามีนิยน์ตาสีนวลกับเส้นผมดำขลับ ดูอ่อนแอไร้พิษภัย
พอเห็นหลี่ซู่ซู่มองประเมินเขา เขาหลุบตาลงอย่างสงบ ทำทาง
นอบน้อมและซลาดกัลว

หลี่ซู่ซู่ร่างกายแข็งที่อกว่าเดิม นางแม่ริมฝีปากแน่น ปกปิดอารมณ์
ในดวงตา

หลี่ซู่ซู่พันคิดหมื่นคาดก็คาดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าที่ดูงดงาม
อ่อนแอผู้นี้ กลับเป็นเป้าหมายของภารกิจนาง

เขาก็คือจอมมารในอนาคตที่ฆ่าคนเป็นเบือ ขี้ใจตีวิญญาณมนุษย์
จนเหลือกลายเป็นว่าเล่น

•

แนะนำตัวละคร

* หลี่ชู่ชู่

นางถือกำเนิดในอีกห้าร้อยปีให้หลัง เป็นบุตร
ของเจ้าสำนักเขียนอันดับหนึ่ง เดิมทีเป็นบุคคล
ฐานะสูงส่งผู้หนึ่ง ได้รับการฝึกให้มาหยุดยั้ง
ต้นตอของยุคสมัยที่มารร้ายครองโลก

* เยี่ยซีอู๋

คุณหนูสามของจวนแม่ทัพใหญ่เยี่ย ทั้งยังเป็น
ธิดาสายตรงเพียงคนเดียวของสกุลเยี่ย มีนิสัย
เอาแต่ใจอย่างยิ่ง

* ถานไถ่จิ้น

บุรุษที่เยี่ยซีอู๋แต่งให้ รูปร่างสูงโปร่ง ภายนอกดู
อ่อนแอไร้พิษภัย เป็นเป้าหมายในภารกิจหลี่ชู่ชู่
เพราะเขาในอนาคตคือจอมมารที่เข่นฆ่าคน
เป็นเป็อ

* เยี่ยปิงฉาง

พี่สาวคนโตของเยี่ยซีอู๋ที่เกิดจากอนุวงศ์ชายหกรักใคร่ให้เกียรตินางอย่างมาก เขาแต่งให้นาง
เป็นชายารองด้วยความคิดที่อยากอยู่ใกล้ซิด
นางตลอดไป

* เซียวหลิน

เซวียนอ๋องหรืออนุวงศ์ชายหก ผู้ที่ส่งส่งปาน
กล้วยไม้ ส่งงามราวต้นไม้หยก เขาชมชอบและ
รักใคร่เยี่ยปิงฉางเพียงผู้เดียวเสมอมา

ตอนที่ 1

พญามารในคัมภีร์

7

"คุณหนูสาม วิ่งไปข้างหน้า อย่าหันกลับมา!"

ตอนที่หลิษุฑูมีสติอยู่ นางถูกคนผลักอย่างกะทันหัน เท้าของนาง
พลันลื่นล้ม ก่อนที่ร่างทั้งร่างจะกลิ้งตกลงจากเนินเขา

อากาศในเดือนสิบสอง ผืนแผ่นดินถูกปกคลุมด้วยหิมะที่ทับถม
เป็นชั้นหนาเตอะ หนาวเหน็บเข้าไปถึงในกระดูก ร่างกายก็เจ็บแปลบ

จังหวะที่ใกล้จะชนกระแทกต้นไม้ได้เนินเขา กำไลหยกขาววงหนึ่ง
พลันปรากฏบนข้อมือของหลิษุฑู บนกำไลมีประกายแสงห้าสีไหลวน
พลั้งขุมนี้ประคองร่างนางไว้ซ้ำๆ

หลิษุฑูวิ่งเวียนตาลาย นานครู่ใหญ่กว่าจะดึงสติกลับมาได้

ภาพที่สะท้อนเข้าสู่สายตาเป็นฟ้าดินที่ขาวโพลน นางลุกขึ้นนั่ง
พบว่าสภาพของตนเองทุลักทุเลจริงแท้

เสื้อบุวมสีขาวอมชมพูที่สวมอยู่เปื้อนคราบสกปรกเป็นวงกว้าง

มวดยมหลุดลุ่ย รองเท้าปักลายก็หลุดหายไปข้างหนึ่ง

หลิษฐุใช้มือยันลำตัวของต้นไม้ ตะเกียกตะกายลุกจากพื้น

ในกำไลหยกที่นางสวมใส่อยู่ มีเสียงหนุ่มน้อยผู้หนึ่งลอยออกมา
มันเปล่งเสียงอย่างขึงขัง "เจ้านาย นี่ก็คือโลกมนุษย์เมื่อห้าร้อยปีก่อน"

ผืนฟ้ายังคงมีเกล็ดหิมะโปรยปรายลงมาดูจนท่าน

หลิษฐุยื่นมือออกไป เกล็ดหิมะตกลงบนฝ่ามือนาง พริบตาถัดไป
ก็ถูกอุณภูมิจำจายของนางหลอมละลาย กลางอากาศเต็มไปด้วย
ปราณวิเศษเข้มข้น

บนดวงหน้าเล็กขาวซีดของนางฉายแววประหลาดใจเล็กน้อย

โลกในอีกห้าร้อยปีให้หลัง ทั่วทุกหนแห่งจะมีแต่หมอกสีดำ ภูตผีปีศาจ
เหิมเกริม ปราณวิเศษเบาบาง เหลืออยู่เพียงน้อยนิดจนน่าสงสาร

"เยี่ยซีอู๋ยินดีสละร่างกาย" กำไลหยกชะงักครู่หนึ่งและพูดต่อ "นาง
บอกว่านางหวังว่าในอนาคตท่านจะสามารถปกป้องบิดาและท่านย่า
ของนางจากเงื้อมมือมารร้ายตนนั้นได้"

หลิษฐุให้สัญญา "เจ้าบอกเยี่ยซีอู๋ว่าข้ารับปากนาง"

"ทะลุมิติมาห้าร้อยปี ข้าไม่เหลือพลังวิเศษแล้ว เจ้านาย ข้ากำลังจะ
หลับพัก หากมีอันตรายถึงชีวิต ท่านค่อยเรียกข้าแล้วกัน"

"ได้" นางยกนิ้วมือเรียบบางขึ้นลูบกำไลหยก

ประกายแสงบนกำไลหยกดับวูบลง จมสู่ความเงียบสนิท

หลิษฐุหลับตา ความทรงจำในอดีตของเยี่ยซีอู๋ผู้เป็นเจ้าของร่างนี้
เริ่มฉายขึ้นในสมองของหลิษฐุ แต่ถึงอย่างไรก็มีใช้ร่างกายของตนเอง
ความทรงจำจึงขาดๆ หายๆ เลือนรางยิ่งนัก

เยี่ยชี่อู่เป็นคุณหนูสามของจวนแม่ทัพใหญ่เยี่ย ทั้งยังเป็นธิดา
สายตรงเพียงคนเดียวของสกุลเยี่ย

ก่อนหน้านี้นางตกน้ำจนล้มป่วยอย่างหนัก เนิ่นนานก็ยังรักษา
ไม่หาย ย่าของนางเป็นห่วงนาง จึงพานางไปไหว้พระที่วัดเทียนหว่า

คาดไม่ถึงว่าภายในวัดเช่นนี้ เยี่ยชี่อู่กับอินเซี่ยวสาวใช้ประจำตัว
กลับถูกโจรภูเขาลักพาตัวไปพร้อมกัน

เยี่ยชี่อู่กับอินเซี่ยวจ้องหวั่นระตอนโจรร้ายแผลงหนี่ลงจากเขา
สองนายบ่าววิ่งไปได้ไม่ไกล โจรภูเขาก็รู้ตัวเสียก่อน

ตอนหลี่ชู่ชู่ทะลุมิติเข้ามาในร่างของเยี่ยชี่อู่ ประจวบเหมาะเป็น
ช่วงเวลานี้พอดี สาวใช้ผล็กเจ้าของร่างเดิมออก บอกให้ผู้เป็นนายหนีไป
หลี่ชู่ชู่รู้สึกเจ็บแปลบที่เท้า นางก้มลงมองก็พบว่าข้อเท้าบวมไม่น้อยเลย
หลี่ชู่ชู่พยายามละเลยความเจ็บระบมนี่ เริ่มหาทางออกไปจากที่นี้
นางเดินกระเอย่างกระเอย่างไปบนพื้นหิมะ เดินพลางปกปิดร่องรอย
บนพื้นหิมะไปพลาง นางหอบหายใจ แต่มิได้หยุดฝีเท้า

ไม่รู้ว่าโจรร้ายจะกลับมาเมื่อใด หากนางถูกพบตัวเข้าเวลานี้
สถานการณ์ต้องไม่ดีแน่นอน

สตรีอ่อนแอดูหนึ่ง ตกไปอยู่ในเงื่อมมือโจรภูเขา คิดดูก็รู้แล้วว่า
จุดจบจะเป็นอย่างไร

นางเดินไปได้ไม่นาน เสียงฝีเท้าสวบสาบระลอกหนึ่งก็ตั้งขึ้นบนพื้นหิมะ
หลี่ชู่ชู่รีบหลบไปอยู่หลังหินก้อนหนึ่ง

ตามคาด เพียงไม่นานชายฉกรรจ์รูปร่างกำยำบึกบึนหลายคนก็
ปรากฏตัวละแวกใกล้ๆ

"เศษสวะพวกนี้ แค่สตรีคนเดียว พวกเจ้ายังปล่อยให้นางหนีไปได้!"

คนที่ เป็นหัวหน้า หอบหายใจ ฝ่ามือ ตบลงบน ศีรษะ ของ ลูกน้อง

"พี่ใหญ่" ลูกน้อง ถูก ตบ ศีรษะ แต่ กลับ มิกล้า ได้ แอ้ง เพียง เอ่ย อย่าง ไม่สบายใจ ว่า "ชาว ของ พวก เรา ผิด พลาด เด็ก สาว ผู้ นั้น ไม่ ใช่ว่า สาว พ่อค้า ที่ ร่ำรวย อะไร แต่ เป็น ธิดา ของ แม่ ท้า พี่ ใหญ่ เยี่ย ต่าง หาก"

ใบหน้า คุ้ง ดัน ของ หัวหน้า ใจ ทรู เขา แปร เปลี่ยน ทันใด สีหน้า ค่อน ข้าง ย่ำแย่ ใจ ทรู คนใด บ้าง ที่ ไม่ กลัว อำนาจ ของ ราชา สำนัก

"เมื่อ เป็น เช่น นี้ ยัง ต้อง หา คน ให้ พบ ตัด ปัญหา ที่ จะ ตาม มา ภาย หลัง" จากนั้น แวด ตา ของ เขา พลัน เปลี่ยน เป็น เข้ม เกรี้ยว "มอง หา บิดา เจ้า หรือ ไร ยัง ไม่ รีบ แยก ย้าย ไป ตาม หา อี ก!"

หลิชูชู หอบ อยู่ หลัง ก้อน หิน เสียง ฝีเท้า ไกล่ นาง เข้า มา ทุก ที่ นาง มุ่น หัว คว้า เตรียม พ้อม รับ มือ เมื่อ ถูก พบ ตัว

เคราะห์ ดี ที่ เสียง ฝีเท้า หยุด ชะงัก ข้าง กาย นาง ก่อน จะ มุ่ง หน้า ไป อี ก ทาง

หลิชูชู รอ อยู่ พัก หนึ่ง อย่าง ระมัด ระวัง มิ ได้ เคลื่อน ไหว จวบ จน ไม่ ได้ ยืน เสียง พวก เขา แล้ว นาง จึง มอง ออก ไป บน พื้น หิมะ มี รอยเท้า สะเปะ สะปะ แต่ กลับ ไม่ เห็น พวก ใจ ทรู แล้ว

หลิชูชู ลุก ขึ้น ตั้ง ทำ จะ จาก ไป ทันใด นั้น ใจ ทรู คน หนึ่ง ที่ ย้อน กลับ มา ก็ ตะโกน เสียง ดัง "พี่ ใหญ่! ใคร ก็ ได้ นาง อยู่ ตรง นี้!"

หลิชูชู ไม่ ลัง เลแม้ แต่ น้อย ก็ หัน หลัง วิ่ง ทัน ที่

ทว่า ใจ ทรู เขา ข้าง หลัง ไล่ ตาม มา อย่าง รวด เร็ว

ร่าง นี้ ค่อน ข้าง อ่อน แอ เบื้อง หน้า ของ หลิชูชู ว่า เลื่อน พื้น หิมะ ชาว โพลน แทะ จะ มอง ไม่ เห็น ทาง ข้าง หน้า จู่ ๆ นาง ก็ ชน เข้า กับ คน ผู้ หนึ่ง

ลูก ทรู หลาย ดอก ยิง ไป ข้าง หลัง นาง ดัง พิว ๆ เสียง ใจ ทรู เขา ล้ม ลง ดัง ตาม มา

หลี่ซู่ซู่เหลือบตาขึ้น เห็นใบหน้าหมดจดคมคายดวงหนึ่ง
เด็กหนุ่มสวมชุดคลุมยาวสีขาว แทบจะหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับ
ผืนหิมะ แก้มของเขาชูปตอบ นัยน์ตาดำเข้ม สะท้อนความเย็นชาอยู่
หลายส่วน

ผิวพรรณของเขาขาวมาก ริมฝีปากแดงอมดำ รูปร่างจนน่าตกใจ
แต่เนื่องจากดวงตาคู่นั้นราบเรียบเฉยชา จึงมิได้ดูเหมือนสตรี

ตอนหลี่ซู่ซู่พุ่งชนเขา เขาแฉ่งนิ่งไม่ขยับ ทว่าตอนสบตากับนาง
เขาเบนสายตาดอกไปอย่างลนลานเล็กน้อย

เด็กหนุ่มประคองนางพลางเอ่ยเสียงค่อย "ขอภัยคุณหนูสาม
เข้ามาช้าเสียแล้ว"

หลี่ซู่ซู่จับต้นขนปลายไม่ถูก ได้แต่ส่ายหน้า

ระหว่งที่โต้ตอบกันไปมาไม่กี่คำ พวกโจรภูเขาบ้างล้มตาย
บ้างบาดเจ็บ พวกที่รอดชีวิตก็หนีไปหมดแล้ว

ทหารข้างหลังเด็กหนุ่มกุมกำปั้นคารวะหลี่ซู่ซู่ "คุณหนูสาม! ช้าน้อย
มาช้า"

หลี่ซู่ซู่คิดถึงสาวใช้ที่ผลัดตนออกและบอกให้ตนหนีไปก่อน
ก่อนเหลือบตาขึ้นเอ่ยว่า "อินเซียวยังอยู่ในมือพวกเขา โปรดช่วยข้าตามหา
อินเซียวด้วย"

นัยน์ตาดำเข้มของเด็กหนุ่มจ้องมองนาง "ได้ ข้าจะส่งคนไปตามหา"
เหล่าทหารแยกย้ายกันไปตามหาอินเซียว

เด็กหนุ่มหลุบตาลงพร้อมเอ่ยถาม "ท่านบาดเจ็บหรือ"

ยังไม่รอให้หลี่ซู่ซู่ตอบ เขาก็ซ้อนอุ้มตัวนางขึ้นมาเจี๊ยบๆ

ถูกบุรุษแปลกหน้าอุ้มกะทันหัน หลี่ซู่ซู่มีความรู้สึกต่อด้านหลายส่วน

นางไม่เข้าใจสถานการณ์ ในช่วงเวลานั้นๆ จึงมึนงงงัดขึ้น ได้แต่ซอณา
พิจารณาเขา

ตอนนี้เกิดปัญหาใหญ่อย่างหนึ่ง

แม้นางจะมีความทรงจำส่วนหนึ่งของเยี่ยชี่อู่ แต่นางมีอาชีพค้า
บุคคลในความทรงจำกับคนตัวเป็นๆ ได้อย่างถูกต้อง

ดังนั้น บุคคลตรงหน้าผู้นี้เป็นใครกันหนอ

อ้อมอกเขาไม่อบอุ่นแม้แต่น้อย กลับเย็นเยียบพอๆ กับอากาศ
รอบด้าน

หลี่ซู่ซู่รู้สึกไม่สบายสัคนิดเมื่ออยู่ในอ้อมอกของเขา นางหนาวจนตัวสั่น
ขบคิดและเอ่ยว่า "ข้าเพิ่งตกลงมาจากเนินเขา ศีรษะถูกกระแทก ความทรงจำ
สับสนเล็กน้อย ขออภัยด้วย แต่ข้าจำเจ้าไม่ได้..."

พอพูดจบ ดวงตาของเด็กหนุ่มก็ฉายแววพิลึกพิลั่นหลายส่วน

อารมณ์เช่นนี้คงอยู่เพียงไม่นาน เขากลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว
พลางตอบว่า "ข้าชื่อถานไถ่จิ้น เมื่อสามเดือนก่อนพวกเราแต่งงานกัน"

ครั้นถ้อยคำนี้ถูกเอ่ยออกมา หลี่ซู่ซู่ร่างกายแข็งทื่อ เหลือบตาขึ้น
อย่างเหลือเชื่อ

เกล็ดหิมะตกลงบนเส้นผมของเด็กหนุ่ม ชับแน่นเนตรขนงของเขา
จนดูราวกับน้ำแข็งและหิมะ

เด็กหนุ่มกอดนางแน่นขึ้นอีกนิด ถามเสียงเบาว่า "คุณหนูสาม
ท่านหนาวหรือ"

เขามีนัยน์ตาสีนิลกับเส้นผมดำขลับ ดูอ่อนแอไร้พิษภัย

พอเห็นหลี่ซู่ซู่มองประเมินเขา เขาหลุบตาลงอย่างสงบ ท่าทาง
นอบน้อมและขลาดกลัว

หลีชูชูร่างกายแข็งที่ถือว่าเดิม นางแม่ริมฝีปากแน่น ปกปิดอารมณ์
ในดวงตา

หลีชูชูพันคิดเหมือนคาดก็คาดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าที่สูงดงาม
อ่อนแอผู้นี้ กลับเป็นเป้าหมายของภารกิจนาง

เขาก็คือจอมมารในอนาคตที่ฆ่าคนเป็นเบือ ขยี้จิตวิญญาณมนุษย์
จนเหลือสลายเป็นว่าเล่น

นางอิงแอบกับแฝงอกเขา สัมผัสได้ว่าภายใต้รูปร่างสูงโปร่งนี้
เขาฝ่ายผมจนกระดูกทิ่มแทงคน

แทบจะในพริบตาเดียวกันนั่นเอง ในสมองของนางผุดวิชาเขียน
นับร้อยที่สามารถสังหารคนได้

ความคิดนี้ของนางรุนแรงยิ่งนัก จนถึงขั้นแอบทำมือท่ามุทราเขียน
จะลอบสังหารอย่างเงียบๆ โดยไม่รู้ตัว

ทว่ากลับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นทั้งนั้น

หลีชูชูหัดมือกลับมา นึกขึ้นได้อย่างเชื่องช้าว่าบัดนี้นางเป็นมนุษย์
ธรรมดาผู้หนึ่ง

ร่างกายทั้งหมดทั้งระบบ หากเป็นเจ้าของร่างเดิม ปานนี้คงประคองสติ
ไว้ไม่อยู่แล้ว หลีชูชูฝันจนมาได้ถึงตอนนี้ นับว่าถึงขีดจำกัดสูงสุด

นางพยายามดิ้นรนออกจากอ้อมกอดของคนผู้นี้ แต่นางไม่เหลือ
เรี่ยวแรงตั้งนานแล้ว อึดใจต่อมาสองตาของหลีชูชูก็ดับมืด สูญสิ้น
สติสัมปชัญญะไป

ผีเท่าที่ก้าวเดินของเด็กหนุ่มหยุดชะงัก

หลังจากนางหมดสติไปแล้ว เขาจึงหลุบตาลง มองเด็กสาวใน
อ้อมแขน

ใบหน้าของนางขาวซีด ดวงหน้าที่ปกตือดอดโถโองัง ขวนให้คนชิงชัง
 รังเกียจ ภายใต้การขบเน้นของหิมะและน้ำแข็งหนาวเหน็บ ยามนี้กลับ
 ฉายแววอ่อนโยนบริสุทธ์หลายส่วน

เขาขมวดคิ้ว ก่อนจะเบนสายตาดอกไปทันทีอย่างไม่ใส่ใจ และ
 เดินออกจากรั้งใจรบนภูเขา

ไม่นาน ทหารไต้บั๋งคับบัญชาของแม่ทัพใหญ่เยี่ยก็พาอินเซียว
 สาวใช้ประจำตัวของเยี่ยซึ่งอุ้กกลับมา

ร่างของเด็กผู้นั้นอยู่บนพื้นหิมะ

ถานไถจิ้นมองศพบนพื้นเงียบๆ

บนร่างของอินเซียวมีแผลจากดาบหลายสิบแผล เสื้อผ้าไม่เรียบร้อย
 ตรงท้องมีรูและมีเลือดออก ใบหน้าและตะเข็บเย็น

กลิ่นคาวโลหิตเข้มข้นแผ่วลอยอยู่กลางอากาศ

ทหารสอบถาม "จ้อจ้อ* จัดการอย่างไรดี"

เขาเหลือบตามองเพียงแวบเดียว ตอบด้วยน้ำเสียงเบาสบาย
 "ตายแล้วนี่ เช่นนั้นก็เผาเถอะ"

น้ำเสียงของเขาเบาหวิวอ่อนคลายราวกับกำลังพูดว่า "หิมะใน
 ฤดูเหมันต์ปีนี้ ช่างตกแรงจริงๆ"

ระหว่างที่รถม้าโยกคลอนไปมา หลี่ซุซุฝืน

นางฝืนถึงตนเองในวัยเยาว์

นางถือกำเนิดในอีกห้าร้อยปีให้หลัง เป็นบุตรของเจ้าสำนักเขียน
 อันดับหนึ่ง

* จ้อจ้อ เป็นคำเรียกดวงประกบกันที่ถูกส่งไปอยู่แคว้นศัตรูในจีนสมัยโบราณ โดยมากมักเป็นโอรสของเจ้าผู้ครองแคว้น
 หรือผู้มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง

เดิมทีเป็นบุคคลฐานะสูงส่งผู้หนึ่ง ทว่าหลีสุฑูออกจะโชคร้ายอยู่บ้าง เรื่องนี้เล่าแล้วยาวนาน ในยุคสมัยของนางเป็นช่วงเวลาที่มารร้ายครองใต้หล้า

พูดง่าย ๆ ก็คือมารปีศาจเรื่องอำนาจ ผู้บำเพ็ญเพียรกับมนุษย์ธรรมดา กลับเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ

ไม่มีผู้ใดรู้ว่าสิ่งชั่วร้ายตนนั้นถือกำเนิดขึ้นเมื่อใดกันแน่ ทว่าตั้งแต่เขา มาเยือนโลกนี้ วิธีการที่ใช้ก็เหี้ยมโหด สำนักเซียนงูจโคมเต็จนพ่ายแพ้ อย่างต่อเนื่อง

แรกเริ่มยังมีสำนักที่ไม่ยอมจำนน พยายามล้อมสังหารเขา ภายหลัง ผู้บำเพ็ญเพียรกลุ่มนี้ถูกฝังอยู่ใน 'สุสานหมื่นเซียน' อย่างอำมหิต ดวงจิต แดกข่านวิญญูณสูญสลาย

เซียนนับไม่ถ้วนแตกดับ สุดท้ายสำนักที่เหลืออยู่ได้แต่ใช้ชีวิตอย่าง หลบซ่อนไปวันๆ

ด้วยเหตุนี้เอง ยามเอ่ยถึงเขา จึงมีเพียงความรู้สึกหนาวยะเยือก

ห้องนภาเป็นสีเทาหม่น ไอมารบดบังปราณวิเศษ ทำให้มีอาจ ฝึกบำเพ็ญได้ โรคระบาดแพร่กระจายในโลกมนุษย์ ศพนอนเกลื่อนทุกหน ทุกแห่ง

หลีสุฑูเติบโตขึ้นมาในโลกเช่นนี้เอง

ยามนี้ร่างของมนุษย์ธรรมดาเห็น้อยล้าถึงขีดสุด หลีสุฑูฝันถึงวัยเยาว์ ของนาง ฝันร้ายที่ไม่ได้คิดถึงมานานมากแล้ว

ในยามนั้นนางเพิ่งจะกลายรูป ยังเป็นเด็กหญิงตัวน้อยๆ ผู้หนึ่ง กลางหน้าผากมีจุดสีแดงเพลิงจุดหนึ่งดุจดั่งแต้มด้วยชาด

ท่านพ่อเจ้าสำนักบอกว่า "ห้ามออกจากประตูสำนัก หาไม่แล้ว

หากถูกลมารปีศาจจับตัวได้ จะส่งเจ้าไปให้จอมมาร"

ท่านเขียนในอาภรณ์สีฟ้าครามซึ่งป้ายวิญญาณแผ่นแรก

"เห็นหรือไม่ นี่คืออาจารย์อาใหญ่ของเจ้า ถูจจอมมารสังหาร"

จากนั้นป้ายวิญญาณแผ่นที่สอง

"นี่อาจารย์ห้าของเจ้า ถูจจอมมารสังหาร วิญญาณแตกสลาย"

มือเลื่อนไปยังป้ายวิญญาณแผ่นที่สาม เด็กน้อยหลีสู่ซู่ผงกศีระชะ
อย่างจริงจังและเอ่ยขึ้น "ข้าทราบ นี่คือนายจ้งรอง เขาก็ถูจจอมมารสังหาร
เช่นกัน ตอนเสียชีวิตแม้กระทั่งวัตถุเวทศูกายยังถูกบีบทำลายจนแตกละเอียด
ด้วย วันหน้าเมื่อซู่ซู่เติบโตใหญ่ จะต้องแก้แค้นแทนอาจารย์อาและอาจารย์จ้ง
ทั้งหลายแน่นอน"

เจ้าสำนักมองเด็กน้อยที่ผิวพรรณขาวผ่องน่าเอ็นดู ท่วงทีผ่าเผย
เปี่ยมคุณธรรม แล้วผงกศีระชะอย่างวางใจ

กระนั้นถึงอย่างไรก็ยังเป็นเด็ก ผ่านไปไม่นานหลีสู่ซู่กลับถูกคนทรยศ
ในสำนักหลอกให้ออกไปนอกสำนัก

พริบตาถัดมา นางก็ถูกลมารปีศาจจับตัวไป

เหล่ามารปีศาจล้อมนางไว้ ชมศิษย์ทรยศผู้นั้นว่า "เจ้าทำได้ไม่เลว
ดวงจิตของเด็กผู้นี้บริสุทธิ์ยิ่ง ศิลาวิญญาณสว่างแล้วด้วย ท่านจอมมาร
ต้องตรวจวิถีให้อย่างงามแน่!"

ศิษย์ทรยศค่อมเอวพยักหน้า ปลื้มปีติยินดียิ่งนัก

พวกเขาส่งตัวหลีสู่ซู่ให้กับจอมมาร

วังของจอมมารเต็มไปด้วยโลหิตไหลนอง มีดทิ่มน่ากลัว หลีสู่ซู่
เพิ่งเคยพบเจอเหตุการณ์เช่นนี้เป็นครั้งแรก เหล่าปีศาจรอบด้านหยอกเย้านาง

นางสู้อย่างไรก็ไม่ชนะและมีอาจหนีออกไปได้

สุดท้ายเด็กหญิงร้อนใจจนคืนสู่ร่างเดิม ใช้ปีกปกปิดใบหน้า ร้องไห้
กระซิกไม่หยุด

หลังจากนั้นนางได้พบจอมมารเป็นครั้งแรก บุรุษที่สังหารอาจารย์อา
และอาจารย์ลุงของนางไปมากมาย

เขาสู้อย่างมาก นั่งอยู่บนบัลลังก์ รอบกายมีเฝ้าดำวนเวียน
ชุดคลุมกันลมสีดำห่อหุ้มร่างกายเขา เผยให้เห็นเพียงนัยน์ตา
ปราศจากความรู้สึกคู่นั้น

ผิวกายของจอมมารขาวซีด เขาทำคาง หลุบตาลงมองนาง
แสงไฟในวังมารส่งเสียงดังเปรี๊ยะประ๊ะ
เด็กน้อยหลีสูซูกุหลอกมาที่วังมาร ทั้งโศกเศร้าและเสียใจภายหลัง
ร้องไห้สะอึกสะอื้นไม่หยุด

"ข้าตั้งใจมาสวามิภักดิ์ท่านจอมมาร นี่เป็นของกำนัลที่ข้ามอบให้
ท่านจอมมาร" ศิษย์ทวยศขึ้นไปยังหลีสูซูกุหลอกกลางยืมประจบ

ทว่าจิตใจต่อมา ศิษย์ทวยศกลับเบิกตากวลง ลำคอเปล่งเสียง "อึกๆ"
โลหิตไหลลงมาจากมุมปาก

เขาตายไปอย่างง่ายตายเช่นนี้เอง
จอมมารยื่นนิ้วมือขาวซีดออกมาหิวตัวนาง
ดวงตาคูโตของหลีสูซูกุมีน้ำตาหยดใหญ่เอ่อคลออยู่ แต่กลับไม่ยอม
ปล่อยยให้มันไหลรินออกมาอย่างคือมัน "ข้าไม่กลัวเจ้าหรอก!"

นางคิดว่าจิตใจถัดไปคงเป็นคราวของนางเสียแล้ว
แต่จอมมารกลับยกมือขึ้นกะทันหัน โยนนางกลับไปยังสำนักเหิงหยาง
ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดจอมมารจึงไม่ฆ่าหลีสูซูกุ แม้แต่หลีสูซูกุเองก็ไม่เข้าใจ

หลายปีให้หลังเหล่าผู้อาวุโสเสีงทายและตัดสินใจคัดเลือกคนหนึ่ง
ส่งกลับไปเมื่อห้าร้อยปีก่อน เพื่อจะได้ทำความเข้าใจความเป็นมาของ
จอมมาร หุดยังมิให้เขาฟื้นคืน และช่วยเหลือสรรพชีวิต

ผลการทำนายหมุนวนไปมา สุดท้ายชี้มาที่หลี่ซู่ซู่

"..." หลี่ซู่ซู่จึงนั่ง จับพลังความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่เหมือนตนเอง
กำลังมุ่งสู่มหามรณาก็เพิ่มมากขึ้น

ในฝัน ป้ายวิญญาณแถวหนึ่งหอมล้อมหลี่ซู่ซู่ไว้ รวากับให้กำลังใจ
และสนับสนุนนาง

หลี่ซู่ซู่ฟื้นขึ้นมา

นางมีได้ออยู่บนผืนหิมะแห่งนั้นแล้ว กลับอยู่บนฟูกที่นอนใต้ร่าง
อันอบอุ่น ภายในห้องอวลด้วยกลิ่นหอมนุ่มนวลอ่อนจาง ถ่านไฟกำลัง
เผาไหม้อย่างโชติช่วง พาให้พวงแกมของนางถูกย้อมด้วยสีแดงระเรื่อ

ดรูดินวัยสิบห้าสิบหกตรงหน้าผู้หนึ่งย่อกายคารวะอย่างระมัดระวัง
"คุณหนู ท่านตื่นแล้วหรือ"

นางประคองหลี่ซู่ซู่ และป้อนน้ำให้หลี่ซู่ซู่คำหนึ่ง

คอของหลี่ซู่ซู่เจ็บระบมมาก นางส่ายก้นไอออกมาหลายที ก่อนจะ
โบหน้าซีดเผือดลงในฉับพลัน

"คุณหนูไว้ชีวิตด้วย ชุนเถามีได้ตั้งใจเจ้าค่ะ"

กล่าวจบอีกฝ่ายก็เริ่มโขกศีรษะครั้งแล้วครั้งเล่า โขกพื้นจนเกิดเสียงดัง
ปังๆ ด้วยความจริงจังอย่างยิ่ง

นี่เห็นได้ชัดว่ากลัวหลี่ซู่ซู่มากเพียงใด

เจ้าของร่างเดิมเยี่ยซู่ซู่ผู้นั้นนิสัยร้ายกาจ แทบจะเรียกได้ว่าโหดร้าย

ดูจากการที่หลี่ชู่ชู่แค่ไอก็ทำผู้อื่นหวาดกลัวถึงขั้นนี้ ย่อมพอทราบได้

หลี่ชู่ชู่สายหน้า พยายามไม่ทำให้นางตกใจ "เจ้าลุกขึ้นเถิด มิใช่
ความผิดเจ้า"

ซุนเถาสั่งเกตสีหน้าของหลี่ชู่ชู่อย่างกระวนกระวาย หากเป็นเมื่อก่อน
ถ้าคุณหนูรู้สึกไม่สบายตัว ต้องไม่ละเว้นนางง่ายๆ แน่

พอพิณจสีหน้าของคุณหนูโดยละเอียดแล้ว เห็นอีกฝ่ายไม่มีความคิด
ที่จะลงโทษตนจริงๆ ซุนเถาก็โล่งอก รีบวางถ้วยชาให้ตี

"ที่นี่ที่ใดหรือ" หลี่ชู่ชู่เอ่ยถาม

สาวน้อยตอบว่า "ตอนนี้มีได้อยู่ในวัดแล้ว กลับมาที่จวนแล้วเจ้าคะ
คุณหนู ท่านเป็นไข้อยู่สองวันเลยนะเจ้าคะ"

หลี่ชู่ชู่ถามต่อ "ซุนเถา ถานไถ่จิ้นล่ะ"

นางเรียกเขาว่า 'จอมมาร' บ้าง 'สิ่งชั่วร้าย' บ้าง ตามอย่างทุกคน
ในโลกบ่าาเพ็ญเพียรจนชิน บัดนี้เมื่อต้องเรียกชื่อนี้กลับไม่คุ้น

ซุนเถาสั่งเกตสีหน้านาง ก่อนตอบเสียงค่อยว่า "หลังจากจี้จี้กลับ
จวนก็คุกเข่าอยู่บนพื้นน้ำแข็ง ซุนเถาคอยเฝ้าเขาไว้แทนท่านตลอด
เขาไม่ได้ลุกขึ้นมาอย่างแน่นอนเจ้าคะ"

หลี่ชู่ชู่มองซุนเถาด้วยความแปลกใจ *อะไรนะ คุกเข่า?*

ภาพเหตุการณ์ส่วนหนึ่งวาบขึ้นในสมองอย่างประปราย ในที่สุดหลี่ชู่ชู่
ก็นึกขึ้นได้ว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร

นี่เป็นคำสั่งของเจ้าของร่างเดิมก่อนจะถูกโจรภูเข่าจับตัวไป

หลี่ชู่ชู่หมดสติไปสองวัน นั่นก็หมายความว่าถานไถ่จิ้นคุกเข่า
ท่ามกลางอากาศอันหนาวเหน็บมาสองวันแล้ว

หลี่ชู่ชู่ขบคิดและถามซุนเถา "เจ้าหาคันฉ่องให้ข้าสักบานได้หรือไม่"

ขุนเถาเรียบยื่นคันฉ่องสำริดบานหนึ่งให้ นางลอบพิจารณาคุณหนูสาม
นี่เป็นครั้งแรกที่คุณหนูสามใช้น้ำเสียงอ่อนโยนเช่นนี้พูดกับตน

หลี่ซุซุพิเคราะห์ร่างกายของตนในยามนี้ ในคันฉ่องสะท้อนใบหน้า
อ่อนเยาว์ดวงหนึ่ง อายูราวสิบหกสิบเจ็ด ดวงตาเมสึดซึ่ง* เชิดขึ้นริมฝีปาก
จิ้มลิ้มสีแดงชุ่มชื้นประหนึ่งผลองเภา** มีอาภรณ์ได้ว่างามพิลาส แต่ดู
น่านมองเหมือนแม่นางน้อยข้างบ้านมากกว่า

หลี่ซุซูลองคลี่ยิ้ม จับพลันใบหน้าก็ฉายแววสดใสเบิกบานขึ้น
หลายส่วน

อันที่จริง ประเด็นสำคัญของหลี่ซุซุมิใช่การดูว่าเจ้าของร่างเดิม
หน้าตาเป็นอย่างไร

นางพิจารณาคันฉ่องอยู่เป็นนาน

เนิ่นนานจนขุนเถาหัวนวดกและอดถามมิได้ "คุณหนู ท่านดูอะไร
หรือเจ้าคะ"

คงมิใช่โมโหตนเองที่เกิดมาไม่ดังงามมีเสน่ห์เท่าคุณหนูใหญ่อีกแล้ว
กระมัง

หลี่ซุซุคิดในใจ อาจารย์ลุงเคยสอนคุณลักษณะใบหน้า ปากคือ
เหรินกู่*** อยู่ใจกลางอุดร ริมฝีปากแดงสดบ่งว่ามีบารมี พันขาวซีถี่เล็ก
สมดุลง ย่อมมีชะตาได้เป็นใหญ่...แต่ใบหน้าในตอนนี้อย่างไรก็ไม่มีส่วนใดตรงกับ
สิ่งที่ว่ามาสักอย่าง ดูจากลักษณะใบหน้าแล้ว ต้องมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินอายุ

* ซึ่ง หมายถึง แอปปริคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับเหมย (บัวย) ชาวจีนมักเปรียบเทียบความงามของดวงตา
หญิงสาวว่ากลมโตเหมือนเมสึดซึ่ง

** องเภา หมายถึง เซอร์

*** เหรินกู่เป็นตัวละครในแผนภูมิกิ่งฟ้า (เทียนกัณ) ซึ่งมีทั้งหมดสิบตัวอักษร แต่ละอักษรเป็นปัจจัยที่มีผล
ต่อการอธิบายรูปแบบพลังงานของศาสตร์จีนเหินตุ้นจยา (ศาสตร์การทำนายในจีนสมัยโบราณ) โดยเหริน
และกู่ถูกจัดให้เป็นอักษรธาตุน้ำตำแหน่งทิศเหนือ ศาสตร์การทำนายลักษณะใบหน้าของจีนถือว่าปาก
อยู่ในธาตุน้ำ

ยี่สิบปีแน่นอน ช่างมีชะตาอายุสั้นโดยแท้

หลี่ซุซุสงสัยเหลือเกิน แม้ว่าอายุขัยของมนุษย์ธรรมดาจะสั้นเพียง
หนึ่งร้อยปี แต่ร่างนี้อายุยังน้อยนัก กลับถูกลิขิตไว้แล้วหรือว่าต้องตายเร็ว

แม้ว่าหลี่ซุซุจะเข้ามาอยู่ในร่างนี้แล้ว ก็มีอาจแก้ไขเส้นชะตาชีวิตได้
เช่นนั้นวันข้างหน้านางจะตายอย่างไรกันนะ

ไม่รู้เหตุใด จู่ๆ หลี่ซุซุก็คิดถึงจอมมารในวัยเยาว์ที่กำลังคุกเข่า
อยู่ข้างนอก

เด็กสาวฝ่ายธรรมะหลี่ซุซุเหลือบตาขึ้นโดยพลัน

2

เรื่องที่ว่าเหตุใดจอมมารหนุ่มจึงถูกลงโทษให้คุกเขา ความทรงจำที่
หลืซุซู่ได้รับมาเป็นเช่นนี้...

เมื่อครั้งเดือนก่อน เจ้าของร่างเดิมเยี่ยซี้คู่กับพี่สาวสายรองของนาง
เยี่ยปิงฉางตกลงไปในทะเลสาบด้วยกัน

สุดท้ายองค์ชายหกกระโดดลงไปช่วยพี่สาวสายรอง บัณฑิตจิ้งหยวน*
ก็กระโดดลงไปช่วยพี่สาวสายรอง มินนำข้าสามี่ของเจ้าของร่างเดิม
ถ่านไถจิ้นที่เพิ่งแต่งงานกันได้ไม่นาน กระโดดลงไปทะเลสาบแล้วก็ยัง
ว่ายน้ำหาพี่สาวสายรองของนาง

* การสอบขุนนางในจีนสมัยโบราณ (เคอจวี) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนที่ระดับชั้น เริ่มจาก
ระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบตงซื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชี่วไฉ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเชิงซื่อในระดับ
มณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวีเหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับผู้ยู่ซื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นซื่อ ได้เข้าเป็น
ขุนนางในราชสำนัก เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี่ยนซื่อ เพื่อคัด
เป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียงตามคะแนนเรียกว่าจ้งหยวน (จอหงวน) ปั้งเหยียน
และทันฮวา

ท้ายที่สุดเป็นองครักษ์ลับของเจ้าของร่างเดิมเห็นว่าสถานการณ์ไม่ปลอดภัย จึงขออนตัวเจ้าของร่างเดิมขึ้นมา

เจ้าของร่างเดิมเกือบจมน้ำตาย กลับมาแล้วบันดาลโทสะเป็นการใหญ่ นางมีอาจะระบายอารมณ์กับองค์ชายหกและบัณฑิตจิ้งหวยวน จึงได้แต่เอาโทสะมาลงกับถ่านไถ่จิ้น

นางสั่งให้ถ่านไถ่จิ้นไปคุกเข่าบนผืนทะเลสาบที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง นางยกโทษให้เขาเมื่อใด เมื่อนั้นเขาจึงจะลุกขึ้นมาได้

ทว่าการลงโทษยังมีได้เริ่มขึ้น เจ้าของร่างเดิมก็ถูกไอเย็นจนล้มป่วย ท่านยาพานางกับถ่านไถ่จิ้นไปจุดธูปไหว้พระขอพรที่วัด

ไม่คิดว่าจะระหว่างทางจะเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น เจ้าของร่างเดิมถูกโจรภูเข่าจับตัวไป

บัดนี้กลับมาแล้ว การลงโทษย่อมต้องดำเนินต่อไป

หลี่ซู่ซู่บ่นหน้าอก อยากออกไปดูจอมมารหนุ่มคุกเข่ารับโทษ

นี่ต้องเป็นสิทธิพิเศษของนางที่ทะเลลุมิติม่าหาร้อยปีแน่ๆ!

หากว่ามีไข่มุกรวบรวมเงา นางจะต้องเก็บภาพเงาเอาไว้และนำกลับไปให้อาจารย์อาและอาจารย์ลุงทั้งหลายดูแน่ โลกบำเพ็ญเขียนของพวกเขาได้ระบายความแค้นแล้ว!

ถ่านไถ่จิ้นคุกเข่าบนพื้นน้ำแข็ง

สองวันก่อนตอนเขากลับมา พ่อบ้านจวนแม่ทัพใหญ่เยี้ยยืมเอ่ยว่า "หวังว่าจ้อจ้อคงมิได้ล้มวาจาของคุณหนูสาม"

เขาไม่ปริปากพูดอะไรสักคำ ก้มหน้าหลุบตาและเดินไปคุกเข่าบนผืนทะเลสาบที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง

เพียงครู่เดียว ไอนั่นก็ทำให้ใบหน้าเขาเปลี่ยนเป็นขาวซีดเกินบรรยาย
 เหมือนตีปี๋นี้หนาวเย็นกว่าที่ผ่านมา สาวใช้สองสามคนเดินผ่าน
 ริมทะเลสาบแอบซุบซิบกันว่า "คุณหนูสามลงโทษจ้อจ้ออีกแล้วหรือ"

"ไหนเพิ่งกลับจากวัดเทียนหว่า คุณหนูสามก็ลงโทษให้จ้อจ้อคุกเข่า
 อีกแล้ว จ้อจ้อช่างน่าสงสารเหลือเกิน"

"ซูว์ เบาๆ หน่อย เจ้าไม่กลัวคุณหนูสามจะได้ยินหรือ"

ตั้งแต่คุณหนูสามกับจ้อจ้อแต่งงานกัน คุณหนูสามมักจะลงโทษเขา
 ผู้คนต่างรู้ว่าคุณหนูสามมีใจให้อภัยใครๆ และชิงชังจ้อจ้อยิ่งนัก
 คุณหนูสามเป็นบุตรที่แม่ทัพใหญ่เฝ้ารักใคร่มากที่สุด ส่วนจ้อจ้อ
 ถานไถ่จิ้นเป็นโอรสที่ฮ่องเต้แห่งแคว้นโจวเกลียดชังมากที่สุด

ตลอดหลายปีที่จ้อจ้ออาศัยอยู่ในแคว้นซย่า แม้กระทั่งข่าวไฟ
 ยังรังแกเขาได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคุณหนูสามเสียชี้อผู้เป็นที่รักใคร่ตามใจ
 มากที่สุด

เวลาไม่ชอบหน้าใครคนหนึ่ง จะมีใช้สามารถกลั่นแกล้งได้ตามใจชอบ
 หรือ

สายตาที่เหล่สาวใช้มองถานไถ่จิ้น โดยมากเป็นความเวทนา
 เด็กหนุ่มรูปงามยามปกติจิตใจกว้างขวางรู้มารยาทยิ่งนัก ทั้งยัง
 ไม่วางท่าจองหงอนแม้แต่น้อย ซาติกำเนิดเขาเดิมน่าสงสารอยู่แล้ว บัดนี้
 ยังถูกทรมานเช่นนี้บ่อยครั้ง

ต่อให้แม่ทัพใหญ่เฝ้ารู้เรื่องพวกนี้ อย่างมากก็แค่อบรมบุตรที่สุดที่รัก
 มากขึ้นหน่อย ก่อนจะจบเรื่องไปอย่างคลุมเครือ

หิมะที่ตกหนักปกคลุมสนเขียวที่อยู่ไกลออกไป ถานไถ่จิ้นไถ่ออกมา
 หนึ่งที่ ไอนั่นแทรกเข้าสู่ปอด ทิมแทงจนลมหายใจเต็มไปด้วยความ

เจ็บแปลบ

น้ำแข็งได้หัวเข้าเย็นเฉียบจนกระดูกเขาเจ็บระบม บนเส้นผมดำขลับ
ของเด็กหนุ่มมีเกล็ดน้ำแข็งจับอยู่ชั้นหนึ่ง

ถ่านไถจิ้นคุกเข่ามานานเกินไป ความเจ็บที่หัวเข้าทำให้เขา
เปล่งเสียงครางท่มต่ำ เขายันพื้นน้ำแข็งพยายามประคองร่างกายไว้

ผิวน้ำแข็งสะท้อนใบหน้าเขา เป็นภาพใบหน้าของเด็กหนุ่มที่อ่อนแอ
ไร้พิษภัยดวงหนึ่ง

เขาคิดถึงเหตุการณ์เมื่อสองวันก่อน ตอนเขาอุ้มคุณหนูสามกลับมา
จากรังโจร สุธยีนผู้เฒ่าสกุลเยียบใบหน้าเขียวคล้ำเอ่ยขึ้น "เรื่องนี้ไม่ว่าใคร
ก็ห้ามแพร่งพรายออกไปทั้งนั้น หากข้ารู้ว่าเรื่องนี้หลุดออกไปจากปากใคร
สกุลเยียบจะไม่ละเว้นคนผู้นั้นแน่นอน!"

สุทธยีนผู้เฒ่าสีหน้าเฉียบขาด ดวงตาฉายแววน่าเกรงขามเข้มข้น
หลังจากนั้นสุทธยีนผู้เฒ่ามองมาทางเขาอย่างปลอบประโลม "หมั่มมัว*
ในจวนตรวจดูแล้ว เสื้อผ้าบนตัวซึ่งอยู่ยู่ครบสมบูรณ์ มิได้เกิดเรื่องที่
ผิดต่อเจ้าอย่างแน่นอน"

"ท่านอย่ากังวลเกินไปแล้ว ข้ายอมต้องเชื่อใจซึ่งอยู่แล้วขอรับ"

สุทธยีนผู้เฒ่ามองเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าอย่างพึงพอใจ
เรื่องที่คุณหนูสามถูกโจรภูเขาลักพาตัวไปถูกปกปิดไว้เช่นนี้เอง ทว่า
สุทธยีนผู้เฒ่ายังคงสืบต่อ

ถึงอย่างไรก็มีองค์กรกษัตริย์สกุลเยียบติดตามไปคุ้มกันด้วย หลายปีมานี้
ยังไม่เคยเกิดเหตุไม่คาดฝันเช่นนี้มาก่อน

โฉนโจรภูเขาคงจึงหมายตาคุณหนูสามของพวกเขา เรื่องนี้ไม่ว่าขบคิด

* หมั่มมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งยาย แม่หม่า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้
อาวูไลในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวูไลในวังหลวงด้วย

อย่างไรก็ล้วนไม่ปกติ อาศัยใจระจอกกลุ่มนั้น ไม่มีทางที่จะพาตัวเยี่ยชื้อ
ไปได้ง่ายตาย

แต่ไม่ว่าสูญหินผู้เฒ่าจะสืบอย่างไรก็ล้วนไม่ได้คำตอบ เรื่องนี้จึงได้แต่
สรุปว่าเป็นอุบัติเหตุ

หลี่ชู่ชู่มาที่ริมทะเลสาบ มองปราดเดียวก็เห็นตัวต้นเหตุแห่งหายนะ
ในวันข้างหน้า

เด็กหนุ่มอยู่บนผิวทะเลสาบที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง ใกล้เคียงทนมไม่ไหว
เต็มที โบหน้าเขาซีดเผือด ริมฝีปากไม่แดงสดอีกแล้ว ทั้งยังเริ่มเป็นสีคล้ำ

ด้วยรู้สึกว่ามีคนกำลังมองตน เด็กหนุ่มจึงเหลือบตาขึ้น ประสานสายตา
กับหลี่ชู่ชู่พอดี

เด็กสาวสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่เนื้อนุ่มสีขาวบริสุทธิ์พลงเฉียงคอ
พิจารณาเขา

สองคนสบตากันจากระยะไกลโดยมีผิวทะเลสาบคั่นกลาง

ถ่านไถ่จิ้นพลันมองเห็นว่าดวงตาของนางโค้งลงเป็นรอยยิ้ม ไม่รู้ว่า
พึงพอใจกับทิวทัศน์ของหิมะฤดูหนาวในจวน หรือพึงพอใจกับสภาพ
อเนจอนาถของเขาในทะเลสาบ

ขุนเถาที่อยู่ข้างกายหลี่ชู่ชู่เห็นแล้วทนมได้ จึงใช้ความกล้าหาญ
ทั้งหมดที่มีในชีวิตเอ่ยปากขอความเมตตา "จื้อจื้อคุกเข่ามาสองวันแล้ว
หากยังคุกเข่าต่อไป เกรงว่าร่างกายจะบาดเจ็บได้ จะให้เรียกจื้อจื้อขึ้นมา
หรือไม่เจ้าคะ"

หลี่ชู่ชู่ส่ายหน้า พุดอย่างจริงจังว่า "เขาดูสดชื่นยิ่งนัก ท่าทาง
น่าจะยังคุกเข่าได้อีกหลายวันหลายคืน"

ขุนเถาพุดไม่ออก "... คุณหนูสามพุดจริงหรือไม่"

แน่นอนว่าหลีซุซุจริงจัง นางดูบศึระษะซุนเถา
 เจ้าไม่รู้อะไร แม่ นางน้อยอย่างเจ้า หากถือกำเนิดในโลกอนาคต แค
 ได้ยินชื่อเขา คงจะตกใจกลัวจนเป็นลมไปด้วยซ้ำ ไม่มีทางเห็นใจเขาหรอก
 คุณเข้าให้ท่อนล่างใช้งานไม่ได้ถึงจะดี ดูซิว่าวันหน้าเขาจะกลายเป็น
 จอมมารอย่างไร!

นางมองถานไถจิ้นแวบหนึ่ง มิได้เอ่ยอะไรทั้งสิ้นก็หันหลังสะบัด
 แขนเสื้อเดินจากไป

พอเห็นแผ่นหลังของเด็กสาวหายลับไปบนระเบียงทางเดินยาว
 ใต้หลังคา ถานไถจิ้นก็เม้มปากแน่น ดิ่งสายตากลับมา

หลีซุซุไปเรือนฮูหยินผู้เฒ่า
 ฮูหยินผู้เฒ่าเพิ่งตื่นจากการนอนกลางวัน เนื่องจากศรัทธาในพุทธะ
 ในห้องจึงมีกลิ่นจันทร์ขาวลอยอวล

ตอนหลีซุซุเข้าไป ในห้องยังมีหญิงสาววัยกำดัดในชุดเขียวยืนอยู่
 ผู้หนึ่ง

เดิมแม่ นางชุดเขียวบีบนิ้วไล่ให้ฮูหยินผู้เฒ่าอยู่ ครั้นเห็นหลีซุซุ
 เข้ามาก็หยุดมือ

หลีซุซุจำแนกคนไม่ได้ จึงมิได้ส่งเสียง แม่ นางผู้เฒ่ากลับเป็นฝ่าย
 ผงกศึระษะให้นางพลาจร้องเรียกเสียงแผ่ว "น้องหญิงสาม"

ที่แท้เป็นคุณหนูรองที่เกิดจากอนุของสกุลเยี่ย เยี่ยหลันอิน

หลีซุซุพยักหน้าเอ่ยทักทายว่า "พี่หญิงรอง"

เยี่ยหลันอินไม่คิดว่าหลีซุซุจะทักตอบ นางรู้สึกประหลาดใจ จึง
 ขำเลื่อมมองหลีซุซุแวบหนึ่งอย่างประหม่า และยกบาศคารวะฮูหยินผู้เฒ่า

"ท่านอย่าไว้พรั่งนี้ให้ล้นอินค้อยมาไหว้พระเป็นเพื่อนท่านใหม่"

สุหยีนผู้เฒ่าตบมือนางเบาๆ และพยักหน้า

หลี่ชู่ชู่กระจางแจ้งในที่สุด เจ้าของร่างเดิมเป็นจอมเมตต์จากรน้อย
ในบ้านสกุลเยี่ย เมื่อนางมา เยี่ยล้นอินก็ต้องหลีกทางให้

แต่ตนเรียกเยี่ยล้นอินคำหนึ่งว่า 'พีหญิงรอง' ก็ล้วนทำให้ผู้อื่น
ประหวั่นลนลาน จิตใจกระวนกระวาย

ปกติเจ้าของร่างเดิมน่ากลัวถึงเพียงใดกันแน่นะ

พอเยี่ยล้นอินจากไป ใบหน้าเข้มงวดของสุหยีนผู้เฒ่าก็ฉายแวว
โอบอ้อมอารีขึ้นไม่น้อย "ยายหนูสาม มาให้ย่าดูหน่อย ร่างกายดีขึ้นแล้ว
หรือยัง"

หลี่ชู่ชู่เดินเข้าไปหาพร้อมตอบว่า "ขอบคุณท่านย่าที่เป็นห่วง
ร่างกายของชู่ชู่ไม่เป็นไรแล้ว หลายวันนี้ทำให้ท่านย่าเป็นกังวลแล้ว"

สุหยีนผู้เฒ่าจิ้มหน้าผากนางอย่างซิดไถล "ย่าอายุมากแล้ว มีชีวิต
อยู่ได้อีกไม่กี่ปี เจ้าเด็กคนนี้ ช่วยทำให้ย่าเป็นห่วงน้อยลงหน่อยเถิด"

หลี่ชู่ชู่บีบนิ้วไล่ให้สุหยีนผู้เฒ่า "ท่านย่าร่างกายแข็งแรง คนไม่รู้
ยังนึกว่าเป็นท่านแม่ของข้าเสียอีก ท่านต้องอยู่ปกป้องชู่ชู่ตลอดไป"

"ปากไม่มีหูรด พุดเหลวไหลอะไรกัน" สุหยีนผู้เฒ่าแสรังทำที่ตำหนิ
แต่รอยยิ้มในดวงตาปิดอย่างไรก็ปิดไม่มิด

ภรรยาเอกของแม่ทัพใหญ่เยี่ยนั้นหลังจากให้กำเนิดเจ้าของร่างเดิม
ก็เสียชีวิต แม่ทัพใหญ่เยี่ยมิได้แต่งภรรยาใหม่ สุหยีนผู้เฒ่าจึงอุ้มเจ้าของ
ร่างเดิมมาเลี้ยงดูข้างกายจนเติบโตใหญ่

เด็กที่ตนเองเลี้ยงมากับมือ กล่าวได้ว่าอ้อมไว้ในปากยังกลัวละลาย
จริงแท้ นางจึงลำเลียงอย่างยิ่ง

ที่เจ้าของร่างเดิมยโสโอหังถึงเพียงนี้ ความรักใคร่จากท่านย่ามีส่วนอย่างมาก เจ้าของร่างเดิมก็เฉลียวฉลาด ปกติแม้จะร้ายกาจเพียงใด แต่ก็ยังรู้จักประจบเอาใจผู้สูงวัยเป็นอย่างดี

แคว้นซย่าส่งเสริมหลักความกตัญญู แม่ทัพใหญ่เยี่ยเป็นบุตรกตัญญู ที่เลื่องชื่อ สุหยินผู้เฒ่าสกุลเยี่ยเห็นเยี่ยซีคู้เหมือนแก้วตาดวงใจ พลอยทำให้แม่ทัพใหญ่เยี่ยรักใคร่เอ็นดูบุตริสาโดยตรงเพียงหนึ่งเดียวผู้นี้ตามไปด้วย

"เรื่องในวัดย่าสั่งให้พวกบ่าวไพร่ปิดปากแล้ว เจ้าเองก็อย่าเที่ยวพูดสงเดช ชื่อเสียงของสตรีเป็นสิ่งสำคัญ"

หลี่ซุซุพักหน้า "ข้าทราบแล้วเจ้าคะท่านย่า"

ในสกุลเยี่ย สุหยินผู้เฒ่ารักเจ้าของร่างเดิมจริงๆ คิดถึงความปรารถนาของเจ้าของร่างเดิม วันข้างหน้าหลี่ซุซุจะพยายามติดต่อสุหยินผู้เฒ่า

เรียบไปครู่หนึ่ง สุหยินผู้เฒ่าพูดต่อว่า "เจ้าเองก็ต้องรู้จักคิดบ้าง ไปปลอบโยนจื้อจื้อหน่อย เกิดเรื่องเช่นนี้กับภรรยา ในใจเขาเยอเมื่องมีได้ที่จะมีความกังขา"

หลี่ซุซุคิดถึงเด็กหนุ่มที่ถูกลงโทษให้คุกเข่าอยู่บนทะเลสาบน้ำแข็ง ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็ไม่ยอมเป็นสามีภรรยา กับจอมมารในวัยเยาว์เด็ดขาด กินอิมไม่มีอะไรทำนะซี ถึงจะได้ไปปลอบโยนเขา

ทว่ายามอยู่ต่อหน้าสุหยินผู้เฒ่า นางมีอาจพูดเช่นนี้ได้แต่ผงกศีรษะอย่างว่าง่าย "ซีคู้ทราบแล้วเจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าพักหน้ายิ้ม

"ท่านย่า หาตัวอินเซียวพบหรือยังเจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าแววดาววูบไหว ก่อนยิ้มตอบ "เด็กคนนั้นนะหรือ ตามตัวกลับมาได้แล้ว ไม่ได้บาดเจ็บอะไร ย่าส่งนางไปที่หมู่บ้านเกษตรแล้วละ

อันที่จริงถึงวัยออกเรือนตั้งนานแล้ว ครั้งนี้นางปกป้องเจ้านายอย่างกล้าหาญ
ย่อมมีโอกาสปล่อยให้นางเสียเวลาอยู่ในจวนอีกต่อไป"

ฮูหยินผู้เฒ่าทอดถอนใจ เรื่องระคายหูพวกนี้ ทางที่ดีชีวิตนี้
อย่าให้ซีู้ต้องรับรู้เลย

หลี่ซู่ซู่อยู่ข้างหลังฮูหยินผู้เฒ่า จึงมองไม่เห็นสีหน้าของผู้ชรา นาง
ฟังแล้วโง่งง "เช่นนั้นก็ดี"

"เรื่องงานเลี้ยงในวังก่อนหน้านี้ยายังไม่ได้ว่าเจ้าเลย พี่หญิงใหญ่
ของเจ้าออกเรือนไปแล้ว เจ้าจะไปหาเรื่องนางอีกด้วยเหตุใด นี่ยังจะตกลง
ไปในน้ำกับนางอีก ยารู้ว่าแต่ก่อนเจ้าชมชอบองค์ชายหก แต่ตอนนี้พี่หญิงใหญ่
ของเจ้าเป็นชายารองขององค์ชายหกแล้ว เจ้าเองก็แต่งให้ถานไถจิ้นแล้ว
เชียวเถอะนะ ต่อไปอยู่ห่างจากองค์ชายหกให้มากหน่อย"

หลี่ซู่ซู่เกือบจะล้มล้ากน้ำลาย

ใช่ เจ้าของร่างเดิมนอกจากนิสัยเสียแล้ว ปัญหาร้ายแรงที่สุดคือ
นางชอบบุรุษของพี่สาวตนเองอย่างองค์ชายหก

แม้ต่างฝ่ายต่างแต่งงานไปแล้วก็ไม่ยอมตัดใจ เจ้าของร่างเดิม
ทั้งหาเรื่องทั้งปองร้ายพี่สาวสายรอง ไม่ขาดไปสักอย่าง

ส่วนถานไถจิ้นกลับพึงใจพี่สาวสายรองของนาง

ช่างเป็นความสัมพันธ์ที่ยุ่งเหยิงเสียนี้กระไร พวกเขาสองสามีภรรยา
ต่างก็หมายปองสามีภรรยาของผู้อื่น ทว่ามีอาจได้มาครอบครอง

ฮูหยินผู้เฒ่าเห็นนางไม่ส่งเสียงตอบ คิดว่านางยังคิดไม่ตก จึงตี
หลังมีอนางอย่างไม่ได้ตั้งใจ "รับปากอย่ามาเดี๋ยวนี้"

"เจ้าคะ ซีู้ทราบแล้ว ต่อไปจะอยู่ให้ห่างจากองค์ชายหกแน่นอน
เจ้าคะ" ต่อให้ฮูหยินผู้เฒ่าไม่พูด หลี่ซู่ซู่ก็ไม่มีทางแย่งชิงองค์ชายหกอะไรนั้น

กับพี่สาวสวยรองอยู่แล้ว

หลีสูฐูรับคำเร็วเกินไป สุหยินผู้เฒ่ากลับบังเกิดความเคลือบแคลง
ที่อุ้มหมอบของค์ชายหก แทบจะเรียกได้ว่าถึงขั้นจะเป็นจะตาย ไฉนจึงยอม
ตัดใจง่าย ๆ

"เจ้าเด็กคนนี้ คงมิใช่หลอกให้ย่าสบายใจกระมัง"

สองแก้มของหลีสูฐูบุ๋มลงเป็นลักยิ้มตื้น ๆ "มิใช่เช่นนั้นเจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าพูดต่อ "พิสูจนีให้ย่าเห็น หยุดลงโทษจื้อจื่อได้แล้ว
ย่าได้ยินมาว่าเจ้าให้เขาไปคุกเขาบนทะเลสาบน้ำแข็ง ช่างนอกหนาวเย็น
ถึงเพียงนั้น นี่ใช่เรื่องที่แม่นางน้อยคนหนึ่งพึงกระทำอย่างนั้นหรือ หาก
เรื่องแพร์ออกไปยอมกระทบต่อชื่อเสียงของเจ้า สุฐานะของเขาไม่ดีก็จริง
แต่ถึงอย่างไรก็เป็นสามีเจ้า จะทรมาณจนถึงตายได้อย่างไร ต่อไปเจ้าจง
สำรวจจิตใจ ใช้ชีวิตต่อไปให้ดี จึงจะเป็นเรื่องที่ถูกต้อง"

หลีสูฐูเห็นสุหยินผู้เฒ่ามองตนอย่างยืงกราน ต้องให้นางพยักหน้า
ให้จงได้

นางจึงถอนหายใจหนึ่งที่ "เจ้าคะ"

เยี่ยหลันอินเดินออกจากเรือนของสุหยินผู้เฒ่า

สาวใช้ของนางนามว่าเจี๋ยวเอ๋อร์ปรี่เข้ามาจับ "คุณหนูรอง วันนี้
ไฉนจึงออกมาเร็วปานนี้เจ้าคะ"

"น้องหญิงสามมานะ"

เจี๋ยวเอ๋อร์เข้าใจทันทีพลางเอ่ยอย่างปวดใจ "สุหยินผู้เฒ่าล้าเอียง
เกินไปแล้ว"

พอเห็นเยี่ยหลันอินมิได้ห้ามปราม เจี๋ยวเอ๋อร์จึงพูดต่อ "คุณหนูสาม

ผลึกคุณหนูใหญ่ตกน้ำต่อหน้าองค์ชายหก สุหยินผู้เฒ่ายังคงดเรื่องนี้
เอาไว้ แต่ก่อนล้วนคิดว่าคุณหนูสามจะต้องเป็นชายาเอกขององค์ชายหกแน่
ไม่คิดว่าเพียงพริบตาองค์ชายหกจะรับคุณหนูใหญ่เป็นชายารอง"

แววตาของเยี่ยหลันอินวูบไหว *นั่นสินะ*

ใครๆ ต่างคิดไม่ถึงว่าองค์ชายหกจะมาเจรจาสู่ขอ อีกทั้งบุคคลที่
ขอลับเป็นบุตรคนโตสายรองของสกุลเยี่ย เยี่ยปิงฉาง

ถึงอย่างไรเยี่ยปิงฉางก็เป็นบุตรสายรอง มิอาจเป็นชายาเอกของ
องค์ชายได้ จึงได้แต่เป็นชายารอง

ทว่าตอนนั้นเยี่ยหลันอินมองจากไกลๆ ยังเห็นว่าในดวงตาของ
องค์ชายหกเต็มไปด้วยความรักที่มีต่อพี่น้องใหญ่

พอคิดถึงตรงนี้ เยี่ยหลันอินก็กำผ้าเช็ดหน้าแน่นด้วยความแค้น

ล้วนเป็นบุตรสายรองเหมือนกัน เยี่ยปิงฉางสามารถเป็นที่รักใคร่
ให้เกียรติขององค์ชายได้ ตนกลับได้แต่ประจบเอาใจสุหยินผู้เฒ่า
ฝากความหวังว่านางจะสามารถหาคู่ครองที่ดีสักหน่อยให้กับตนใน
วันข้างหน้า

เยี่ยหลันอินอัดอั้นใจยิ่งนัก จวบจนเห็นถ่านไถ้จีนบนพื้นน้ำแข็ง
สีน่านางจึงดีขึ้นเล็กน้อย

แม้แต่บโนบหน้าของเจียวเอ๋อร์ยังแผยรอยยิ้มยินดีในคราเคราะห์
ของผู้อื่น

คุณหนูสามเป็นบุตรสายตรงเพียงคนเดียวในจวนแม่ทัพแล้วอย่างไร
แต่ให้กับจ้อจ้อที่ต่ำต้อยถึงเพียงนี้ ครึ่งชีวิตที่เหลือยังจะมีลาภยศสรรเสริญ
ใดๆ ให้พุดถึงอีก

ผู้คนต่างรู้ว่าถ่านไถ้จีนมาเป็นตัวประกันที่แคว้นชย้าตั้งแต่อายุ

หกขวบ ถูกขังอยู่ในวังมาได้ยินว่าเขาเคยล้างทำให้ชั้นที่ แม่แต่
อาหารสุนัขก็เคยกินมาแล้ว

คนต่ำต้อยเช่นนี้ บางทีอาจไม่รู้หนังสือสักตัวด้วยซ้ำ ไหนเลยจะ
เทียบกับบงกชชายหูกที่เพียบพร้อมทั้งด้านบุนและด้านบู้ได้แม้แต่ครึ่งส่วน
เดือนแรกที่แต่งให้เขา คุณหนูสามพุ่มฟายอยู่นาน ทั้งอาละวาด
ทั้งก่นด่า

สองเดือนมานี้เพิ่งจะดีขึ้นบ้าง แต่ก็ไม่เห็นถนัดใจเป็นคนอยู่ดี
เยี้ยหลันอินใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปาก บดบังรอยยิ้มมุมปากไว้
แคว้นซย่าส่งเสริมวิทยายุทธ์ ได้ยินว่าถนัดใจผู้้นั้นแก่นกระดุกดุก
ทำลายตั้งแต่ตอนเป็นเด็ก บัดนี้มีมือไม่มีเรียวแรงแม้แต่จะมัดไก่อ

เด็กหนุ่มที่อ่อนแอต้อยต่ำเช่นนี้ หากเป็นเมื่อก่อน น้องหญิงสามของ
นางที่ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา เกรงว่าแม่แต่มองยังไม่มองด้วยซ้ำไป

สักวันท่านยากก็ต้องตายจากไป จื้อจื้อผู้หนึ่งที่ไม่มีแม้กระทั่งวังของ
ตนเอง ถึงเวลาจะให้อะไรกับเยี้ยชื้อก็ได้ ชีวิตนี้ของเยี้ยชื้อยังมีใช้ต้องถูก
ผู้อื่นเคี้ยวกรำตามอำเภอใจหรือ

เฉียวเอ๋อร์พูดขึ้น "ได้ยินว่าจื้อจื้อคุกเข่าบนน้ำแข็งมาสองวันแล้ว
ดูจากสีหน้าเขา เกรงว่าคงใกล้จะทนไม่ไหวเต็มที คุณหนูรอง จะมอบ
ชุดคลุมกันลมให้เขาสักตัวหรือไม่เจ้าคะ"

ยามปกติ เยี้ยหลันอินชอบแสดงน้ำใจต่อบ่าวไพร่มาก ชื่อเสียง
ภายในจวนดียิ่ง

นิสัยอ่อนโยนจิตใจงดงาม ย่อมได้ใจจากผู้คนมากกว่าคุณหนูสาม
เยี้ยชื้อผู้มากนักร

เยี้ยหลันอินมีใจจะทำเช่นนั้นหลายส่วน นางมองไปยังถนัดใจ

ฐานะของจ๊อจ๊อมิน่าเปิดเผยต่อผู้ใด แต่ใบหน้าเขากลับไม่เลวทีเดียว เทียบกับนางที่เป็นสตรีผู้หนึ่ง ยังประณีตน่ามองยิ่งกว่า

เยี่ยหัลันอินผงกศิระชะ อนุญาตให้เจี๊วเออร์ไปจัดการเรื่องนี้อย่าง เรียบๆ ตัวนางเองกลับยืนอยู่บนศาลารับลม พักหน้าให้จ๊อจ๊ออย่าง อ่อนโยน

ถ่านไถ่จิ้นมองเห็นคุณหนูรองของจวนเช่นเดียวกัน

เจี๊วเออร์ถือชุดคลุมกันลมสีชาวยุติธรรมตัวหนึ่ง ย่ำไปบนพื้นน้ำแข็ง อย่างระวัง เดินตรงไปหาเขา

หลี่ชู่ชู่กลับจากอยู่เป็นเพื่อนท่านยาพอดี้ จึงเห็นภาพนี้เข้า

พีหึงรองของนางกำลังแสดงน้ำใจต่อจอมมารในวัยเยาว์

นางย่ำเท้าเดินเข้าไปพลางเอ่ย "พีหึงรอง ท่านทำอะไรนะ"

เยี่ยหัลันอินตกใจสะดุ้ง ไม่คิดว่าหลี่ชู่ชู่จะออกมาเร็วปานนี้ ตนเอง ถูกจับได้คาหนังคาเขา

นางรีบเอ่ยว่า "น้องหญิงสาม เจ้าอย่าได้เข้าใจผิด ข้าเห็นว่าอากาศ หนาวเย็นถึงเพียงนี้ อีกทั้งหิมะก็เริ่มตกแล้ว จ๊อจ๊อคุกเขากลางอากาศ หนาวเหน็บ หากมีอันตรายถึงชีวิตจะไม่ดีนัก ดังนั้นจึงให้เจี๊วเออร์นำ ชุดคลุมกันลมไปให้เขา"

หลี่ชู่ชู่ถามถ่านไถ่จิ้นที่อยู่บนพื้นน้ำแข็ง "ยังทนไหวหรือไม่ ชุดคลุม กันลมที่พีหึงรองมอบให้เจ้า เจ้าต้องการหรือไม่"

หลี่ชู่ชู่ในฐานะแสงสว่างแห่งฝ่ายธรรมะ รู้สึกชิงชังสารเลวที่ ในอนาคตจะสร้างความโกลาหลให้กับสามพิภพผู้นี้ยิ่งนัก

ถ่านไถ่จิ้นชำเลื่องมองหลี่ชู่ชู่แวบหนึ่งพลางตอบเยี่ยหัลันอินว่า

"ขอบคุณในความปรารถนาดีของคุณหนูรอง ข้าผู้น้อยไม่หนาว"

นี่ก็คือการปฏิเสธ

เย้ยหลั่นอินระอัคระอ่วนใจอยู่บ้าง

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าไม่รบกววน้องหญิงสามกับจ้อจ้อแล้ว" นาง
ทนอยู่ที่นั่นต่อไปไม่ไหว จึงพาเจี๊วเออร์จากไป

หลีสชูชฎกระซิบซุดคกลมันลมนุ่มฟูบนร่างให้แน่น นางหลุบตามอง
จอมมารที่คุกเข่าอยู่ข้างเท้า

การสังหารเขาอาจเป็นความใฝ่ฝันของผู้ทุกคนในโลกบำเพ็ญเพียร
เบื่องบนไปจนถึงองค์เหนือหัว เบื่องล่างไปจนถึงเด็กน้อย

นี่ก็เป็นปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่หลีสชูชฎตั้งไว้ในใจตั้งแต่เด็กเช่นกัน!

เวลานี้เขาดูอ่อนแอมีอาจทนการโจมตีใดๆ ได้ จอมมารในวัยเยาว์
เปราะบางเหมือนทารกกระนั้น

เด็กสาวฝ่ายธรรมะทำท่าจะลงมือ

เคราะห์ดีที่หลีสชูชฎสะกดความคิดนี้ไว้ได้อย่างหวุดหวิด

ผู้บำเพ็ญเพียรล้วนมีแก่นวิญญูญาณ เจกเช่นเดียวกับมารโดยกำเนิด
ที่ย่อมมีกระดูกมาร

เหล่าผู้อาวุโสเคยบอกว่าหากไม่กำจัดกระดูกมารของจอมมาร
ต่อให้สังหารเขาแล้ว เขายังคงสามารถดูดซับไอแค้นทั่วฟ้าดินและ
เกิดใหม่ได้

นั่นก็หมายความว่าหากฆ่าเขากลับเป็นการทำให้เขาแข็งแกร่งกว่าเดิม

นางต้องหาวิธีกำจัดกระดูกมารให้ได้เสียก่อน

ถ่านไถจิ้นรู้ลึกถึงไอสังหารอย่างเลือนราง เขาเหลือบตาขึ้นก็เห็น
เด็กสาวเบนสายตาออกไปแล้ว

จากสายตาเขา มองเห็นเพียงพวงแก้มครึ่งซีกของนาง ยังมีใบหู
ขาวสะอาดที่เปิดเผยอยู่ภายนอก ริมฝีปากนางยื่นออกมานิดๆ คล้ายกำลัง
ไม่พอใจ ปากคู้้นั้นดูนุ่มเนียน จิ้มลิ้มน่ารัก

ท่าทางเช่นนี้ ดูไม่สอดคล้องกับความร้ายกาจของนางแม้แต่น้อย
ถ่านไถ่จิ้นหนาวจนไร้ซึ่งความรู้สึก ร่างกายลึ้มลงบนพื้นน้ำแข็ง
กะทันหัน

เด็กสาวผู้สูงศักดิ์ชะงักครู่หนึ่ง มิได้มองเขาและเดินผ่านข้างกายเขาไป
เขาขดตัวอยู่บนพื้น ในครรลองสายตา บนร่องเท้าปากลายสีชมพูของ
เด็กสาว ดอกท้อสีขาวอมชมพูผลิบานดอกแล้วดอกเล่า
ล้วนเปี่ยมด้วยพลังชีวิต

ตอนกลางคืนแม่ทัพใหญ่เย่มีได้กลับจวน สุหยินผู้เฒ่าอายุมากแล้ว
ไม่กระปรีกระเป่ามันัก จึงบอกให้ทุกคนกินอาหารค่ำที่เรือนของตนเอง
หลี่ซู่ซู่อบน้ำเสร็จ ชุนเถาก็ปรนนิบัตินางเข้านอน

ชุนเถาปล่อยผมให้นาง เห็นคิ้วตาของนางดูงดงามน่ารักยิ่งนัก
ภายใต้แสงไฟ จึงอดเอ่ยชมมิได้ "เส้นผมของคุณหนุสามทั้งลื่นทั้งนุ่ม"

พอชมเสร็จก็ตกใจ เกรงว่าคุณหนุสามจะโมโหหาว่านางไม่รู้
ธรรมเนียมมารยาท "ไม่คิดว่าคุณหนุสามจะยิ้มจนคิ้วตาโค้งลงทั้งยังเอ่ย
ว่า "เส้นผมของชุนเถาก็งามเช่นกัน"

เด็กสาวอีกคนที่ชื่อสี่สี่วิ่งเข้ามา ย่อกายให้หลี่ซู่ซู่และงืมง่าเสียงเบา
เหมือนเสียงยุง "สุหยินผู้เฒ่าให้คน... ส่งตัวจ้อจ้อกลับมาเจ้าคะ"

หลี่ซู่ซู่เหลือบตาขึ้น เห็นถ่านไถ่จิ้นเดินเข้ามาในเรือนตามคาด
เกล็ดน้ำแข็งบนผมของเด็กหนุ่มเพิ่งละลาย เมื่อสัมผัสกับ

ความอบอุ่นภายในห้องก็กลายเป็นหยดน้ำหยดแล้วหยดแล้ว

เขานำพาไอหนาวเย็นจากลมหิมะข้างนอกมาด้วย เม้มปากมอง
หลี่ซู่ซู่อย่างอึดอัด

ตอนนี้ยังไม่ถึงยามโห่ย* แต่เนื่องจากอากาศเหน็บหนาว ห้องฟ้า
มืดเร็ว ข้างนอกจึงมืดสนิทแล้ว

พอเขาเข้ามา อากาศดูเหมือนจะนิ่งชะงัก

ซุนเถากับสี่สี่รีบพูด "คุณหนูสาม พวกบ่าวขอตัวเจ้าค่ะ"

ซุนเถากับสี่สี่ปิดประตู

ถานไถจิ้นเอ่ยถามน้ำเสียงแหบพร่า "คุณหนูสามหายโมโหหรือยัง"

หลี่ซู่ซู่ไม่ชอบหน้าเขา นางส่ายหน้าตอบ "ยัง"

เขาหลุบตาลง ขนตาดำเข้มดูจนอีกาแผ่คลุมดวงตา ความอบอุ่น
ภายในห้องกลับทำให้มือเท้าของเขาที่ถูกความเย็นจนเป็นแผลทั้งเจ็บ
ทั้งคัน ผิวกลายเป็นสีแดงวงใหญ่

หลี่ซู่ซู่ชำเลืองมองแวบหนึ่ง แค้นเสียงเบาๆ ในใจ จอมมาร
ไม่น่าสงสารสักหน่อย

นางเคยรักษาลูกเหี้ยวปีกหัก เด็กน้อยที่ไม่สบาย ผู้เฒ่าที่เส้นผม
ขาวโพลน

แต่กฎเหล็กข้อแรกของพิภพเซียน แม่นางน้อยที่บำเพ็ญเพียร
ห้ามเห็นใจจอมมารที่อ่อนแอเป็นอันขาด

* ยามโห่ย คือช่วงเวลาตั้งแต่ 17.00 น. ถึง 19.00 น.

3

พอหลี่ซู่ซู่คิดถึงสหายตาของคนผู้นี้ตอนหัวตัวนางขึ้นมาพิจารณาใน
วังมารในอนาคต นางก็บิดพินกรรมเบาๆ

เด็กหนุ่มตรงหน้าดูขลาดกลัวและต้อยต่ำ แต่หลี่ซู่ซู่ไม่เชื่อหรือกว่า
จอมมารในวัยเยาว์จะมีนิสัยเช่นนี้

นี่คงจะเสแสร้งมากกว่า

ป้ายวิญญาณนับไม่ถ้วนวางผ่านไปในสมอของนาง ยังมี 'สุสาน
หมื่นเซียน' ที่โหดร้ายนั่นอีก ทำให้โทษคนปั้นปวน

หลี่ซู่ซู่หยิบกล่องใบหนึ่งออกมาจากใต้เตียง ข้างในมีไส้สีแดง
ดุจโลหิตเส้นหนึ่ง

ถ่านไถจี้มองแล้ว นิ้วมือในแขนเสื้อกำเข้าด้วยกันซ้าๆ

หลี่ซู่ซู่เหลือบตามองเขา

พูดไปแล้วก็บริบทที่เดียว เรื่องน่าโมโหที่สุดในชีวิตนี้ของเจ้าของร่างเดิม

มีแผนการแต่งให้กับถ่านไถ่จิ้น ถึงขั้นที่ว่าทุกคำคืนจะต้องหวดแส้ใส่เขา เพื่อระบายโทสะ

เรื่องนี้กลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้ว คินไคไม่เขียนเขา เจ้าของร่างเดิมจะรู้สึกไม่สบายไปทั้งตัว

หลี่ซุซุไม่เคยใช้แส้เขียนคนมาก่อน นางไม่ชอบสิ่งชั่วร้ายแต่กำเนิด ผู้นี้ นางมิได้คิดว่ามารปีศาจทั้งหมดล้วนชั่วช้า แต่บุคคลตรงหน้าผู้นี้ ในอนาคตต้องมีโชคนดีแน่นอน

เป็นพันหมื่นปี โลกจึงจะปรากฏคนที่มีกระดูกมารแต่กำเนิดสักคน เขาถูกลิขิตไว้แล้วว่าต้องเป็นดาวหายนะเดียวดาย* ต่อไปนิสัยจะค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเหยี่ยวโหด แม้แต่ตัวเขาเองก็มีอาจควบคุมได้

หลี่ซุซุหวัดแส้ทันไค

แส้จี้กั๊งอากาศจนเกิดเสียงขณะพุ่งไปยังเด็กหนุ่ม

ถ่านไถ่จิ้นมิได้หลบเลี่ยง แส้หวดลงบนแผงอกเขา เขาชว่นเซถอยหลังหนึ่งก้าว

นัยน์ตาเขาดำสนิทดูจืดมิดด้วยหมึก จ้องมองหลี่ซุซุเหม็ง

ในดวงตาคู่นั้นของเขา ในที่สุดหลี่ซุซุก็มองเห็นความชิงชังและความเจ็บปวดที่ซุกซ่อนอยู่ลึกเป็นพิเศษ

สมควรเป็นเช่นนี้ละ

ธรรมะกับอธรรมเดิมทีก็อยู่ร่วมกันไม่ได้อยู่แล้ว

หลี่ซุซุเขียนแบบคำพูดทุกคำคืนของเจ้าของร่างเดิม "ล้วนเป็นเพราะเจ้าองค์ชายหกจึงไม่ยอมแต่งงาน ไยเจ้าจึงไม่ไปตายเสีย!" นางเขียนแส้ไปที่แขนของเด็กหนุ่มอีกครั้ง

* ดาวหายนะเดียวดาย เป็นความเชื่อพื้นบ้านของจีน ผู้ที่มีชะตาดาวหายนะเดียวดายจะถูกลิขิตให้ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายไปชั่วชีวิต ชะตานั้นมิได้ส่งผลกระทบต่อเจ้าตัวมากนัก แต่กลับไม่เป็นผลดีต่อครอบครัวข้าง

เขาควางเสียงค่อย ร่างกายสั่นระริกตามไปด้วย
 ถานไถ่จิ้นคุกเข้าบนพื้นหิมะนานถึงเพียงนั้น ร่างกายเริ่มบวมและ
 เจ็บระบมแล้ว ยามนี้แฉ่หวดลงบนแขนที่เดิมที่ด้านซาไปนานแล้วสองที่
 ขยายความเจ็บปวดให้เพิ่มขึ้นหลายเท่าจนนับไม่ถ้วน กระจุกเกร็งกระจุก
 เพราะความเจ็บเป็นพักๆ

มือของหลี่ชู่ชู่ที่ถือแฉ่ชะงัก ดูเหมือนเขาใกล้จะทนไม่ไหวแล้ว?
 ถึงอย่างไรก็เป็นร่างของมนุษย์ธรรมดา อ่อนแอยิ่งนัก

หลี่ชู่ชู่สุดหายใจเฮือกหนึ่ง พิมพ์คำคาถาสงบจิตในใจหลายครั้ง นาง
 มองนิ้วมือนุ่มเนียนของตนเอง ภารกิจของนางมิใช่การฆ่าจอมมารใน
 ้วยเยาว์ อีกทั้งต่อให้นางจะฆ่าเขา ก็ควรกระทำอย่างรวดเร็วฉับไว ไม่ควร
 ย่ำยีให้ทรมาน

ตั้งแต่เล็กท่านพ่อสอนนางว่ามีอาจใช้อำนาจรังแกผู้อ่อนแอ ฟาดิน
 ไร่เมตตา เห็นสรรพสิ่งดังหนึ่งสุนัขฟาง* ดังนั้นผู้บำเพ็ญเขียนจะเป็นฝ่าย
 ก่อกรรมทำเข็ญมิได้เด็ดขาด

หลี่ชู่ชู่ข่มความคิดอยากแก้แค้นแทนคนในสำนัก นางเก็บแฉ่พลาง
 เอ่ยว่า "วันนี้ข้าเหนื่อยแล้ว เห็นหน้าเจ้าก็หงุดหงิด ครั้งหน้าหากให้ข้ารู้ว่า
 เจ้ากับเยี้ยปังฉางมีความเกี่ยวข้องอะไรกันอีก ข้าจะไม่ละเว้นเจ้าง่าย ๆ
 แน่"

นางเขวี้ยงแฉ่ใส่ตัวถานไถ่จิ้น จากนั้นนอนตะแคงหันหลังให้เขา
 หลี่ชู่ชู่หลับตาลง ท่องคาถาสงบจิตสืบริบอบได้ ประคองจิตบำเพ็ญ
 จนมั่นคงแล้วจึงพบว่านางรู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย

* ฟาดินไร่เมตตา เห็นสรรพสิ่งดังหนึ่งสุนัขฟาง มาจาก 'คัมภีร์เต๋าเตอจิง' ของเหลาจื๋อ (เล่าจื๊อ) หมายถึงฟาดิน
 ปฏิบัติต่อสรรพสิ่งในโลกอย่างเฉยชาเหมือนเช่นปฏิบัติต่อสุนัขฟางที่ใช้เช่นไห้ว คือไม่ได้ต่อสิ่งใดเป็นพิเศษ และ
 ไม่แยต่อสิ่งใดเป็นพิเศษ

นี่เป็นลักษณะของจิตบำเพ็ญที่ปั่นป่วน

นางไม่มีทางหนีความผิดของตนเอง คือนี่ปฏิบัติตามธรรมเนียมของเจ้าของร่างเดิมดูหมิ่นทรมาณเขา เป็นนางที่ทำไม่ถูก ต่อไปจะไม่ทำอีกแล้ว

ถ่านไถจิ้นรับแล้วไว้ สีหน้าเขาเดิมอ่อนเพลียอยู่แล้ว เมื่อรับแล้วไปอีกสองที ใบหน้าจึงยิ่งซีดเผือกกว่าเดิม

เขาเงยหน้ามองเงาหลังของเด็กสาว

อันที่จริงเตรียมใจไว้แล้วว่าต้องถูกเย็บขี้ขี้เยียนปางตายแน่ แต่วันนี้กลับถูกเย็บน้อยลงไปหลายสิบที

หน้าผากของถ่านไถจิ้นมีเหงื่อเม็ดเล็กผุดขึ้นมาขึ้นหนึ่ง ผื่นสังขารหยาบฟูกว่าหม้อออกมาปุที่ได้เพียง บนคอมมีของสิ่งหนึ่งบาดปากแผลจนรู้สึกเจ็บ เขาหยิบออกมา

เป็นยันต์คุ้มครองที่สี่ขีดจางไปนานแล้ว ยันต์คุ้มครองนี้ร้อยด้วยด้ายดำ ซ่อนอยู่ใต้อาภรณ์เขามานานปี

แสงเทียนสะท้อนลงบนดวงตาเขา ไอน้ำเย็นสลายไปบางส่วน

ถ่านไถจิ้นเก็บยันต์คุ้มครองให้ดีและพลิกตัว คำคืนในฤดูหนาวลมแรงข้างนอกพัดเสียงดัง เขาไม่ทาบทอลงบนหน้าต่าง ดูเหมือนฤดูผีปีศาจที่กางเล็บแยกเขี้ยว

ถ่านไถจิ้นพลันนึกถึงเหตุการณ์เมื่อสองวันก่อน ร่างของสาวใช้อื่นเขี่ยกระดูกแทงจนเป็นแผลนับไม่ถ้วน ตอนนั้นศพนางแข็งที่อ สีหน้าเจ็บปวดทรมาณ ไม่รู้ว่านึกเสียใจภายหลังหรือไม่ที่เลือกให้เย็บขี้ขี้หลบหนีไป

ดวงตาของถ่านไถจิ้นนิ่งลึก มีแต่ความมืดมิด

เวลานั้นศพของสาวใช้ยังไม่เย็นทั้งหมด เลือดของนางย้อมพื้นหิมะ

จนเป็นสีแดง ไหลคดเคี้ยวมาถึงใต้ฝ่าเท้าเขา

นางตายตาไม่หลับ

เขายกเท้าขึ้นอย่างเฉยชาและก้าวข้ามไป

กลางดึกหลี่ซู่ซุนนอนไม่หลับ

สิ่งชั่วร้ายนอนอยู่ใต้เตียง ต่อให้นางเป็นคนคิดน้อยเพียงใด ก็มีอาจ
ข่มตาหลับไปเช่นนี้ได้

โลกมนุษย์เข้าสู่ฤดูกาลอันหนาวเหน็บแล้ว ลมหนาวพัดกระแทก
หน้าต่างจนหน้าต่างเปิดออกกะทันหัน ไอเย็นโหมเข้ามาในห้องไม่หยุด
ถ่านไฟภายในห้องมอดดับไปแล้ว

หลังจากเจ้าของร่างเดิมแต่งงาน พวกสาวใช้ก็ไม่ได้อยู่ปรนนิบัติ
ในห้องอีก แนนอนว่าหลี่ซู่ซุนก็คงไม่ปลุกสาวใช้ขึ้นมากกลางดึกให้ปิดหน้าต่าง

นางอดทนครู่หนึ่ง พบว่ากายเนื้อของมนุษย์มีอาจต้านทาน
ความหนาวเย็นได้จริงๆ จึงเลิกผ้าห่ม ลุกไปปิดหน้าต่าง

ปิดเสร็จกลับมา ตอนเดินผ่านเด็กหนุ่มบนพื้น นางรู้สึกว่าเขาไม่ปกติ
ลมหายใจของเขาหนักหน่วง คนกำลังตัวสั่นทั้งที่ไม่ได้สติ

หลี่ซู่ซุนหยิบโคมแก้วหิ้วหิ้ว* มาดวงหนึ่ง ก่อนจะย่อตัวลงข้างกายเขา
ใบหน้าของเด็กหนุ่มที่เดิมขาวซีด ยามนี้เปลี่ยนเป็นแดงกำ เขาไม่ได้
ตื่นขึ้นมา แต่ฟื้นกลับขบขันแน่นโดยไม่รู้ตัว

ดูเหมือนจะเกิดเรื่องเสียแล้ว หลี่ซู่ซุนตระหนก จะตายไม่ได้นะ

ตอนนี้นางยังไม่ได้ถอนกระดูกमारออกมา หากเขาตายไป ภารกิจ
ของนางย่อมล้มเหลวตามไปด้วย ถ้าถูกตีตออกจากมิตินี้ โลกบำเพ็ญเพียร

* หลิวหลี่ เป็นเครื่องแก้วโบราณชนิดหนึ่งของจีนที่ทำขึ้นจากฝีมือมนุษย์ด้วยกรรมวิธีอันซับซ้อน มีหลายสีและมีลักษณะใสแวววาว

ยอมได้แต่กอดคอรอตายหมู่เป็นแน่

หลี่ซู่ซู่ลึงเลครู่หนึ่ง ก่อนจะยื่นมือออกไปแตะหน้าผากเขา

ใต้ฝ่ามือนางร้อนลวก นางหุดมือกลับมา มนุษย์ทั่วไปหากเป็นเช่นนี้
น่ากลัวว่าจะเป็นไข้จนตายได้กระมัง

หลี่ซู่ซู่ไม่คาดคิดเลยว่าสิ่งชั่วร้ายเมื่อห้าร้อยปีก่อนจะอ่อนแอถึงเพียงนี้
เขาบาดเจ็บได้ พิการได้ แต่ห้ามตายเด็ดขาด มิฉะนั้นแล้วกระดูกมาร
จะฟื้นขึ้นมา

หลี่ซู่ซู่รีบคว้าถ้วยน้ำชาบนโต๊ะ เดินออกไปนอกประตู นางเก็บ
หิมะสีขาวที่ทับถมอยู่ข้างนอกได้หลายถ้วย ก่อนจะกลับมา

หลี่ซู่ซู่เป่าลมหายใจ หนาวเหลือเกิน

นางมิกำลังร้อง รึบหาชุดกระโปรงมาตัวหนึ่ง ฉีกออกเป็นแถบผ้า
ใช้แถบผ้าห่มหิมะสีขาวและประคบบนหน้าผากของเด็กหนุ่ม

บนร่างเขาคูลมด้วยผ้าห่มผืนบางสำหรับใช้ในสารทฤดู หนาวจน
ตัวลั่นนังก

หลี่ซู่ซู่หอบผ้าห่มบนเตียงของตนลงมาคลุมให้เขา นางนั่งขัดสมาธิ
อยู่ข้างกายเขา ดวงหน้าเล็กฉายความเหนื่อยหน่าย

อยากฆ่ามีอาจฆ่า มีหน้าซำยังต้องมาช่วยชีวิตอีก

ก็ก๊...

วิ่งออกไปข้างนอกกลางดึก พันยังกระทบกันไม่หยุด หนาวเสียจริง...

หลี่ซู่ซู่คลุ้มกายด้วยเสื้อคลุมตัวใหญ่ ในที่สุดก็รู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย

นางยังต้องคอยเฝ้าถ่านไถจิ้นไว้ เปลี่ยนหิมะในผ้าบนหน้าผากเขา
เพื่อลดไข้

หลี่ซู่ซู่พิงกายที่หน้าเตียง รู้สึกหมดอาลัยในชีวิตที่เดียว

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน รู้แต่แรกไม่เสียเขาดีกว่า

ถ่านไถจิ้นรู้สึกว่าคุณเองใกล้ตายเต็มที ร่างกายสะบัดร้อนสะบัดหนาว
เจ็บไปทั่วทุกจุด

เขาหลับตา รอบกายคล้ายมีแต่ความมืดมนและความหนาวเหน็บ
ไม่สิ้นสุด

มนุษย์ล้วนไม่อยากตาย หากไปแล้วทุกสิ่งทุกอย่างตลอดหลายปี
มานี้ นับเป็นอะไร

เขารู้ว่าตนเองจะหลับไปไม่ได้ ต้องช่วยเหลือตนเอง เขาพยายาม
ลืมตาขึ้น แต่เปลือกตาทนหือ้ง รวากับถูกถ่วงด้วยน้ำหนักเป็นพันชั่ง*

เขาต่อต้านกับความเจ็บปวดเช่นนี้นานเหลือเกิน ตอนที่ใกล้จะล้มเลิก
ความพยายามนั้นเอง กลับมีนิ้วมืออ่อนนุ่มแตะลงบนหน้าผากเขาเบาๆ

สัมผัสเย็นเฉียบทำให้ขนตาของเขาไหวระริก

ทว่าความรู้สึกนี้หายไปอย่างรวดเร็ว

โชคดีที่ไม่นานคนผู้นั้นก็กลับมา หน้าผากรู้สึกเย็นอีกครั้ง ผ่านไป
ไม่นานร่างกายก็อบอุ่นขึ้น

คำคืนกลางหมันต์ภายในห้อง เขาได้กลิ่นหอมอบอุ่นของหญิงสาว
จางๆ

เขาคิดอย่างเย็นชา *इनจึงบังเกิดความรู้สึกอันเหลวไหลเช่นนี้ได้*

ตอนฟ้าใกล้สว่าง ถ่านไถจิ้นใช้สติในที่สุด

เด็กหนุ่มยังคงหลับตา แต่ตัวไม่สั่นแล้ว

* ชั่ง (ชั่งจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของจีน มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัมและยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

หลี่ซู่ซู่โยนแถบผ้ากับหิมะที่ละลายแล้วทิ้งไป หอบผ้าห่มของตนเอง
หัวทิ่มลงบนเตียง

ง่วงเหลือเกิน

ยามท้องนภาปรากฏสีเขียวท้องปลา ชุนเถาเล็กมานโปรง ปรรณิบัติ
หลี่ซู่ซู่ตื่นนอน

บรรดาสาวใช้ขยาดงานนี้เป็นที่สุด คุณหนูสามอารมณ์ฉุนเฉียว
มีครั้งหนึ่งสาวใช้ที่ปลุกนางจากเตียงถึงขั้นถูกโบยสามสิบไม้

ชุนเถาอายุน้อย ทั้งยังเป็นเด็กชื้อ จึงมักถูกผลักดันมารับหน้าที่นี้
เสมอ

นางกล้าๆ กลัวๆ ร้องเรียกคุณหนูสามหนหนึ่ง หัวใจก็แขวนตึง...
เด็กสาวลุกขึ้นนั่งบนเตียงอย่างสะลึมสะลือ ชุนเถารีบสวมเสื้อผ้า
ให้นาง

หลี่ซู่ซู่ขี้ตาพลงหวาด ศีรษะถึงขั้นมีผมปอยเล็กปอยหนึ่งซึ่ได้ขึ้นมา
ชุนเถาเหลือบตามองแวบหนึ่งอย่างเร็วรี นางเพิ่งตระหนักเป็นครั้งแรก
ว่าที่แท้รูปโฉมของคุณหนูสามอ่อนโยนน่ารักถึงเพียงนี้

ในใจชุนเถารู้สึกขบขันอยู่บ้างอย่างไร้สาเหตุ พลอยทำให้ความ
หวาดกลัวในใจสลายไปไม่น้อย

ตลอดขั้นตอนปรรณิบัติทั้งหมด คุณหนูสามไม่ได้ตำหนงแม่แต่
คำเดียว

หลี่ซู่ซู่อดนอนครึ่งคืน ยามนี้ถูกปลุกให้ตื่นแต่เช้า นางมองลงไป
ด้านล่างเตียง ไม่เห็นเงาของถ่านไถจิ้นแล้ว ไม่รู้เขาจากไปตั้งแต่เมื่อใด

สาวใช้สี่สี่รออยู่ข้างนอก ย่อกายเอ่ยว่า "ท่านแม่ทัพกับฮูหยินผู้เฒ่า
กำลังรอคุณหนูสามไปกินอาหารด้วยกันเจ้าค่ะ"

หลี่ชู่ชู่พยักหน้า

บนโต๊ะอาหารเข้าสู่ฤดูเย็น หลี่ชู่ชู่มองซ้ายมองขวา ถานไถ่จิ้นไม่อยู่
ที่นี่ นางคิดว่าต้องคอยจับตาดูสิ่งชั่วร้ายไว้ จึงถามซุนเถาเสียงค่อย

ซุนเถาตอบ "คุณหนูลืมนไปแล้วหรือ ท่านไม่อนุญาตให้จื่อจื่อร่วมโต๊ะ
กับท่าน สิ่งให้เขากินอาหารร่วมกับพวกบ่าวในห้องบ่าวไพร่"

หลี่ชู่ชู่กะพริบตาปริบๆ เอาเถอะ เยี่ยม ร้ายกาจยิ่งนัก

หลี่ชู่ชู่ลอบพิจารณาสมาชิกแต่ละคนของสกุลเยี่ยซึ่งเป็นครอบครัวใหญ่
สูหยินผู้เฒ่านั่งตำแหน่งประธาน บุรุษท่าทางเคร่งขรึมมองอาจข้างกาย
คือแม่ทัพใหญ่เยี่ย เยี่ยเซี่ยว

ปีนี้เยี่ยเซี่ยวอายุสามสิบแปดปี ไร้หนวดเครา มองดูแล้วจึงยิ่งซึ่งซัง
เข้มงวด หลังจากภรรยาเอกตายไป ตลอดหลายปีที่ผ่านมาเขาล้วนมิได้
แต่งภรรยาใหม่

กล่าวด้วยคำพูดของเยี่ยเซี่ยว คนที่ทำศึกในสมรภูมิ ศีรษะล้วน
แขวนอยู่ที่เวทวาทัง ไม่แน่ว่าวันใดจะต้องใช้หน้าอาชาห่อศพ* ไม่มี
ความจำเป็นต้องแต่งภรรยาเอกอีก เช่นนั้นจะทำให้นางหวาดวิตกเปล่าๆ

เยี่ยเซี่ยวกล่าววาจาได้นำฟังทีเดียว ทว่าเขากลับมีอนุภรรยาถึง
สามคน

สหายตาของหลี่ชู่ชู่กวาดมองใบหน้าของอี่เหนียง** ทั้งสามคน เป็น
สามแบบที่ไม่เหมือนกันโดยสิ้นเชิง แต่ละคนต่างมีเอกลักษณ์ของตนเอง
ในจวนมีคุณชายทั้งหมดสี่คนกับคุณหนูสามคน

นอกจากหลี่ชู่ชู่ที่เป็นทายาทสายตรงเพียงคนเดียว พี่น้องคนอื่นๆ
ล้วนเกิดจากอนุทั้งสี่

* หน้าอาชาห่อศพ หมายถึงตายในสนามรบ ทั้งยังอุปมาถึงการทำศึกอย่างห้าวหาญ

** อี่เหนียง เป็นคำเรียกอนุภรรยา

คุณชายรองมารดาประสบเหตุไม่คาดฝัน ฐานะจึงกระอักกระอ่วนที่สุด

คุณชายใหญ่กับคุณชายสามเกิดจากเหลียนอ้อเหินยง เหลียนอ้อเหินยง เป็นสาวใช้ห้องข้าง* ของเยี่ยเซี่ยวในวัยเยาว์ อายุยังมากกว่าเยี่ยเซี่ยวสองปี รูปโฉมธรรมดา แต่เนื่องจากให้กำเนิดบุตรชายคนโต ฐานะของนางในจวนจึงสูงมาก ปกติสูหยินผู้เฒ่าจะให้นางช่วยดูแลจัดการงานภายในจวน

ตู้่อเหินยงหางตาเฉียงขึ้น เนตรขนงเจือแวไม่ถือตัวของผู้ที่มาจกตระกูลเล็ก นางเป็นมารดาของคุณหนูรองเยี่ยหลันอิน ในจวนนับว่านางแต่งตัวดูดีมากที่สุด สูหยินผู้เฒ่าไม่ชอบนางมากที่สุด

ส่วนคนสุดท้าย หลีซุซุมองไป เป็นอวิ๋นอ้อเหินยง เทียบกับอ้อเหินยงสองคนก่อนหน้า นางดูเรียบร้อยนุ่มนวล บนศีรษะประดับปิ่นเสียบง่ายอันหนึ่ง คนประหนึ่งปทุมมาที่โผล่พ้นน้ำ ท่วงทีแฝงลักษณะที่ยากจะบรรยายเป็นคำพูดได้

อาศัยเพียงบุคลิกเช่นนี้ ก็เหนือล้ำกว่าอ้อเหินยงอีกสองคนหลายชั้นแล้ว นางคือมารดาของเยี่ยปิงฉางและคุณชายสี่ เป็นที่รักใคร่ของแม่ทัพใหญ่เยี่ยมากที่สุด

แม้ว่าหลีซุซุจะยังไม่เคยพบเยี่ยปิงฉาง แต่เห็นอวิ๋นอ้อเหินยงก็พอจะเดาได้ว่าเยี่ยปิงฉางเป็นคนงามผู้หนึ่ง

สมาชิกในครอบครัวใหญ่นั่งลงจบนเต็มโต๊ะ

หลีซุซุอดรู้สึกลึกลับแก่แม่ทัพใหญ่เยี่ยอยู่บ้างมิได้ ในโลกบำเพ็ญเพียรของพวกเขา ไม่มีการรับอนุเช่นนี้ มีแต่คู่บำเพ็ญเพียงหนึ่งเดียว

* สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกภรรยาบ่าวซึ่งไม่ได้รับการยกย่อง โดยมากรับใช้ก่อนรับอนุภรรยาหรือแต่งงานเองพักอยู่ในห้องด้านข้างที่ทะเลกับห้องนอนหลักของเจ้านายเพื่อสะดวกในการปรนนิบัติตอนกลางคืน จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

เท่านั้น

มารดาบังเกิดเกล้าของหลี่ซู่ซู่ตายไปร้อยปีแล้ว บิดายังคงเซ็ดกู่ตี* ของมารดาทุกวัน บางครั้งยังเซ็ดไปปาดน้ำตาไปด้วย

แน่นอนว่ามีธรรมเนียมปฏิบัติที่ไม่ดีนักอยู่บ้างเช่นกัน เป็นต้นว่า เพาะเลี้ยงกระถางยา** แต่เรื่องพรรคนี้นี้ผู้คนกล้าทำเพียงลับหลังเท่านั้น พุดออกมาย่อมเป็นเรื่องต่ำช้าน่าละอาย

มนุษย์ยังแข็งแกร่งมิเท่าผู้บำเพ็ญเพียรด้วยซ้ำ กลับมีสามภรรยาซ้อนๆ "คุณหนูสามเป็นอะไรไป อาการป่วยยังไม่หายดีหรือ ไบหน้าจึง ขาวซีดปานนี้" พอวินนี่เฝ้าเฝ้าถามด้วยส้อมเสียงอ่อนโยน ทุกคนต่าง หันมามองหลี่ซู่ซู่

หลี่ซู่ซู่วางตะเกียบ เมื่อคืนนางไม่ได้นอนตั้งครึ่งคืน สีหน้าจะดีได้ ถึงขั้นใดแล้ว แต่เรื่องนี้ยอมมีอาจเอ่ยออกมาได้

อวินนี่เฝ้าเฝ้าไม่ขานชื่อหลี่ซู่ซู่ยังพอทำเนา พอเอ่ยถึงหลี่ซู่ซู่ เยี่ยเซี่ยว ก๊ววงตะเกียบ ปรายตามองหลี่ซู่ซู่อย่างไม่พอใจ "งานเลี้ยงในวังครั้งก่อน เรื่องระหว่างเจ้ากับพี่หญิงใหญ่ของเจ้าแพร่ไปถึงพระกรรณของไทเฮา แล้ว ไทเฮามีรับสั่งให้เจ้าเข้าวังวันนี้"

หลี่ซู่ซู่กลืนบ้วนลอยในปากลงไปพลางลอบถอนหายใจเฮือกหนึ่ง เรื่องนี้มีใช้ฝีมือนาง ทว่าบัดนี้กลับต้องให้นางรับผิดชอบทั้งหมด คนนั่งอยู่ในบ้าน หม้อร่วงตกลงมาจากท้องฟ้า***

* กู่ตี แปลตรงตัวว่าตีกระดูก ตีเป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าของจีน เป่าในแนวนอน กู่ตีเป็นดีประเภทหนึ่ง ที่นิยมทางแถบทิเบต ทำจากกระดูกปึกของเหยี่ยว

** กระถางยา ใช้เปรียบเปรยถึงหญิงสาวที่ถูกนำมาบำรุงเลี้ยงดูด้วยยาล้ำค่าตั้งแต่เล็กให้มีพลังหยินที่แข็งแกร่ง เพื่อให้บุรุษที่ฝึกขงชิว (การฝึกวิชาด้วยการสอดประสานหยินหยางระหว่างชายหญิง) ดูดพลังหยินนั้นไปใช้

*** หม้อในที่นี่ มาจากหม้อดำ ในภาษาจีนหมายถึงการแบกรับความผิดในสิ่งที่ตนเองไม่ได้ก่อ วลีนี้หมายถึงเคราะห์ร้ายที่มาเยือนอย่างมิอาจหลีกเลี่ยง

สูหยินผู้เฒ่าทนเห็นแก้วตาดวงใจของตนลำบากมิได้ จึงพูดขึ้นทันที "เซี่ยวเอ๋อร์ ซีอู๋ยังเล็ก ครึ่งก่อนพี่น้องเกิดความขัดแย้งกัน คงเป็นความเข้าใจผิดเสียมากกว่า อีกอย่างยายหนูใหญ่คงไม่ถึงขั้นถือสาซีอู๋หรอก เจ้าว่าจริงหรือไม่อวินอีเหนียง"

อวินอีเหนียงยิ้มตอบ "เจ้าคะ"

หลี่ชู่ชู่มองเห็นแววผืนใจหลายส่วนในรอยยิ้มนั้นก็ไม่ว่าแปลก บุตรสาวของตนได้รับความไม่เป็นธรรม ยังต้องยิ้มอภัยให้ตัวการ ในใจของอวินอีเหนียง ต้องไม่รู้สึกลืตแน่นอน

"ถึงเวลาเมื่อยายหนูสามเข้าวัง เจ้าคอยปกป้องนางมากหน่อยแล้วกัน"

เยี่ยเซี่ยวถอนหายใจ ไม่กล้าขัดมารดาผู้เฒ่า เพียงผงกศีรษะเอ่ย "ไทเฮาพระทัยกว้างขวาง ไม่ถือสาหาความกับเด็ก ๆ ซีอู๋ทำตัวดีหน่อย เรื่องนี้ยอมผ่านพ้นไปได้"

สูหยินผู้เฒ่าตบมือหลี่ชู่ชู่ เป็นการบอกนางว่าไม่ต้องกลัว

หลี่ชู่ชู่ฉีกยิ้มให้สูหยินผู้เฒ่าพลาญพักหน้า มีแม่ทัพใหญ่เยี่ยอยู่อย่างน้อยไทเฮาก็ไม่ตำหนินางมากเกินไป

เจ้าของร่างเดมิมีย่าเช่นนี้ ช่างดีจริง ๆ

หลังกินอาหารเสร็จ หลี่ชู่ชู่ขึ้นรถม้าเตรียมมุ่งหน้าเข้าวังหลวง สภาพจิตใจของนางจัดว่าไม่เลว มาใช้ร่างของเยี่ยซีอู๋ ย่อมสมควรแก้ไข ปัญหาให้เยี่ยซีอู๋

ในเมื่อมาแล้วก็พึงอยู่ต่อไปอย่างสบายใจ รับมือไปตามสถานการณ์

หลี่ชู่ชู่เตรียมใจให้พร้อมเป็นแพะรับผิด ไปรับบททดสอบครั้งนี้้อย่างยอมรับชะตา

สาวใช้ผู้หนึ่งเดินเข้ามา ย่อกายเอ่ยว่า "ท่านแม่ทัพบอกว่าขอให้

คุณหนูสามรอสักครูเจ้าคะ"

รออะไร

ไม่นานหลี่ชู่ชู่ก็รู้คำตอบ

ผ่านไปครู่หนึ่ง ถานไถจิ้นเดินออกมาจากอีกด้านของจวน เด็กหนุ่ม
ริมฝีปากขาวซีด ให้ความรู้สึกเหมือนคนป่วยที่อ่อนแอ

ทิศทางที่เขาเดินมา ตรงข้ามกับห้องโถงใหญ่ของจวนสกุลเฉียน

หลี่ชู่ชู่นึกถึงคำพูดของซุนเถา... ถานไถจิ้นกินอาหารในห้องบ่าวไพร่

หลี่ชู่ชู่พยายามมองหาแววโกรธแค้นในดวงตาเขา ถึงอย่างไร

เมื่อคืนตนก็เสียนเขาไปเช่นนั้น

ที่ว่าจวบจนเดินเข้ามาใกล้หลี่ชู่ชู่ สีหน้าของเขายังคงนิ่งสงบ

เขาเหลือบตาขึ้น สายตาดำหยุดอยู่บนดวงหน้าที่ขาวซีดไม่ต่างกัน

ของนางนานขึ้นสองอดีตใจ จากนั้นเบนสายตาออกไปอย่างเย็นชา

เอ่? ไม่ใช่กระมัง ไม่ใช่แน่ๆ ไฉนบัดนี้คนผู้นี้จึงไม่แสรังทำท่าต่ำต้อย

ขลาดกลัวแล้วเล่า!

4

ถ่านไถจีนเอ่ยทัก "คุณหนูสาม"
หลีซู่ซู่มองเขาอย่างระแวงระวัง
ว่าไปก็น่าขัน ถ่านไถจีนเป็นสามีที่ถูกต้องตามประเพณีของเยี่ยซี้ฉู่
กลับได้แต่เรียกนางว่า 'คุณหนูสาม'

การแต่งงานระหว่างสองคน ล้วนเป็นเหตุไม่คาดฝันทั้งสิ้น
เจ้าของร่างเดิมรู้ว่าองค์ชายหกตั้งใจที่สาวสายรองของตนเยี่ยปิงฉาง
ไพริษยาแผลเผ่าจิตใจนาง จึงคิดแผนการโง่เง่าออกมา โดยวางยาพิษสาว
สายรองระหว่างงานเลี้ยงในวังหลวง หมายถึงทำลายความบริสุทธิ์ของ
นาง

คาดไม่ถึงว่ายามิได้ออกฤทธิ์กับคุณชายเสนาบดีอันทวนอัปลักษณ์
และพี่สาวสายรองของตน กลับออกฤทธิ์กับตนเองและถ่านไถจีน
สิ่งที่ทำให้เจ้าของร่างเดิมยิ่งรู้สึกอัปยศก็คือ ทั้งที่ถ่านไถจีนโดนฤทธิ์ยา

เหมือนกับตน แต่เด็กหนุ่มที่อ่อนแองดงามผู้นั้น นอกจากใบหน้าแดงก่ำ แล้วกลับไม่มีอาการตอบสนองอื่นใด

สุดท้ายยังคงเป็นเย็บซีู้ที่ทนไม่ไหว สั่งให้เขาช่วยเหลือนาง

เด็กหนุ่มมองนางอย่างเยียบเย็น สุดท้ายก็ได้เคลื่นไหว

เขานั่งอยู่ตรงมุม ใช้แววดาสุซุมเย็นชามองร่างของสตรีสูงศักดิ์ผู้นี้ บิดเร่าไปมา เปล่งเสียงครางกระเส่าพยางดังที่ถึงอารมณ์ของตนเอง

ด้วยหวังเรื่องชื่อเสียงและความบริสุทธิ์ เจ้าของร่างเดิมจึงต้อง แต่งงานกับถ่านไถ่จิ้นอย่างไม่เต็มใจ

ทุกครั้งที่ย้อนนึกถึงแววดาของเด็กหนุ่ม เจ้าของร่างเดิมเป็นต้องรู้สึก อับยศอดสู

เขาทำเช่นนี้ได้อย่างไร ใช้สายตาราบเรียบ ไม่หวั่นไหวแม้แต่น้อย มองดูนาง

ดังนั้นการแต่งงานครั้งนี้ จะว่าไป อันที่จริงก็คือเรื่องงามหน้าที่ คุณหนูสามก่อกู้ขึ้นเอง

ทว่าเรื่องนี้ไม่กระทบต่อการชิงชังถ่านไถ่จิ้นของเจ้าของร่างเดิม หลีซู่ซู่ก็นับได้ว่ามีความคิดเดียวกับเจ้าของร่างเดิม แม้ว่าเหตุผล จะแตกต่างออกไป

เจ้าของร่างเดิมรังเกียจชาติกำเนิดอันด้อยต่ำของถ่านไถ่จิ้น หลีซู่ซู่ กังวลกับกระดูกมารในตัวเขาที่เพียงพอจะทำลายล้างโลกได้

หลีซู่ซู่ถามขึ้น "เจ้ามาด้วยเหตุใด"

ถ่านไถ่จิ้นมองท่าที่ไม่ชอบใจที่นางแสดงออกมา ก่อนตอบเสียงแหบ "ท่านแม่ที่พบบอกว่าไทเฮาเรียกตัวข้าเข้าวัง บอกให้ข้าไปพร้อมกับคุณหนูสาม"

"ท่านพ่อข้าบอกว่าไทเฮาเรียกตัวเจ้าเข้าวัง?"

"หากคุณหนูสามไม่เชื่อ สามารถถามท่านแม่ทัพดูได้"

หลี่ซู่ซู่เห็นสีหน้าเขาไม่เหมือนโกหก ก็ปลันกระจ่างแจ้งในเจตนาของแม่ทัพใหญ่เยี่ย...

เพื่อให้ไทเฮาไม่แตะต้องหลี่ซู่ซู่ ทั้งยังสามารถให้หน้าไทเฮาอย่างเต็มที่ จึงผลักดันผู้หนึ่งออกมารองรับอารมณ์

ถ่านไถ่จิ้นเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมที่สุด ฐานะของเขาชวนกระอักกระอ่วน และมีความพิเศษ จ้อจ้อผู้หนึ่งที่ไร้ที่พึ่ง ทั้งยังได้ชื่อว่าเป็นสามีของหลี่ซู่ซู่ หากเข้าวัง ไทเฮาอยากกอบกู้หน้าตาให้องค์ชายหก ต่อให้ถ่านไถ่จิ้นไม่ตาย เกรงว่าก็คงหนังหลุดออกมาชั้นหนึ่ง

แม่ทัพใหญ่เยี่ยต้องการให้หลี่ซู่ซู่พกที่ระบายนามณ์ติดตัวไปด้วยนั่นเอง

หลี่ซู่ซู่มองถ่านไถ่จิ้น เขามีสีหน้าเฉยชา คล้ายคุ่นชินนานแล้ว เห็นที่เขาเองก็รู้ว่าประโยชน์ของเขาคืออะไร

หลี่ซู่ซู่คิดถึงชะตาอายุสั้นของตน นางเท้าคางเอ่ยถามถ่านไถ่จิ้น "เจ้าแค้นสกุลเยี่ยของพวกเรามากเป็นพิเศษใช่หรือไม่"

ไม่พูดถึงสกุลเยี่ย แคว้นชยาทั้งหมด ล้วนมิได้ปฏิบัติต่อถ่านไถ่จิ้นเหมือนเขาเป็นมนุษย์

ทว่าสถานการณ์เป็นเช่นนี้แล้ว หากหลี่ซู่ซู่มาถึงโลกใบนี้เร็วขึ้นหน่อย ย่อมสามารถหยุดยั้งไม่ให้ทุกอย่างเกิดขึ้นได้ แต่บัดนี้นางกลับทำได้เพียงป้องกันมิให้กระดุกมารในตัวของเด็กหนุ่มฟื้นตื่นขึ้นมา

เขาตกอยู่ในสถานการณ์ย่ำแย่เช่นนี้ หากกระดุกมารฟื้นตื่น มิเพียงสกุลเยี่ย แต่สามพิภพล้วนต้องรับเคราะห์

นางลองหยั่งเชิงดูว่าในใจของถ่านไถ่จิ้นมีดีมนเพียงใด

ถ่านไถ่จิ้นมองนางแวบหนึ่งพลางเอ่ยตอบ "ไม่ใช่"

หลี่ชู่ซู่เชื่อก็บ้าแล้ว เมื่อสิ่งชั่วร้ายโดยกำเนิดพื้นต้น จะต้องใช้โลหิต
ของคณันน์ไม่ถ้วนเช่นสังเวย

"คุณหนูสามมิใช่รังเกียจเข้ามาเป็นพิเศษหรือไม่"

หลี่ชู่ซู่คิดไม่ถึงว่าถ่านไถ่จิ้นกลับมีความกล้าที่จะย้อนถามตนเช่นนี้
นางไม่จำเป็นต้องโกหก "ใช่แล้วอย่างไร"

"เพราะเหตุใด" ถ่านไถ่จิ้นถามนางต่อ

เขารู้สึกถึงความแตกต่างได้วางๆ เยี่ยซื่ออู่ในอดีตรังเกียจฐานะ
ของตน แต่เยี่ยซื่ออู่ในตอนี้ เขาเห็นนางยิ้มให้กับพวกขุนเภาและสี่สี่

"รังเกียจก็คือรังเกียจ ไหนเลยต้องมีเหตุผลมากมายถึงเพียงนั้น"
ถึงอย่างไรนางคงมีอากบอกเขาได้ว่าอนาคตเขาจะเป็นอย่างไรกระมัง

ถ่านไถ่จิ้นมองนางแวบหนึ่ง ไม่เอ่ยอะไรอีก

หากเป็นเยี่ยซื่ออู่ในอดีต ไม่มีทางตอบคำถามของเขาแน่นอน แค่คุย
กับเขายังรังเกียจว่าเขาด้อยต่ำ

หลี่ชู่ซู่มองเห็นความมึนงงจางๆ จากสีหน้าเขา เด็กหนุ่มตรงหน้า
ยังมีไข้จ่อมมาราในอีกหลายปีให้หลังที่ผู้คนแค่ได้ยินชื่อก็ขยาดกลัว
เขางดงามและอ่อนแอ ไม่มีพลังในการจู่โจมแม้แต่หน่วยนิด

แม้แต่ศิษย์น้องเล็กผู้หย่าในสำนักเซียนก็ยิ่งแข็งแกร่งกว่าเขา

ถ่านไถ่จิ้นแผ่กลิ่นอายของคนป่วยออกมาหลายส่วน การทรมาน
เมื่อสองวันก่อนเอาชีวิตเขาไปครึ่งหนึ่งแล้ว

หลี่ชู่ซู่คิดในใจ หากถ่านไถ่จิ้นยังจะตามนางเข้าวัง เดว่าครึ่งชีวิต
ที่เหลือต้องจบสิ้นแน่นอน

พอคิดถึงการบรรเทาอาการเจ็บป่วยให้เขาอย่างเร่งด่วนเมื่อคืน

นางก็เหนื่อยใจแล้ว จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่หาย

"เจ้ากลับไปเถอะ อย่าตามเข้ามา"

ถ่านไถ่จิ้นเองก็ได้มีความคิดอยากจะรับโทษแทนเยี่ยชี่อู่อยู่แล้ว
 ทว่าเรื่องนี้เยี่ยชี่อู่ไม่ควรเป็นฝ่ายเอ่ยออกมา

สตรีผู้นี้โหดเหี้ยมแต่ใจดี แต่กลับรักหน้าตาและกลัวตายเป็นที่สุด
 ตามหลักนางควรรู้สึกโชคดีที่ตนไปเผชิญหน้ากับไทเฮาแทนนางมิใช่หรือ
 หลีชูชูเห็นเขาไม่ยอมจากไป คิดว่าเขาไม่อยากจะขัดคำสั่งเยี่ยชี่อู่
 จึงได้แต่พูดจายำย่วยเขา "เจ้าเป็นจื่อจื่อที่ในอดีตแม้แต่นางกำนัลชั้นที่
 ยังรังแกได้ตามใจชอบ เจ้ายังมีแต่จะทำให้ข้าขายหน้า ไส้หัวกลับจวน
 ไปเสีย อย่ามาขัดขวางการพบองค์ชายหกของข้า"

พอถ้อยคำนี้เอ่ยออกมา หลีชูชুমองเห็นโทสะเยียบเย็นเสียวหนึ่งใน
 ดวงตาเขาที่พบเห็นได้น้อยครั้ง

ถ่านไถ่จิ้นพูดเน้นย้ำทีละคำ "ฐานะข้าต่ำต้อย สร้างความอัปยศ
 ให้คุณหนูสามแล้ว"

ครั้งนี้เขาไม่ลังเลและไม่มองนางอีก หันหลังเดินกลับเข้าไปในจวน
 สีหน้างุนงงก่อนหน้านี้นายไปโดยสิ้นเชิง

หลีชูชวยังไม่ถึงวังบรรทมของไทเฮา ก็ถูกคนขวางไว้เสียก่อน
 เด็กสาวผู้หนึ่งที่สวมชุดเข้ารูป มือถือแฉ่ กางแขนขวางหน้าหลีชูชูไว้
 "เยี่ยชี่อู่ หลายวันก่อนเจ้าผลักดันพี่สะใภ้ของข้าตกน้ำ วันนี้ยังกล้า
 มาวังหลวงอีกรี"

คิ้วทรงใบหลิขของเด็กสาวชี้ขึ้นด้วยความโมโห มองหลีชูชูด้วย
 ท่าทางดูดันน่ายำเกรง

หลีสูซุเกิดความฉงนในใจ ท่านนี้เป็นใครกันอีกเล่า ดูแล้วไม่เหมือน
พี่สาวสายรองผู้อ่อนโยนในตำนานของร่างนี้

ซุนเถารู้ว่าคุณหนูศิระระถูกกระแทก จำคนไม่ค่อยจะได้ จึงรีบ
เตือนสตินางเบาๆ "นี่คือองค์หญิงเก๋ น้องสาวขององค์ชายหกเจ้าค่ะ"

พอซุนเถาพูดเช่นนั้น หลีสูซุพลันกระจ่างในพริบตา

คนที่ชิงชิงเจ้าของร่างเดิมไม่รู้มีมากมายเพียงใด แต่องค์หญิงเก๋
ผู้นี้จะต้องอยู่ในลำดับต้นๆ อย่างแน่นอน

องค์หญิงเก๋เป็นที่รักใคร่ นิสัยจึงไม่ดีนัก ไม่ถูกชะตากับเจ้าของ
ร่างเดิมแต่กำเนิด

แต่ก่อนเจ้าของร่างเดิมอยากแต่งให้พี่ชายนาง ยังถึงกับเคย
ลดศักดิ์ศรีไปประจบนาง

กระนั้นองค์หญิงเก๋กลับไม่เหลียวแลสักนิด ทุกครั้งล้วนแค้นหัวเราะ
ราวกับมองแค่ปราดเดียวก็ตระหนักถึงความคิดในใจของเจ้าของร่างเดิม

เจ้าของร่างเดิมถูกปฏิบัติเสียดหลายครั้ง รักษาหน้าไว้ไม่อยู่ จึงไม่เสนอหน้า
ไปข้างกายขององค์หญิงเก๋อีก

แต่องค์หญิงเก๋กลับชอบเยี่ยงนางเป็นพิเศษ

ก่อนหน้านี้นตอนเยี่ยงนางแต่งให้องค์ชายหก องค์หญิงเก๋ยังตั้งใจแค้น
มาดูหมิ่นเจ้าของร่างเดิมรอบหนึ่ง ทำเอาเจ้าของร่างเดิมโมโหจนร้องไห้

ครั้งนี้อองค์หญิงเก๋ก็มาทวงความเป็นธรรมแทนเยี่ยงนางเช่นกัน

"ท่านที่สะใภ้หกของข้าร่างกายอ่อนแอ สตรีที่มีจิตใจเยี่ยงอสริพิษ
อย่างเจ้าจึงจะผลักนางตกน้ำ หากมิใช่เพราะเสด็จพี่ช่วยนางไว้ได้ทัน นาง
ย่อมสูญคนธลีนหายกลาย* ไปนานแล้ว ท่านที่สะใภ้หกจิตใจงดงาม

* สุนคนธลีนหายกลาย หมายถึงตาย ใช้กับสตรีโดยเฉพาะหญิงงาม

อ่อนโยน "ไม่ถือสาหาความเจ้า แต่ข้าไม่ละเว้นเจ้าหรอก" องค์หญิงแก้ว
ตัวดีแค้นหนึ่งที่ แล้หวดลงบนพื้น เกิดเสียงดังเจ็บบคม "เยี่ยซีอู้ เจ้ากล้ามา
ประลองกับข้าสักตาหรือไม่"

หลี่ชู่ชู่แม้ถือคติหม้อเยอะไม่ทับร่าง* แต่นางยังคงอดพุดมิได้
"ในเมื่อเป็นท่านพี่สะใภ้หนักของท่านที่ตกน้ำ นางยังไม่ว่ากระไร ท่านจะ
โมโหไปไยเล่า"

นี่มิใช่สุนัขไล่จับหนู** จุ้นจ้านโดยใช่เหตุหรือ

หลี่ชู่ชู่บังเกิดความสนเท่ห์จริงแท้ แต่องค์หญิงแก้วกลับรู้สึกว่
ตนเองถูกล่วงเกิน สีหน้าจึงย่ำแย่กว่าเก่า

"ไม่ต้องมาพุดเหลวไหล เจ้ากลัวองค์หญิงเช่นข้าใช่หรือไม่" นาง
เป็นคนอารมณ์ร้อน เอ่ยคำพุดนี้จบ แล้ก็หวดเข้ามาแล้ว

ชั้นที่น้อยตรงหน้าหลี่ชู่ชู่ปราดเข้ามาขวางหน้าหลี่ชู่ชู่ไว้ "ตายแล้ว!
องค์หญิงแก้ว ทำเช่นนี้ไม่ได้พะยะคะ ไม่ได้นะพะยะคะ..."

"หลีกไป!"

แล้หวดลงบนตัวของชั้นที่น้อย หลี่ชู่ชู่เฝ้าปากแน่น

นางปรับลมหายใจให้สงบ มององค์หญิงแก้วพลงสายหน้า "ข้า
ไม่ประลองกับท่านที่นี้คือวังหลวง หากฝ่าบาทกับไทเฮาเอาผิดจะทำอย่างไร"

พอนางเอ่ยคำนี้ออกมา องค์หญิงแก้วโค้งริมฝีปากอย่างดูแคลน

ใครๆ ต่างู้ดีว่าแคว้นซย่าส่งเสริมวิชายุทธ์ ฮ่องเต้ผู้บุกเบิกบ้านเมือง
ก็เข้าสู่มรรคาวัดวิชายุทธ์ นับแต่นั้นมาไม่ว่าขุนนาง ชั้นชั้นสูง หรือสามัญชน

* แผลงมาจาก 'ความรู้มากไม่ทับร่าง' หมายถึงความรู้และทักษะต่างๆ ยังมีมากยิ่งดี ไม่มีทางเป็นภาระ
แก่ตนเอง หม้อเยอะไม่ทับร่างในที่นี้ หมายถึงไม่ถือสาหากจะต้องแบกรับความผิดหรือเคราะห์ร้ายที่ตนไม่ได้เป็น
ผู้ก่อเพิ่มขึ้น

** ปกติสุนัขมีหน้าที่เฝ้าบ้าน ส่วนแมวคอยไล่จับหนู สำนวนสุนัขไล่จับหนู หมายถึงการยุ่งเรื่องชาวบ้านหรือ
เรื่องที่มีใช้กิจธุระของตน

ทั่วไป ล้วนถือเอาทักษะเชิงยุทธอันแกร่งกล้าเป็นความภาคภูมิใจ

ผู้แข็งแกร่งเป็นที่ยกย่อง แคว้นซย่าคือภพสะท้อนที่แท้จริงที่สุดของคำกล่าวนี้

แม่ทัพใหญ่เยี่ยไม่เคยพ่ายศึกมาก่อน ดังนั้นฐานะของเขาในแคว้นซย่าจึงสูงถึงเพียงนั้น

บุตรชายคนโตของแม่ทัพใหญ่เยี่ย ได้ยืนยันว่ามีอีกไม่ธรรมดา ทว่าคุณหนูสามผู้มีความสามารถกลับไม่โดดเด่น มิได้สืบทอดลักษณะของบิดามาโดยสิ้นเชิง

องค์หญิงเก้าฝักยุทธตั้งแต่เด็ก ทุกครั้งล้วนสามารถเขียนคุณหนูสามสกุลเยี่ยผู้โหดงอนไม่เหลือศักดิ์ศรีได้

แต่องค์หญิงเก้ากลับมิใช่บุคคลที่สามารถล่วงเกินได้ เยี่ยซีอู่อยากแก้แค้นก็ไม่มีปัญญา

และเพราะเหตุนี้เอง คุณหนูสามสกุลเยี่ยจึงทิ้งมิโห้ทั้งห้วนเกรงองค์หญิงเก้า

องค์หญิงเก้าได้ยินหลี่ซุซุพูดเช่นนั้น ก็ปักใจเชื่อว่าอีกฝ่ายกลัวตนนางเอ่ยขึ้นว่า "ในเมื่อตัวข้าองค์หญิงเป็นฝ่ายชวนเจ้าประลอง เสด็จพ่อกับเสด็จย่ายอมไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว เกิดเรื่องขึ้นมา ตัวข้าองค์หญิงจะเป็นคนรับผิดชอบเอง เจ้าเถอะ แพ้แล้วอย่าได้เอาไปฟ้องแม่ทัพใหญ่เยี่ยเป็นอันขาด" นางพูดพลางตวัดแล้เข้ามาอีกครั้ง

หลี่ซุซุผลักดันที่น้อยด้านข้างออก นางกระจ่างแจ้งในที่สุด องค์หญิงเก้ารู้ว่านางจะเข้าวัง จึงตั้งใจมารออยู่ที่นี้ ตั้งใจจะเขียนนางสักรอบให้ได้เพื่อแก้แค้นแทนเยี่ยปิงฉาง

องค์หญิงเก้าทำร้ายเจ้าของร่างเดิมจนเป็นนิสัย เจ้าของร่างเดิมแม่

จะร้ายกาจ แต่นิสัยหยิ่งทะนงเป็นพิเศษ ไม่เคยเอาเรื่องนี้ไปฟ้องผู้ใด

องค์หญิงเก้าเห็นหลีซุซุถอยหลบ ปากแดงก็โค้งขึ้นทันที "เด็กๆ มอบแสบให้เยี้ยชื้อเส้นหนึ่ง"

เดิมทีหลีซุซุไม่ยอมมีเรื่อง โลกบ่าเพ็ญเพียรที่เต็มไปด้วยภัยพิบัติ อันตรายให้ความสำคัญกับการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ทว่าโลกมนุษย์ หาได้นิยมวิถีทางเช่นนี้ไม่ พวกเขาชอบบีบบะพลับนึ้ม*

ในเมื่อหลบไม่พ้น หลีซุซุจึงตัดสินใจหนีบึงไม้กิ่งหนึ่งขึ้นมาจากพื้น "ไม่จำเป็น ข้าใช้สิ่งนี้" นางบักกิ่งไม้ไว้ข้างกาย เด็กสาวสวมเสื้ออบอุ่น สีชมพูอ่อนตั้งท่าป้องกัน

องค์หญิงเก้าโมโหจนหัวเราะออกมา "นี่เจ้ากำลังดูหมิ่นตัวข้า องค์หญิงรี"

หลีซุซุไม่อยากจะตอบคำ "... เจ้าว่าใช้ก็ใช้แล้วกัน

"ประเดี๋ยวเจ้าอย่าได้ร้องให้เสียว" องค์หญิงเก้าสะบัดแสบ ฟาดไปที่ หลีซุซุทันที

หลีซุซุใช้กิ่งไม้สกัดไว้ แสบหวดถูกกิ่งไม้ กิ่งไม้หักกระเด็นไปท่อนหนึ่ง ทันใด

องค์หญิงเก้าคลี่ยิ้มเหยียดหยัน

หลีซุซุไม่เอ่ยอะไร เพียงโน้มตัวไปข้างหน้า

เส้นทางแห่งการบำเพ็ญเพียร เดิมควรปราศจากความหวาดกลัว อยู่แล้ว เจ้าของร่างเดิมกลัวองค์หญิงเก้า ทว่าหลีซุซุหาได้กลัวไม่ นางใช้ กิ่งไม้แทนกระบี่ รับมือกับแสบขององค์หญิงเก้าอย่างง่ายดาย

วิชากระบี่ของนางได้เจ้าสำนักคูจีเป็นผู้ถ่ายทอด กระบี่สำนักคูจี

* มะพลับนึ้ม อุปมาถึงคนที่อ่อนแอไร้อำนาจ ต่อดอกเป็นเบ้าล่างถูกคนอื่นข่มเหงรังแก

ประกายเยียบเย็นงดงาม หนึ่งกระบี่ฝ่าภูเขาศิขิมาหาสมุทรได้

ในร่างของเยี่ยซีอู๋ไม่มีปราณวิเศษ มีอาจใช้เคล็ดกระบี่ชิงหง กระทั่ง
อานุกาพกระบี่หนึ่งในร้อยส่วนก็มีอาจสำแดงออกมาได้

แต่สำหรับหลี่ซู่ซู่ แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

กิ่งไม้ก้ออมแฉ่ดูตันอย่างปราดเปรี้ยว ประชิตไปตรงหน้าองค์หญิงแก้ว
กะทันหัน

เดิมทีแฉ่เป็นอาวุธในการต่อสู้ระยะไกลอยู่แล้ว รุ่งๆ ถูกศัตรูประชิต
เข้ามาใกล้เช่นนี้ องค์หญิงแก้วพลันลนลาน แขนงถูกหวดเข้าให้หนึ่งที่
เจ็บจนนางปล่อยแฉ่หลุดจากมือ

อึดใจต่อมากิ่งไม้ก็ชี้ไปที่ลำคอขององค์หญิงแก้วแล้ว

ช่วงขณะนั้นเององค์หญิงแก้วถึงขั้นรู้สึกว่่าสิ่งที่ชี้คอตนอยู่เป็นกระบี่
คมกริบเล่มหนึ่ง นางถอยหลังโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะท่าสะดุดและล้มลง
บนพื้น

นางกำนัลรีบเข้าไปประคองนาง "องค์หญิง!"

องค์หญิงแก้วไม่อยากจะเชื่อว่านางพ่ายแพ้ภายในสามกระบวนท่า!

หลี่ซู่ซู่เก็บกิ่งไม้กลับมา "หากท่านไม่มีธุระอะไรแล้ว ข้าจะไปเข้าเฝ้า
ไทเฮา"

องค์หญิงแก้วใบหน้าแดงก่ำ นี่เป็นไปไม่ได้ นางจะถูกกิ่งไม้ของ
เยี่ยซีอู๋จู่โจมจนล้มลงได้อย่างไร ที่ผ่านมามีครั้งใดบ้างที่มีเซี่ยซีอู๋มีอาจ
ตอบโต้แม้แต่น้อย นี่ต้องเป็นความบังเอิญแน่นอน

องค์หญิงแก้วไม่ยอมแพ้ เก็บแฉ่บนพื้นขึ้นมา "หยุดนะ!"

แฉ่ตัวดเข้ามาอย่างเจ้าเล่ห์ ชัดเจนว่าเล็งมาที่หน้าคน ชุนเถาตกใจ
รีบขวางหน้าหลี่ซู่ซู่ไว้

หากเสี้ยนนี้หวดโดนหน้าของขุนเถา ขุนเถาจะต้องเสียโฉมทันที
แน่นอน

หลีสุซุเห็นองค์หญิงกำร้ายกาจเช่นนี้ โทสะก็บังเกิด นางดึงขุนเถาออก
และเขวี้ยงกิ่งไม้ในมือออกไป

กิ่งไม้ถูกเสี้ยนฟาดจนหักเป็นสองท่อน ท่อนล่างตกลงบนพื้น ท่อนบน
ลอยไปยังใบหน้าขององค์หญิงกำ

องค์หญิงกำเบิกตากว้างทันใด

จังหวะที่กิ่งไม้กำลังจะกระแทกหน้าองค์หญิงกำ มือเรียวยาว
ดุจหยกข้างหนึ่งก็เข้ามาสกัดกิ่งไม้ไว้

"เสด็จพี่!"

หลีสุซุเพิ่งสายตามองไป บุรุษสวมเกี่ยวหยกที่นัยน์ตาสุกสกาว
ราวดวงดาวในฤดูหนาวกำกิ่งไม้ไว้ เขาสวมชุดคลุมยาวสีฟ้าอ่อนไหลกว้าง
เอวสอบ แขนเสื้อปักลายเมฆา ยามนี้กำลังขมวดคิ้วมองหลีสุซุ

หลีสุซุตะลึงงัน พิมพ์่าอย่างเหลือเชื่อ "ศิษย์พี่ใหญ่..."

บุคคลตรงหน้า รูปร่างเหมือนศิษย์พี่ใหญ่ของนางงงเหยี่ยจู้
ทุกประการ เพียงแต่ร่างกายของศิษย์พี่ใหญ่มีกลิ่นอายความเมตตาเยี่ยง
ผู้บำเพ็ญเพียรเพิ่มมาหลายส่วน ส่วนบุรุษตรงหน้ากลับดูหล่อเหลายิ่งกว่า

"ไม่ทราบว่าน้องกำไปล่องเกินคุณหนูสามสกุลเยี่ยที่ใดหรือ คุณหนูสาม
ถึงต้องลงมือรุนแรงถึงเพียงนี้" เขียวหลินเอ่ยถามเสียงเย็น

หลีสุซุได้ยินเสียงเขาแล้ว ในใจทั้งหวานทั้งขมขึ้น ถึงขั้นเกิดความรู้สึก
น้อยอกน้อยใจมากมายเหลือเกิน น้ำตาใกล้จะกลั่นไม่อยู่เต็มที่

ทว่านี่หาใช่อารมณ์ของหลีสุซุ สำหรับนาง ศิษย์พี่ใหญ่จิตใจกว้างขวาง
อ่อนโยน นางเคารพนับถือเขาเหมือนเคารพนับถือพี่ชายผู้หนึ่ง เป็นไปไม่ได้

เด็ดขาดที่นางจะเกิดความรู้สึกที่น่าละอายอยากโผล่เข้าสู่อ้อมกอดเขาเช่นนี้
เห็นได้ชัดว่าอารมณ์ของเจ้าของร่างเดิมที่หลงเหลืออยู่กำลังแผ่ลงฤทธิ์
นางเข้าใจในทันที บุคคลตรงหน้าก็คือองค์ชายหกเขี้ยวหลินที่
เยี้ยซีผู้รักจะเป็นจะตาย

ส่วนศิษย์พี่ใหญ่ของหลี่ซู่ซู่ ได้ต่อสู้เพื่อสรรพชีวินในใต้หล้าจน
ตัวตายในศึกครั้งใหญ่ระหว่างเขียนกับมารเมื่อนานแสนนานมาแล้ว
ว่ากันว่าจอมมารเป็นคนลงมือฆ่าเขาด้วยตนเอง

หลังจากนั้น คนรักของเขาเหยากวงเขียนจื่อ* ก็ตายตามไปด้วย
พอเห็นหลี่ซู่ซู่จ้องเขี้ยวหลินตาค้าง องค์หญิงเก้าก็กระโดดเหยงทันที
"เสด็จพี่ ยังดีที่ท่านมาทันเวลา หากไม่แล้วใบหน้าของเจอาวี่ต้องถูกสตรี
ผู้นี้ทำลายแน่!" องค์หญิงเก้ากุมข้อมือที่ถูกหวดจนบวมอย่างคับแค้นใจ
ยิ่งนัก

เขี้ยวหลินเอ่ยถาม "คุณหนูสามสกุลเยี้ยมีอะไรจะพูดหรือไม่"
แววดตาเขาเย็นชาเล็กน้อย หลี่ซู่ซู่ถูกเขาจ้องจนรู้สึกเศร้าใจ
ก้าวข้ามกาลเวลามาหลายปี ได้พบคนรู้จักอีกครั้ง ทว่าศิษย์พี่ใหญ่
ที่แต่ก่อนรักใคร่เอ็นดูนาง บัดนี้กลับเป็นพี่ชายของคนอื่น
เขาปกป้องเด็กสาวอีกคนหนึ่ง และเผชิญหน้ากับนางอย่างเย็นชา

* เขียนจื่อ เป็นคำที่ใช้เรียกเขียนสตรี

5

องค์หญิงเก่าอยู่ข้างหลังเขี้ยวหลิ้น มองดูหลีชูชูอย่างเหยียดหยัน
นางชอบเห็นเยี้ยชู้ชู้ขายหน้าต่อหน้าเสด็จพี่หกเป็นที่สุด

หลีชูชูหงุดหงิดเหลือเกิน ไหนว่าผลลัพธ์จากการทำประลอง
องค์หญิงเก่าจะเป็นผู้รับผิดชอบอย่างไรเล่า

องค์หญิงเก่าพูดจากลับไปกลับมาเช่นนี้ หากอยู่ในโลกบำเพ็ญเพียร
ต้องถูกผู้ที่มีความสามารถแข็งแกร่งจัดการเป็นหมื่นรอบแน่นอน

ขุนเถากังวลใจยิ่งนัก ปกติคุณหนูสามใส่ใจความคิดขององค์ชายหก
เป็นที่สุด ทุกครั้งเวลาองค์ชายหกเอ่ยถ้อยคำเย็นชา คุณหนูสามจะโมโห
จนแทบคลุ้มคลั่ง

ช่วงนี้หายากทีเดียวที่คุณหนูสามจะเปลี่ยนเป็นยิ้มแยมอารมณ์ดี
แต่กลับไปครั้งนี้ไม่แน่อาจอาละวาดครั้งใหญ่อีก

ขุนเถาลอบเหลือบตามองไปยังคุณหนูสาม กลับไม่เห็นแววเสียใจ

เจ็บปวดบนใบหน้าของคุณหนูสาม

หลีสุฑูปรับอารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว ห้าร้อยปีก่อนศิษย์พี่ใหญ่
ยังไม่รู้จักตน เขาปกป้องน้องสาวแท้ๆ ของตนเองก็เป็นเรื่องที่เขาเข้าใจได้

ข้ามมิติเวลามาห้าร้อยปี ได้พบคนที่แตกดับไปแล้วอีกครั้ง หลีสุฑู
รู้สึกว่ามันจะดีใจถึงจะถูก

ศิษย์พี่ใหญ่ตายเพื่อปกป้องสำนัก เขาเป็นวีรบุรุษ

หลีสุฑูขบคิดและพูดกับเซียวหลิน "ไม่ว่าองค์ชายจะเชื่อหรือไม่
แต่ข้าไม่ได้เป็นฝ่ายหาเรื่ององค์หญิงเก้า ที่นี่คือวังหลวง ไทเฮาเรียกตัวข้า
เข้าเฝ้า ข้าคงมีอาจตั้งใจมาขวางทางองค์หญิงเก้าและวังแกนางได้
กระมัง"

เซียวหลินอึ้งงันไป อดมองหลีสุฑูแวบหนึ่งมิได้

คุณหนูสามสกุลเยี่ยในอดีตมักใช้สายตาลุ่มหลง อยากรจะพูด
แต่ไม่กล้าพูดจ้องมองตน ทำความผิดไม่รู้จักสำนึก อุบนิสัยร้ายกาจและ
โหดเหี้ยม

ในความทรงจำของเขา เยี่ยซีอูมีใบหน้าที่อัปลักษณ์บิดเบี้ยว

เซียวหลินยอมรู้ดีว่านางรักและบูชาตนถึงขั้นบ้าคลั่ง ทว่าทุกครั้ง
ที่เขาพบนาง ในใจกลับบังเกิดความรังเกียจไม่สิ้นสุด

ทว่าวันนี้กลับแตกต่างออกไป ดวงตานางใสกระจ่างมาก หว่างคิ้ว
เปิดเผย เลื้อยบนนมตัวเล็กเป็นสีชมพู รองเท้าหุ้มข้อเหยียบไปบนพื้น
จนเกิดรอยเท้าเล็กๆ หลายรอย

เมื่อโอดูต้นและความขุ่นซึ่งในอดีตหายไป เขาจึงมองเห็นชัดว่า
โฉมหน้าของคุณหนูสามสกุลเยี่ยมิได้นำรังเกียจ

ดวงตานางสะท้อนภาพหิมะขาว พวงแก้มดูนุ่มนวล เผยความไร้เดียงสา

ออกมาหลายส่วน

ฟังคำชี้แจงของนางแล้ว เชี่ยวหลินมององค์หญิงเก้าพลางเอ่ย "เจาอวี เจ้าเป็นฝ่ายขอแลกเปลี่ยนวิชากับคุณหนูสามสกุลเยี่ยหรือ"

แววร้อนตัววาบขึ้นในดวงตาขององค์หญิงเก้าอย่างรวดเร็ว นางดิ่งแขนเสื้อของเชียวหลิน "เสด็จพี่..."

ยามนี้เชียวหลินยังมีสิ่งใดไม่เข้าใจอีก เขามีนิสัยผ่าเผย เป็นวิญญูชนที่แท้จริงผู้หนึ่ง ในเมื่อเรื่องนี้น้องสาวเป็นฝ่ายเริ่ม เขาย่อมไม่มีทางตำหนิ หลีซุซุอีก

"ก่อนหน้านี้ข้าไม่ทราบ คุณหนูสามโปรดอภัยด้วย" เขาเอ่ยกับหลีซุซุ หลีซุซุไม่คิดว่าเชียวหลินจะกล่าวขออภัยตนเอง จึงรีบส่ายหน้าเป็นพัลวัน

ศิษย์พี่ใหญ่ดีเป็นอันดับสองในใต้หล้า เป็นรองเพียงท่านพ่อเท่านั้น โทษใครก็มีอาจโทษศิษย์พี่ใหญ่

ในความคิดของหลีซุซุ เจ้าของร่างเดิมนิสัยไม่ดี สายตากลับเฉียบคมไร้ที่ติ ศิษย์พี่ใหญ่ของนางเจ็ดชายดุษฎีจันทรธา ดั่งฟ้าหลังฝน อาจอย่างแท้จริง น่าเสียดายที่เขาแตกดับเร็วเกินไป

ก่อนหน้านี้อเชียวหลินชิงขังเจ้าของร่างเดิมถึงเพียงนั้น อันที่จริงใจว่าไร้เหตุผล หนึ่งเพราะเจ้าของร่างเดิมทำแต่เรื่องแยๆ สองเพราะเจ้าของร่างเดิมปากแข็ง ต่อให้ทำเรื่องชั่วช้าก็ยังไม่สำนึกผิด

เชียวหลินแม้จะเอ่ยขอโทษ แต่ความรู้สึกที่มีต่อหลีซุซุหาได้ดีขึ้น

ถึงอย่างไรวันนั้นภรรยาเขาเยี่ยปิงฉางตกน้ำ ก็เป็นฝีมือของคุณหนูสามสกุลเยี่ยอย่างแท้จริง ดังนั้นเขาจึงแค่พยักหน้าให้หลีซุซุเล็กน้อย มองก็ไม่มอง สักแวบและหันกายเดินจากไป

องค์หญิงแก้าคิดไม่ถึงว่าเยี่ยชู้ที่อยู่ในอดีตรู้จักแต่อาละวาด วันนั้นก็กลับ
ไม่เอะอะวอวายและอธิบายให้เสด็จพี่ฟังอย่างใจเย็น ครั้นเห็นเสด็จพี่
มิได้ช่วยตนต่อว่าหลีซุซุ นางจึงกระต๊อบเท้าเราๆ หันหลังวิ่งจากไป "เสด็จพี่
รอข้าด้วย"

พอพี่น้องสกุลเขียวจากไปแล้ว หลีซุซุหันกลับไป เห็นขุนเภากำลังยิ้ม
อย่างโง่ม

หลีซุซุอดถามมิได้ "เจ้ายิ้มอะไร"

ขุนเภาโพล่งตอบทันใด "นี่นับเป็นครั้งแรกที่องค์ชายหยกยอมจำนน
ให้คุณหนู"

แม่ทัพใหญ่เยี่ยกุมอำนาจทหารยิ่งใหญ่ไว้ในมือ แม้แต่ฮ่องเต้
ยังไม่กล้าแตะต้องคุณหนูสามฝั่งเศช

ทว่าองค์ชายหยกที่สูงส่งปานกล้วยไม้ สง่างามราวต้นไม้หยก กลับ
ไม่เคยปกปิดความจริงเกี่ยวกับที่มีต่อคุณหนูสาม ที่ผ่านมามทุกครั้งที่เวลาพบกัน
ล้วนตีหน้าบึ้ง ตำหนิคุณหนูอย่างเย็นชารอบหนึ่ง

ครั้งที่รุนแรงที่สุด ตอนนั้นคุณหนูใหญ่ยังไม่ออกเรือน คุณหนูสาม
คิดจะตบหน้าคุณหนูใหญ่ องค์ชายหยกจึงสะบัดตัวคุณหนูสามออก

ครั้งนั้นคุณหนูสามไม่โหจ่นเขวียงทุกอย่างในห้องที่สามารถเขวียงได้

ฟังขุนเภาเล่าเช่นนี้ หลีซุซุรู้สึกอยากหัวเราะเช่นกัน

เด็กโง่ขุนเภาผู้นี้ช่างใจกว้างจริงแท้ ฟังรู้ว่าแฉ่เมื่อครุ่นขององค์หญิงแก้
หากโดนหน้า ขุนเภาต้องเสียโฉมแน่ สุดทำยในใจของเด็กน้อยผู้นี้
กลับเอาแต่คิดถึงเรื่องรักใคร่เกลียดชังเล็กน้อยระหว่างคุณหนูของตนกับ
องค์ชายหยก

สองคนแยกย้ายไปแต่งงาน เรื่องระหว่างพวกเขาเป็นไปไม่ได้

ตั้งนานแล้ว

เซียวหลินแค่เอ่ยคำว่า 'ขออภัย' อย่างราบเรียบ ชุนเถากลับดีอกดีใจถึงขั้นนี้ แต่ก่อนเจ้าของร่างเดิมเป็นที่ชิงชังถึงขั้นใดกัน

พอคิดถึงตอนเด็กๆ ศิษย์พี่ใหญ่เกล้าผมให้ตนอย่างอ่อนโยน จากนั้นคิดว่าน้อยนัยน์ที่ศิษย์พี่ใหญ่จะชิงชังใครสักคน แต่บัดนี้เขากลับไม่ชอบหน้าร่างนี้ของตนอย่างมาก

หลี่ชู่ชู่รู้สึกสิ้นหวังกับภาพลักษณ์ยามนี้ของตนเองเหลือเกิน

ไทเฮารั้งตัวหลี่ชู่ชู่อยู่เพียงชั่วคราว ก่อนจะปล่อยนางออกมา เป็นเช่นที่แม่ทัพใหญ่เย็บอก ไทเฮาคุเมตตาอารีจิตใจกว้างขวางอย่างมาก

ทว่าหลี่ชู่ชู่ไม่ได้คิดเช่นนี้ เรื่องที่องค์หญิงเก่ามาทำประลองกับหลี่ชู่ชู่ตามหลักไทเฮาน่าจะทราบเรื่องแล้ว แต่ไทเฮากลับไม่ได้เอ่ยถึงแม้แต่คำเดียว

หลี่ชู่ชู่เดาว่าบางทีการที่องค์หญิงเก่ามา อาจได้รับการอนุญาตง่ายๆ จากไทเฮา

หากองค์หญิงเก่าลงมือได้สำเร็จราบรื่น ปานนี้หลี่ชู่ชู่คงถูกเขียนจนสภาพดูไม่ได้ ถึงเวลาไทเฮาปลอบโยนสองสามคำ กลับกลายเป็นคนดีไปเสียอีก

หลี่ชู่ชู่ลอบคิดในใจ เห็นทีสกุลเยี่ยจะเป็นไม้ใหญ่ล้มล้ม* ราชสกุลไม่พอใจสกุลเยี่ยเสียแล้ว

บางครั้งเวลาผู้อื่นใจกว้างกับเจ้า มิใช่เพราะความขึ้นชอบ แต่เป็น

* ไม้ใหญ่ล้มล้ม อุปมาถึงผู้ที่มีชื่อเสียงหรือโดดเด่นเกินไป ย่อมเป็นที่ระหยาหรือเป็นที่เพ่งเล็งของผู้อื่น

เพราะความหวาดเกรง

ในกาลก่อนมักมีศึกสงครามอยู่เนืองๆ ราชวงศ์สกุลเขียวต้องการแม่ทัพใหญ่เยี่ยผู้เป็น 'เทพสงคราม' แต่หลายปีมานี้บ้านเมืองสงบสุขปวงประชาปลอดภัย ส่องแต่ประทับบนบัลลังก์สูงอย่างมั่นคง ย่อมเลี้ยงมีได้ที่จะบังเกิดความไม่พอใจต่อขุนนางที่เป็นภัยคุกคามตน

หลี่ซู่ซู่แม้ไม่เคยมีประสบการณ์ในโลกภายนอกกฎเกณฑ์ในโลกมนุษย์ก็รู้อ่างไม่รู้อ่าง แต่หลักเหตุผลเช่นนี้ นางสามารถทำความเข้าใจได้

เพียงแต่ไม่รู้แม่ทัพใหญ่เยี่ยคิดอย่างไร

บนเส้นทางเดินทางกลับ หลี่ซู่ซู่พลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

นางเอ่ยถามชั้นที่น้อยผู้นำทาง "เจ้ารู้หรือไม่ว่าเมื่อก่อนถ่านไถจั้นอาศัยอยู่ที่ใด"

ชั้นที่น้อยรู้นิสัยของคุณหนูสามสกุลเยี่ยผู้นี้มาก่อนหน้าแล้ว ยามนำทางให้นางล้วนก็มึนศีรษะตลอดเวลา เวลานี้ได้ยินหลี่ซู่ซู่เอ่ยถามกะทันหัน จึงรีบตอบว่า "เมื่อก่อนองค์ชายจื่อจื่ออาศัยอยู่ในวังเย็นขอรับ"

"วังเย็นหรือ พาข้าไปดูหน่อยได้หรือไม่"

ชั้นที่น้อยทำหน้าที่ลำบากใจอยู่บ้าง

หลี่ซู่ซู่คิดถึงคำสอนของท่านพ่อ มาโลกมนุษย์แล้วต้องรู้จักทำตัวดังนั้นจึงตั้งปณันหนึ่งบนศีรษะลงมายื่นให้เขา "รบกวนกงกงแล้ว"

ชั้นที่น้อยรีบปฏิเสธ "หาไม่ได้ หาไม่ได้ขอรับ" คุณหนูจวนแม่ทัพผู้นี้ไม่ลงมือกับตนก็บุญแล้ว

หลี่ซู่ซู่เอ่ย "ไม่เป็นไร รับผิดชอบได้"

ชั้นที่น้อยลังเลครู่หนึ่ง ก่อนจะเก็บปืนให้ตีและนำทางหลี่ซู่ซู่ไป

ไม่นานหลี่ซู่ซู่ก็เห็นวังเย็นที่ชำรุดทรุดโทรม

"นี่ก็คือสถานที่ที่องค์ชายจื้อจื้อเคยอาศัยอยู่สมัยก่อน ข้าน้อย
ยังต้องกลับไปปฏิบัติหน้าที่ วงเวียนรกร่างวงเวง คุณหนูเยี่ยเยี่ยได้รั้ง
อยู่นาน" เขารับของจากหลิชูชูแล้ว อดมิดำใจจะเตือนด้วยความหวังดี

หลิชูชูพยักหน้า "ขอบใจมาก"

ชั้นที่น้อยจากไปแล้ว

ซุนเถามาเยือนวงเวียนเป็นครั้งแรก นางมองเรือนที่มีหน้าารกสูงสามนิ้ว
คิดถึงตำนานเล่าลือที่ว่าวงเวียนมักมีผีออกอาละวาด นางจึงตัวสั้นอย่าง
ห้ามไม่อยู่ "คุณหนู พวกเรามาวงเวียนด้วยเหตุใดหรือเจ้าคะ"

หลิชูชูเดินเข้ามาแล้ว รู้สึกถึงไอหยิน* ซุนหนึ่งเช่นกัน แต่ตอนนี้
นางอยู่ในร่างของมนุษย์ จึงมองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น

"หากเจ้ากลัว รอข้าอยู่ข้างนอก ประเดี๋ยวข้าก็ออกมา" หลิชูชูพูดกับ
ซุนเถา

ซุนเถารีบสิ้นศรัทธะ "บ่าวจะติดตามคุณหนูเจ้าคะ"

คุณหนูสามฐานะสูงส่งเพียงใด หากนางเกิดเรื่องหรือได้รับบาดเจ็บ
ซุนเถาก็ไม่รอดเช่นกัน

พอเห็นซุนเถายืนกราน หลิชูชুমิได้พูดมากอีก ยกชายกระบี่ไปรอง
เหยียบย่างเข้าไปในวงเวียน นางอยากทำความเข้าใจอดีตของถ่านไถ่จิ้น
ให้มากที่สุด

พันหมื่นปีมานี้ ในโลกหล้ามีพญามารเพียงสองตนเท่านั้นที่มี
กระดุมมารโดยกำเนิด

ตอนพญามารตนแรกถือกำเนิด เทพบรรพกาลนับไม่ถ้วนจิตวิญญูณ
แตกดับ ตั้งเวยตปะนับหมื่นปีของตน แม้แต่วัตถุเทพก็แตกสลายไปด้วย

*ไอหยิน (อิน) หมายถึงไอหยินหรือบรรยากาศเปลี่ยนร่าง ในจีนสมัยโบราณหมายถึงธาตุของสตรี ตรงข้ามกับ
หยางซึ่งเป็นธาตุของบุรุษ

จึงจะสามารถกำจัดพญามารได้

หลายปีต่อมา พญามารตนที่สองถานไถ่จิ้นผงาดขึ้นอีกครั้ง แต่ผู้บำเพ็ญเพียรในเวลานี้มีได้แข็งแกร่งห้าวหาญเหมือนคนรุ่นก่อนอีกแล้ว หลายหมื่นปีที่ผ่านมา เซียนที่บรรลुเป็นเทพมีน้อยนิดจนน่าสงสาร ประกอบกับไม่มีวัตถุเทพอีกแล้ว พวกเขาจนปัญญากับถานไถ่จิ้นโดยสิ้นเชิง

ร่างกายมีกระดูกมาร ย่อมเป็นวิญญานกึ่งเทพโดยกำเนิด นับแต่สมัยหงฮวง* เป็นต้นมา เหล่าเทพต่างหวาดหวั่นยำเกรง จอมมารก่อนหน้าถานไถ่จิ้น แทบจะกล่าวได้ว่าอยู่เหนือเทพบรรพกาลด้วยซ้ำ

หากไม่มีการค้นคว้าอย่างเพียงพอ โลกบำเพ็ญเพียรไม่รู้เลยจริงๆ ว่าจอมมารถือกำเนิดขึ้นได้อย่างไร เหตุใดจึงแข็งแกร่งถึงเพียงนั้น และจุดอ่อนอยู่ที่ใด

ในช่วงเวลาที่โลกบำเพ็ญเพียรถูกกองทัพมารโจมตีจนด้านไม่ไหว ในที่สุดก็มีคนเสนอว่าให้ใช้ 'คันฉ่องส่องอดีต' ซึ่งเป็นวัตถุเทพเสาะหาหนทาง

เซียนทั้งหลายทุ่มเทสุดกำลัง ตามเก็บชิ้นส่วนของ 'คันฉ่องส่องอดีต' กลับมา ไม่ง่ายเลยกว่าจะซ่อมแซมได้

กระนั้นคันฉ่องที่ชำรุดกลับมองเห็นเพียงโอกาสสุดท้ายอันเลื่อนราวเท่านั้น...ร่างเดิมของจอมมารเมื่อห้าร้อยปีก่อนชื่อว่า 'ถานไถ่จิ้น' เป็นมนุษย์ธรรมดาที่อ่อนแอผู้หนึ่ง

จุดอ่อนของเขา สาเหตุที่เขาก้าวเข้าสู่วิถีมาร ล้วนมีอาจส่องสะท้อนออกมาได้

อีกทั้งกระดูกมารนี้ การทำลายกายเนื้อและจิตวิญญานล้วนไม่มี

* หงฮวง เป็นคำเรียกสมัยบรรพกาลก่อนที่โลกจะถือกำเนิด ในช่วงนั้นจะมีเพียงพลังปั่นป่วนกลุ่มหนึ่ง

ประโยชน์ เมื่อกายเนื้อของถ่านไถจิ้นตายไป สิบแปดปีให้หลัง กายเนื้อ
ของเขาจะหล่อหลอมขึ้นใหม่อีกครั้ง และมีแต่จะแข็งแรงแกร่งกว่าเดิม

พูดง่าย ๆ ก็คือการฆ่าเขายังจะทำให้เขาแข็งแรงมากขึ้นนั่นเอง
เขียนทั้งหลายพูดไม่ออก

เหล่าผู้อาวุโสกลัดกลุ้มยิ่งนัก ครั้นเห็นโลกบำเพ็ญเพียรกำลังจะ
ด้านไว้ไม่อยู่แล้ว พวกเขา ก็กัณฑ์พันตัดสินใจสังเวตบะเกือบหมื่นปี
เปลี่ยนชะตาฟ้าดิน

หลังจากเสียงทนายเลือกคน พวกเขาส่งหลี่ชู่ชู่กลับมายังห้าร้อยปีก่อน
หวังว่านางจะถอนกระดูกมารของถ่านไถจิ้นได้สำเร็จ และทำลายเขาได้
โดยสมบูรณ์

จอมมารที่ไม่มีกระดูกมารจะอ่อนแอจนมิอาจทนรับการโจมตี มิอาจ
ดูดซับไอแค้นและไอชั่วร้ายจากฟ้าดินเพื่อคืนชีพได้อีก

นี่เป็นหนทางสุดท้าย

ความคิดนี้ล้ำเลิศทีเดียว

ก่อนออกเดินทาง หลี่ชู่ชู่ขอคำชี้แนะจากท่านพ่ออย่างจริงจัง "หลี่ชู่ชู่
ควรจะถอนกระดูกมารออกมาทำลายทิ้งอย่างไรเจ้าคะ"

เจ้าสำนักในอาภรณ์สีฟ้าครามกระแอมกระไอ "ลูกข้า เจ้าต้องขบคิด
หาหนทางเอง ทำความเข้าใจอดีตของเขา หาสิ่งที่เขากลัวที่สุดให้เจอ
ถึงเวลากำไลหยกที่มารดาเจ้าทิ้งไว้ให้น่าจะช่วยเหลือเจ้าได้"

นี่คือพูดก็เหมือนไม่พูด เช่นนั้นตกลงต้องทำอะไรเล่า

สำนักเขียนพึ่งพาไม่ได้ หลี่ชู่ชู่จึงต้องค้นคว้าหาคำตอบเอง

หลี่ชู่ชู่คิดอย่างไม่แน่ใจนัก การทำความเข้าใจอดีตของคนผู้หนึ่ง
และไปเยือนสถานที่ที่เขาเคยอยู่ น่าจะพบเบาะแสข้อมูลไม่น้อยกระมัง

ใจกลางวังเย็นมีเพียงบ่อน้ำบ่อเดียว

หลี่ชูชูเดินเข้าไปและนั่งยองลงมองดู นางมองปราดเดียวก็เห็นไปถึง
ก้นบ่อ ในนั้นมีโครงกระดูกสีขาวน่ากลัวหลายโครง นี่เป็นบ่อน้ำแห้ง 'ไม่รู้
มีอายุนานเท่าไรแล้ว

ที่แท้ในอดีตถ่านไถจิ้นอาศัยอยู่ในสถานที่ที่มีโครงกระดูกกองพะเนิน
แห่งนี้

หลี่ชูชูรีบร้องบอกขุนเถาที่อยู่ข้างหลัง "เจ้าอย่าเข้ามา"

ขุนเถาไม่เข้าใจ ทว่าก็ผงกศีรษะอย่างเชื่องพียง

หลี่ชูชูหาก่อนหินมาหลายก้อน วางตั้งเป็นข่ายอาคมส่งวิญญาณ
ข้างบ่อน้ำ หวังว่าจะช่วยสลายไอแค้นให้ดวงวิญญาณเหล่านั้นและ
ส่งพวกเขาไปเกิดใหม่เร็วขึ้นหน่อย

นางไม่มีพลังวิเศษ สิ่งที่ทำได้มีเพียงเท่านี้

ขุนเถารู้สึกว่าทั่วทุกหนแห่งล้วนอึมครึมน่ากลัว นางยากจะคิดภาพว่า
องค์ชายจื่อจื่อเติบโตขึ้นมาในสถานที่เช่นนี้ได้อย่างไร

ขุนเถายิ่งกลัว ยิ่งอดมองไปรอบด้านมิได้ ก่อนจะพูดเสียงสั้นๆ ว่า
"คุณหนู ห้องนั้นดูเหมือนจะมีเสียง"

หลี่ชูชูหันกลับไปมอง และเดินตรงไปยังห้องนั้นทันที

"คุณหนู..."

"ไม่มีอะไรหรอก"

หลี่ชูชูผลักประตูเข้าไป ฝุ่นผงด้านบนร่วงกราวลงมา ภายในห้อง
เต็มไปด้วยใยแมงมุม นางส่ายก้นไอออกมาหลายที

หญิงสูงวัยผู้หนึ่งนั่งยองอยู่ตรงมุมห้อง แหวตาว่างเปล่า กอดตนเอง
โยกตัวไปมา

หลีซุซุตะลิ่งจัน คิดไม่ถึงว่าที่นี้ยังมีคนอยู่ ยามที่นางเดินเข้าไปนั้น
หญิงสูงวัยไม่รู้สึกรู้สีกตัวแม่แต่น้อย

หลีซุซุได้กลิ่นเหม็นบูดระลอกหนึ่ง เป็นกลิ่นที่แผ่มาจากตัวของ
หญิงสูงวัยผู้นี้ "ท่านยาย ไฉนท่านจึงมาอยู่ที่นี่เล่า"

หญิงสูงวัยไม่ตอบสนองแม่แต่น้อย รวากับไม่ได้ยิน

ซุนเถาเห็นว่า เป็นคนที่มีชีวิตก็โล่งอก พูดอย่างไม่แน่ใจ "คุณหนู
บ่าวได้ยินมาว่าตอของคชายุทธ์จื้อจื้อถูกแคว้นโจวส่งมาเป็นตัวประกัน
อายุแค่หกขวบเท่านั้น ข้างกายมีแม่นมผู้หนึ่งติดตามมาดูแลด้วย"

ทว่าแม่นมขององค์ชายน้อยผู้นั้น ตอนมาอย่างมากก็อายุยี่สิบกว่า
เท่านั้น บัดนี้เวลาผ่านไปเพียงสิบสี่ปี ไฉนจึงเปลี่ยนไปจนมีสภาพเช่นนี้
เหมือนยายเฒ่าอายุหกสิบก็มีปาน ทั้งยังเสียสติ

หลีซุซุตะลิ่งไปครู่หนึ่ง *นี่คือแม่นมของถานไถ่จิ้นหรือ*

ในอีกห้าร้อยปีให้หลัง นางอยู่ในโลกที่วุ่นวายโกลาหล เคยพบเจอ
คนแก่ที่หน้าสงสารเช่นนี้เหมือนกัน ทว่าโลกนี้ยังไม่มีจอมมารชัดๆ ไฉนจึง
มีคนตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้

เรื่องนี้ทำให้นางรู้สึกวางๆ ว่าตนเองยังคงอยู่ในโลกอันวุ่นวาย
ปั่นป่วนก่อนหน้านี้

หลีซุซุมิได้เอ่ยอะไร นางตั้งเฝ้ามองมวบมบศรัทธาของหญิงสูงวัยออก
อย่างเอาใจใส่

ซุนเถาพูดอย่างไม่สบายใจ "คุณหนู..."

"พวกเราออกไปกันเถอะ"

ตามหลักแล้ว คนที่เข้าใจถานไถ่จิ้นมากที่สุดน่าจะจะเป็นหญิงสูงวัย
ผู้นี้ แต่นางไม่มีสติแล้ว

หลี่ชู่ชู่ นั่งอยู่ในเก้าอี้ มิได้รับร้อนกลับไป นางเรียกนางกำนัลในวัง
ผู้หนึ่งมา "ช่วยตามหมั้วหมั้วที่ดูแลวังเย็นมาพบข้าได้หรือไม่"

เวลาที่ดวงตะวันแหวนตัวสูง หมั้วหมั้วในชุดสีม่วงผู้หนึ่งยำหิมะที่
ทับถมเป็นชั้นหนา เดินมาคารวะหลี่ชู่ชู่

หลี่ชู่ชู่เอ่ยถาม "เหตุใดแม่นมของถานไถ่จิ้นจึงเสียชีวิต"

นางทำตามวิธีการเดิม มอบปิ่นทองให้หมั้วหมั้วอันหนึ่ง

สิ่งชั่วร้ายพรรคนั้นจะต้องไม่ละเว้นแม้กระทั่งแม่นมของตนเองแน่ๆ

หมั้วหมั้วเก็บปิ่นทองด้วยความปีติยินดี นางอยู่วังเย็นตักตวง
ผลประโยชน์ไม่ค่อยได้ หลี่ชู่ชู่ใจป้าเช่นนี้ หมั้วหมั้วแทบอยากจะทำทุกสิ่ง
ที่รู้ออกมาให้หมดในคราวเดียว ถึงอย่างไรเรื่องของถานไถ่จิ้นก็มีใช้
ความลับอะไรอยู่แล้ว "ขอบพระคุณคุณหนูเยี่ยที่ตกรางวัล เรื่องนี้บ่าวเฒ่า
พอรู้อยู่บ้างจริงๆ จ้อจ้อกับหลิวช้อ* ผู้นั้นมาอยู่วังเย็นเมื่อสิบสี่ปีก่อน
จ้อจ้อในตอนนั้นรูปร่างน่ารัก วังเย็นเป็นสถานที่สกปรก องค์กรักษ์และชั้นที่
ไม่น้อยในวังล้วนมีความนิยมชมชอบเช่นนั้น..."

ใบหน้าของขุนเถาแดงกำก่อนจะขาวซีด

"หลิวช้อปกป้องจ้อจ้อ ตนเองกลับต้องรับเคราะห์ พวกเขาอยู่ใน
วังหลวงเดิมไม่มีฐานะอันใดอยู่แล้ว บ่าวเฒ่าได้ยินมาว่าเวลาพวกเขา
ไม่มีอะไรกิน ฤดูหนาวไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ หลิวช้อก็จะ..."

"พอที่" ขุนเถาอดพูดขึ้นมิได้ เรื่องพวกนี้นางฟังแล้วยังออกสั่น
ขวัญผวา แล้วจะให้คุณหนูรับฟังได้อย่างไร

"ให้นางพูด เล่าเรื่องของถานไถ่จิ้นเถอะ"

"คุณหนูเยี่ย เรื่องเกี่ยวกับองค์ชายจ้อจ้อ บ่าวเฒ่าเองก็รู้ไม่มาก

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าช้อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดขึ้นก็มี

สมัยเป็นเด็กบรรดาองค์ชายชอบเล่นสนุก มักเรียกจื้อจื้อไปเล่นเป็นเพื่อน บางครั้งบ่าวเฒ่าเห็นว่าบาร่างกายของจื้อจื้อไม่เหลือส่วนที่สมบูรณ์ดีเลย ลักส่วน"

นางเล่าอย่างคลุ้มเคลือ อันที่จริงหลายครั้งหม่อมหลวงเคยเห็นว่า พวกเขาดูหมิ่นรังแกจื้อจื้อเหมือนเดรัจฉานตัวหนึ่ง

พูดถึงตรงนี้ หม่อมหลวงก็หยุดกะทันหัน นางพลันนึกขึ้นได้ว่าบุคคล ตรงหน้าผู้นี้กับคนที่เคยอยู่ในวังเย็นผู้นั้นเป็นอะไรกัน หม่อมหลวงรู้สึกแก้แค้นกระดาก ในใจขึ้นมา ไม่รู้ว่าคุณหนูเยี่ยมีความคิดอย่างไรต่อจื้อจื้อ นางจึงเลือก เล่าความจริงบางส่วนที่ไม่รุนแรงนัก น่าจะไม่เป็นอะไรระมัง

หลี่ซู่ซู่เฝ้าปากแน่น ในใจหนักอึ้ง นางคิดไม่ถึงว่าหลิวซื่อมีสภาพ เช่นนี้ มิใช่เพราะถูกถนไถ่จิ้นทำร้าย

ตรงหน้านางพลันผุดไปหน้าดงามประณีตของเด็กหนุ่ม ยังมีแวว เย็นชาหนักอึ้งและความหม่นหมองในดวงตาเขา

มิน่าถูกเสียนตีหรือลงโทษให้คุกเข่าล้วนไม่ปริปากบ่น เหมือน มนุษย์ต่อไม้้อย่างไรอย่างนั้น สำหรับเขา บางทีเรื่องพวกนี้อาจเป็น เรื่องปกติธรรมดาไปแล้วระมัง

"ถนไถ่จิ้นออกจากวังแล้ว ใครเป็นคนดูแลหลิวซื่อ"

หม่อมหลวงจ๊กฟิงน้ำเสียงสังเกตสีหน้าเป็นอย่างดี ใครครวญครุ่นหนึ่ง เห็นคุณหนูสามสกุลเยี่ยดูแล้วมิได้มีเจตนาทำร้าย จึงพูดความจริง "ว่ากันว่า ก่อนจื้อจื้อออกจากวัง ได้มอบเงินจำนวนหนึ่งให้จ้าวหม่อมหลวงในกองซักล้าง บอกให้นางนำข้าวมาส่งให้หลิวซื่อบ้าง"

ที่ว่าเงินเล็กน้อยแค่นั้น อย่างมากจ้าวหม่อมหลวงนี่ก็โยนหมั้นไถว ให้หลิวซื่อลูกหนึ่ง เหมือนให้อาหารสุนัข

หลี่ซู่ซู่พูดขึ้น "ซุนเถา"

นางรับถุงผ้าจากมือซุนเถา หยิบทองก้อนออกมาหลายก้อน ยื่นให้ หมิวหมิว "หากหมิวหมิวมีเวลา ช่วยดูแลหลิวซือที่ ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้นาง ทำความสะอาดร่างกายหน่อย ทำให้การกินอยู่ของนางดีขึ้นบ้าง ครั้นหน้า หากข้าเข้าวัง เห็นหลิวซือมีชีวิตความเป็นอยู่ไม่เลว จะต้องตอบแทน หมิวหมิวอย่างงามแน่นอน แต่เรื่องนี้ห้ามบอกคนอื่นเด็ดขาด"

หมิวหมิวในชุดม่วงยิ้มจนเห็นแต่ฟันไม่เห็นดวงตา นางรับทองหนักอึ้งไว้ "คุณหนูเยี่ยพูดอะไรกัน คำสั่งของท่าน บ่าวเข้าใจแล้ว"

รอจนหมิวหมิวเดินไปไกล ซุนเถาตาเป็นประกาย เหยยเสียงค่อยว่า "คุณหนู ท่านเห็นใจองค์ชายจ้อจ้อหรือเจ้าคะ"

หลี่ซู่ซู่บึ้งหน้าขม "เหลวไหล ข้าทำอย่างนั้นเรียกว่าเห็นใจนางไถ่เงินหรือ ข้าก็แค่เห็นว่าหลิวซือปกป้องเจ้านายอย่างกล้าหาญ ไม่ควรมีจุดจบเช่นนี้ เท่านั้น"

ต่อให้สงสารมดตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง ก็ยังดีกว่าเห็นใจนางไถ่เงิน

ซุนเถาปิดปากยิ้ม

6

เพิ่งกลับถึงจวน ชุนเถาก็เห็นที่หน้าจวนแม่ทัพมีสาวใช้อายุราวยี่สิบปี
ยืนอยู่นางหนึ่ง

สาวใช้ผู้นั้นมีใบหน้าทรงเมล็ดแตง คิ้วเล็มแต่งอย่างละเอียดประณีต
พอเห็นนางแล้ว ชุนเถาตกใจจนรีบก้มหน้าลง

สาวใช้คิ้วประณีตแค้นหัวเราะ เบียดชุนเถาออกไปและเดินเข้ามา
แทนที่ "คุณหนู ปี่หิ้วกลับมาแล้วเจ้าคะ ปี่หิ้วประคองท่านลงจากรถเอง"

หลี่ซู่ซู่เล็กม่านรถม้า เห็นดวงหน้าที่ไม่รู้จักดวงหนึ่ง

ครั้นได้ยिनนางแทนตนเองว่า 'ปี่หิ้ว' หลี่ซู่ซู่เข้าใจทันทีว่านางเป็นใคร

เจ้าของร่างเดิมมีสาวใช้ประจำตัวสี่คน อื่นเชี่ยวชาญทำนยาส่งไป
ออกเรือนที่หมู่บ้านเกษตรแล้ว ช่วงนี้สาวใช้ที่ติดตามข้างกายหลี่ซู่ซู่คือ
ชุนเถากับสี่สี่ แต่เด็กสองคนนี้ล้วนแต่ขวัญอ่อน ในสายตาของเจ้าของ
ร่างเดิม ที่มที่อกินไปและโง่เขลา ยิ่งนัก เจ้าของร่างเดิมไม่ค่อยชอบ

พวกนางมาแต่ไหนแต่ไร

สาวใช้ที่เยี้ยชู้ชอบมากที่สุดก็คือสาวใช้ที่ชื่อ 'ปี่หลิว' ตรงหน้าผู้นี้
ในความทรงจำของเจ้าของร่างเดิม ปี่หลิวเฉลียวฉลาดมีไหวพริบ
ทำงานว่องไว ปากก็หวาน เป็นที่ถูกใจของนางมาก

หลีซุซุเดาไม่ถูกว่าปี่หลิวเป็นคนอย่างไร ระหว่างครุ่นคิดก็ถูกปี่หลิว
ประคองลงจากรถม้าอย่างระมัดระวังแล้ว

ซุนเถาที่ยืนอยู่ด้านข้างเหมือนลูกนกกระทาเจอเสือกก็มีปาน
ซุนเถากลัวปี่หลิว?

พอมองสี่สี่ที่ก้มหน้าต่ำไม่ต่างกัน หลีซุซุก็เข้าใจแล้ว

ปี่หลิวผู้นี้เห็นที่ฐานะข้างกายเจ้าของร่างเดิมจะไม่ธรรมดาจริง ๆ
ตอนหลีซุซุทะเล่ลุมิตมาใหม่ๆ ซุนเถาทำอะไรก็ตกใจจนไขกศึรชะ ทว่าปี่หลิว
ผู้นี้ยามอยู่ต่อหน้าหลีซุซุกลับไม่สำรวมตนแม้แต่น้อย

นายบ่าวพากันเดินเข้าไปในจวน ปี่หลิวพูดว่า "คุณหนูสาม ปี่หลิว
มีเรื่องจะรายงานท่าน" สีหน้านางฉายแววตื่นตื่นเล็กน้อย

ปี่หลิวหันกลับไปสั่งซุนเถากับสี่สี่ "ข้าจะคุยกับคุณหนู พวกเจ้ามี
งานอะไรก็ไปทำเถอะ"

หลีซุซุไม่แสดงอาการใดๆ นางอยากเห็นเหมือนกันว่าปี่หลิวผู้นี้
จะทำอะไรกันแน่

ปี่หลิวพาหลีซุซุเดินเลี้ยวเข้าไปบริเวณภูเขาจำลองลูกหนึ่ง ล้วง
หยิบกระดาศแผ่นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ "คุณหนูสาม ท่านดูสิว่าปี่หลิว
พบเจอสิ่งใด"

หลีซุซุคลี่กระดาศออก บนนั้นเป็นภาพคนงามที่วาดออกมา
ได้เหมือนมีชีวิตจริง คนงามนั่งอยู่ริมสระปทุมมา ก้มหน้ายิ้มจางๆ ดูเขินอาย

ยั้งนึก

ปี่หลิวสีหน้าตื่นตื่น ใบหน้าบ่งบอกว่ากำลังรอคำชม
 หลีชูชুমองภาพวาดนี้อย่างงุนงงเล็กน้อย ตกลงนี่คือสิ่งใดกันแน่
 "คุณหนู ท่านดูตรงจุดลงนาม"
 จุดลงนามเขียนไว้ว่า 'ผั่งอี่จื่อ'

เขาเป็นบัณฑิตจ้วงหยวน รองเสนาบดีกรมพิธีการคนปัจจุบันผั่งอี่จื่อ
 คนที่ครั้งก่อนกระโดดลงน้ำไปช่วยเยี่ยปังฉางอย่างร้อนกร้อนใจนั่นเอง
 บัดนี้ดูแล้วคนในภาพวาดเป็นใคร มีต้องเอ่ยก็กระจ่างแจ้ง
 พุดตามตรง สมแล้วที่เขาเป็นจ้วงหยวนในการสอบขุนนางปีนี้
 ทักษะการวาดภาพไม่เลวจริงๆ ทั่วตัวพู่กันเพียงไม่กี่เส้น เส้นห้ของเยี่ยปังฉาง
 ก็สะท้อนออกมาไม่สิ้นสุด

ปี่หลิวกล่าว "คุณหนู ท่านให้บ่าวไปสืบดูที่หมู่บ้านเกษตรที่คุณหนูใหญ่
 พักรักษาตัวเมื่อสองปีก่อน พวกเขาคบชู้กันจริงๆ นางคนชั้นต่ำนั้น
 ก่อนแต่งงานกับองค์ชายหกก็ลอบคบหากับใต้เท้าผั่งอยู่ก่อนแล้ว

ใต้เท้าผั่งยังวาดภาพนี้เก็บไว้ ใช้ปลอบประโลมจิตใจยามคิดถึง

ก่อนเดินทางมาเมืองหลวง ใต้เท้าผั่งสั่งให้บ่าวชายเผาภาพวาดนี้เสีย
 แต่บ่าวชายรู้สึกเสียตายจึงแอบเก็บไว้ ปี่หลิวมิได้ทำให้คุณหนูผิดหวัง
 ชื่อภาพนี้ก็กลับมาได้เจ้าค่ะ"

ปี่หลิวเอ่ยอย่างลึงโลด "คุณหนู องค์ชายหกเห็นภาพวาดนี้แล้ว
 จะต้องโมโหจนยากจะจับและหย่านางคนชั้นต่ำนั้นแน่นอน ถึงเวลา
 เมื่อไม่มีนางคนชั้นต่ำนั้นแล้ว คนในสายตาขององค์ชายหกย่อมต้องเป็น
 คุณหนู!"

หลีชูชูอึ้งงัน "... เจ้าจริงจังหรือนี้"

หลี่ชู่ซู่เข้าใจต้นสายปลายเหตุในที่สุด ก่อนหน้านั้นเจ้าของร่างเดิมกับเยี่ยปิงฉางตกน้ำ องค์ชายหกในฐานะสามีของเยี่ยปิงฉางกระโดดน้ำลงไปช่วยเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล แต่ได้ทำฝั่งกระโดดลงไป กลับเป็นเรื่องที่น่าคิด

เจ้าของร่างเดิมสงสัยจุดนี้ จึงส่งปี่หลิวสาวใช้ที่ตน 'ไว้ใจ' มากที่สุดไปสืบเรื่องนี้ หวังว่าจะสืบพบหลักฐานการคบชู้ระหว่างได้ทำฝั่งกับพี่สาวสายรอง จะได้ทำให้องค์ชายหกหย่ากับพี่สาวสายรองของตน

"จะให้ปี่หลิวหาคนส่งภาพวาดนี้ไปให้ถึงมือองค์ชายหกหรือไม่เจ้าคะ"

หลี่ชู่ซู่เก็บภาพวาด "ตอนนี้ยังไม่ต้อง"

เจ้าของร่างเดิมแต่งงานแล้ว หลี่ชู่ซู่ไม่มีความคิดที่จะก่อกรวนความสัมพันธ์ของเซียวหลินแม้แต่น้อย อีกทั้งแค่ภาพวาดแผ่นเดียวเท่านั้นอย่างมากก็เป็นการบ่งบอกว่าฝั่งจื่อซมชอบเยี่ยปิงฉาง เยี่ยปิงฉางถูกคนวาดภาพเก็บไว้ มิใช่ความผิดของนางสักหน่อย

ใบหน้าของปี่หลิวเต็มไปด้วยความเสียดาย แต่นางไม่กล้าขัดคำสั่งหลี่ชู่ซู่ คิดเพียงว่าคุณหนูอาจมีอุบายเหนือล้ำอะไรอีก

หลี่ชู่ซู่เก็บภาพไว้อย่างดี เตรียมตัวหาเวลาเผาเจ้าสิ่งที่จะก่อปัญหานี้ทิ้งเสีย

หลี่ชู่ซู่เพิ่งจะเดินออกไป ชุนเถาก็เข้ามารายงานด้วยสีหน้าว่าวุ่น "คุณหนูสาม แยกแล้วเจ้าคะ เกิดเรื่องแล้ว"

ปี่หลิวดำหนิทันที "พูดจาดีๆ ลูกสี่ลูกกลนเช่นนี้ใช้ได้ทีใด!"

หลี่ชู่ซู่ขมวดคิ้ว ซ้ำเลื่อมมองปี่หลิวแวบหนึ่ง จากนั้นก็พูดกับชุนเถาเสียงอ่อนโยน "เจ้าค่อยๆ เล่า"

ทูนเถากลิ่นน้ำลายอีกหนึ่ง "เมื่อเช้าเหลียนอี่เหนียงพบว่าในคลังสมบัติมีข้าวของสูญหายไปหลายชิ้น กวนอินหยกของฮูหยินผู้เฒ่าก็หายไป เมื่อตรวจสอบดูในห้องของตู้อี่เหนียงก็มีของหาย สินเจ้าสาวที่นางเตรียมไว้ให้คุณหนูรองหายไปกว่าครึ่ง รวมทั้งหยกประดับของคุณชายใหญ่ เงินเบี้ยหวัดของคุณชายสี่ ล้วนหายไปทั้งหมด ตอนนีเหลียนอี่เหนียง ตู้อี่เหนียง ยังมีพวกคุณหนูรอง กำลังสอบสวนคนอยู่ในห้องโถง..."

หลี่ซู่ซู่บังเกิดกลางสังหรณ์ไม่ตี "พวกนางสงสัยใคร"

"องค์ชายจื้อจื้อเจ้าคะ"

หลี่ซู่ซู่โน้มหน้าถาม "เหตุใดจึงสงสัยเขา"

ทูนเถา มองหลี่ซู่ซู่แวบหนึ่งอย่างระมัดระวัง "มีคนค้นเจอต่างหูข้างหนึ่งที่องค์ชายจื้อจื้อแอบเก็บไว้ในยันต์คุ้มครอง..."

ปี่หลิวฟังแล้วเอ่ยอย่างขุ่นขี้ "จื้อจื้อก่อเรื่องอับอายขายหน้าเช่นนี้สร้างความอับอายให้ท่านจริงๆ นะเจ้าคะ"

ทูนเถา ยากพูดอะไร แต่เห็นว่ามี่ปี่หลิวอยู่สุดท้ายยังคงก้มหน้าลง หลี่ซู่ซู่หันไปมองปี่หลิว "บทสรุปของเรื่องราวยังไม่ออกมา อย่าพูดจาส่งเดช"

รีบหุบปากเสียเถอะ หาไม่แล้วนางอาจทนไม่ไหวลงมือกับสาวใช้ผู้นี้ได้

แต่เล็กท่านพ่อสอนให้หลี่ซู่ซู่มีมารยาท กระจ่างแจ้งในผิชอบชั่วดี ปี่หลิวผู้นี้อ้าปากหุบปากมีแต่คำว่า 'คนชั้นต่ำ' กับ 'คบชู้' การพูดจาดีๆ เป็นเรื่องยากนักหรือไร

หลี่ซู่ซู่ฟังแล้วครั้นเนื้อครั้นตัวไปหมด ที่น่าโมโหที่สุดคือปี่หลิว

ยังคงขี่ขมเหงสี่สี่กับขุนเถาทั้งต่อหน้าและลับหลัง

หลี่ชูชูสงสัยว่าสาวใช้ผู้นี้คอยยุแหยงให้เจ้าของร่างเดิมทำเรื่องต่างๆ ไม่น้อยทีเดียว ไปทำลายความสัมพันธ์ของผู้อื่น นี่ใช่เรื่องที่สตรีดีๆ พึงกระทำอย่างนั้นหรือ

แต่ตอนนี้หลี่ชูชูไม่มีเวลาจัดการบี๋หลิว นางพูดกับขุนเถา "พวกเรา ไปดูที่ห้องโถงกัน"

ขุนเถารีบย่อกายคารวะและนำทาง

บี๋หลิวถูกหลี่ชูชูตักเตือนว่าอย่าพูดจาส่งเดช ได้แต่ยืนอึ้งอยู่กับที่ นางไม่คาดคิดมาก่อนว่าคุณหนูสามจะตำหนิตน

ตามหลักแล้ว คุณหนูได้ยินว่า 'จ้อจ้อทำให้นางขายหน้า' แม้แต่ความคิดอยากฆ่าจ้อจ้อก็ยังมีด้วยซ้ำ ทว่าครั้งนี้คุณหนูสามกลับบอกให้ตบ หุบปาก

สี่หน้าของบี๋หลิวบิดเบี้ยวเล็กน้อย พอมองเงาหลังของขุนเถา ข้างหน้าก็คิดว่าต้องเป็นเพราะช่วงที่ตนไม่อยู่ นางเด็กขุนเถากับสี่สี่ว่าร้ายอะไรตบให้คุณหนูฟังแน่ๆ

พรุ่งนี้ก็คือวันที่สิบห้า ครั้นคิดอะไรได้ บี๋หลิวจึงเข้าใจ มีนาคุณหนู ถึงไม่ได้ก่นด่าจ้อจ้ออย่างรุนแรง เวลานี้จ้อจ้อจะเกิดเรื่องไม่ได้เด็ดขาด

บี๋หลิวรีบรุดตามไป

หลี่ชูชูยังไม่ทันเดินเข้าไปในห้องโถง ก็มีคนรายงานเหยียนเอี๋เหียงงั้นที่ "คุณหนูสามกลับมาแล้วเจ้าค่ะ"

พอดำพูดนี้ถูกเอ่ยออกมา ทุกคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ต่างมองไปยัง ถานไถ่จิ้นพร้อมกัน

แขนของเด็กหนุ่มถูกจับยึดไว้ เขาเ้ม้มปาก นัยน์ตาดำสนิทมองพื้น
แววตาทั้งเยียบเย็นและหนักอึ้ง

หลี่ซู่ซู่เดินเข้ามา ภาพที่เห็นก็คือภาพนี้

อี่เหนียงทั้งสาม เหลียนอี่เหนียงนั่งตรงตำแหน่งประธาน อี่เหนียง
อีกสองคนนั่งอยู่ด้านข้างสองฝั่ง คุณหนูรองเยี่ยหลันอินนั่งติดกับตู้อี่เหนียง
ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม นอกจากพวกเขา คุณชายสี่ที่เด็กที่สุดในจวนก็อยู่ด้วย

คุณชายสี่ปีนี้อายุหกขวบ เนื่องจากอายุยังน้อย เป็นที่รักใคร่เอ็นดู
ของแม่ทัพ เขาจึงถูกขุนจนฉ้วนกลมเป็นลูกหนัง ซุกตัวอยู่ในอกของ
อี่เหนียงพลางกินขนม

นอกจากเหล่าสาวใช้ ทุกคนล้วนนั่ง มีเพียงถานไถ่จิ้นที่ยืนอยู่
กลับเป็นเหลียนอี่เหนียงซึ่งพูดก่อนว่า "คุณหนูสามกลับมาแล้ว
ได้จ้งหะพอดี ในจวนเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น คิดว่าท่านคงทราบแล้ว จี้จ้อ
เป็นคนของท่าน ข้าอนุภรรยาเองก็ลำบากใจ คิดว่าเรื่องนี้ให้ท่านเป็นคน
สอบสวนดีหรือไม่"

นางกล่าวพลางสละที่นั่งประธานให้กับหลี่ซู่ซู่

เหลียนอี่เหนียงแม้จะช่วยเหลือฮูหยินผู้เฒ่าจัดการงานภายในจวน
เป็นครั้งคราว ทว่านางเป็นเพียงอนุภรรยาผู้หนึ่ง หลี่ซู่ซู่เป็นบุตรี่สายตรง
เพียงคนเดียว เมื่อหลี่ซู่ซู่เข้ามา เหลียนอี่เหนียงยอมไม่กล้านั่งบนเก้าอี้
ประธานอีก

อี่เหนียงอีกสองคนรีบลุกขึ้นคารวะหลี่ซู่ซู่

เยี่ยหลันอินถูกตู้อี่เหนียงสะกดหนึ่งที่ ก่อนจะเอ่ยทักด้วยสีหน้า
ยิ้มแย้ม "น้องหญิงสาม"

หลี่ซู่ซู่ นั่งลงอย่างผ่าเผย บ่าวชายรีบรินน้ำชาให้หลี่ซู่ซู่

หลี่ซู่ซู่จิบน้ำชาคำหนึ่งพลางมองไปยังถานไถจิ้นที่ถูกจับตัวไว้
เสื้อผ้าเขาถูกคนดั่งกระซางจนยับยู่ยง บนพื้นมียันต์คุ้มครองเก่าๆ
แผ่นหนึ่ง บนยันต์คุ้มครองมีรอยเท้า เห็นได้ชัดว่าถูกคนเหยียบ

สายตาของถานไถจิ้นจับอยู่ที่ยันต์คุ้มครองแผ่นนั้น ยามที่หลี่ซู่ซู่
ก้าวเข้ามา เขาไม่มีท่าที่ตอบสนองแม้แต่หน่อย แม้กระทั่งเหลือบตามอง
หลี่ซู่ซู่ยังมีได้ทำ

"เหลียนอี่เหินยง ในเมื่อก่อนหน้านี้พวกท่านเป็นคนสอบสวน ตอนนี้อย่างไร
ก็สอบสวนต่อเถอะ ข้าแค่ฟังก็พอ" หลี่ซู่ซู่ไม่เอียงคอถามเข้ายุ่ง นางรู้ว่า
ตนเองอคติกับถานไถจิ้น หากเข้าไปก้าวก้าว ย่อมขาดความเที่ยงธรรม
พอนางเอ่ยเช่นนี้ ถานไถจิ้นกลับมีท่าที่ตอบสนองขึ้นมา เขาเงยหน้า
มองหลี่ซู่ซู่อย่างเย็นชา

"ในเมื่อเป็นคำสั่งของคุณหนุสาม ข้าอนุกรรยาจะสอบสวนต่อแล้วกัน
จ้อจ้อ ประการที่หนึ่ง หลายปีมานี้ทรัพย์สินในจวนไม่เคยสูญหายมาก่อน"
เหลียนอี่เหินยงมองเด็กหนุ่มในชุดขาว ความหมายในถ้อยคำชัดเจนมาก
อีกทั้งถานไถจิ้นเข้ามาในจวนเพียงสามเดือน ก็มีข่าวของหายไปมากถึง
เพียงนี้

"ประการที่สอง คลังสมบัติมีเพียงเจ้านายเท่านั้นที่สามารถเข้าไปใกล้
ทุกคนในจวนล้วนมีเบี้ยหวัดรายเดือน ทว่าจ้อจ้อ..." เหลียนอี่เหินยงชะงักไป
มิได้พูดให้ชัดเจน

ทุกคนกลับเข้าใจดี ถานไถจิ้นแม้จะนับเป็นเจ้านายครึ่งหนึ่งของ
จวนหลังนี้ แต่จวนแม่ทัพหาได้ง่ายเบี้ยหวัดรายเดือนให้เขาไม่ เสดย
แคว้นศัตรูที่พ่ายศึก ให้ข่าวกินกันนับว่าดีแล้ว ซึ่งนั่นยังคงเป็นเพราะ
เห็นแก่ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับคุณหนุสามด้วย

ถานไถจิ้นเหลือบตาขึ้น "ไม่ใช่ซ้ำ ซ้ำไม่ได้เป็นคนทำ"

นิ้วมือของหลี่ชู่ชู่ที่ประสานกันบีบแน่น อันที่จริงตามความเห็นนาง
ถ้อยคำเหล่านี้ของเหลียนอี่เหนียงออกจะผิดฝืนเกินไปหน่อย

ฐานะของถานไถจิ้นในจวนแห่งนี้ต่ำ้อยต่ำ เนื่องจากทำที่ที่เจ้าของ
ร่างเดิมมีต่อเขาไม่คืนัก ฐานะของเขาจึงไม่แตกต่างจากบ่าวรับใช้
ไปคลังเก็บสมบัติเดิมที่ก็ยากอยู่แล้ว จะอาศัยการคาดเดา ตัดสินความผิด
ของคนผู้หนึ่งส่งเดชได้อย่างไร

อีกอย่าง หลี่ชู่ชู่ชำเลืองมองเด็กหนุ่มแวบหนึ่ง...

เส้นผมบนหน้าผากปกปิดดวงตามืดทึมของเขา ทำให้เขาดูเหมือน
สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในความมืด หม่นสลัวไม่เป็นที่ชื่นชอบของผู้คน

หลี่ชู่ชู่เชื่อว่าในอนาคตถานไถจิ้นจะฆ่าคนอย่างโหดเหี้ยม แต่
เรื่องการลักขโมยสิ่งของเช่นนี้ นางคิดว่าไม่ใช่เขา

ตื้อเหนียงพูดเสียงแหลม "ไม่ใช่เจ้า หรือยังจะเป็นคุณชายคนอื่น ๆ
ในจวนเล่า จื้อจื้อ จวนแม่ทัพของพวกเราใจดีรับตัวเจ้าไว้ เจ้ากลับตอบแทน
เช่นนี้นะหรือ หรือเป็นเพราะตั้งแต่เล็กไม่มีคนอบรมสั่งสอน ตอนนี้มีมือเท้า
จึงไม่สะอาด"

วาจານี้เอ่ยได้ไม่น่าฟังยิ่งนัก

คุณชายสีในอ้อมอกของอวินอี่เหนียงกระโดดออกจากอกมารดา
วิ่งไปตรงหน้าถานไถจิ้นและเตะเขาหนึ่งที่ "กล้าขโมยของในจวนแม่ทัพ
ข้าจะให้ท่านพ่อตีเจ้าให้ตาย!"

อวินอี่เหนียงรีบอุ้มคุณชายสีกลับมา "จิวเออร์ ห้ามพูดจาเหลวไหล!"

หางตาของถานไถจิ้นมุตสีแดงฉานนิดๆ เขาพูดซ้ำด้วยน้ำเสียง
เยียบเย็น "ข้าบอกแล้วว่าไม่ใช่ซ้ำ"

เนื่องจากความตรงไปตรงมาของตู้เอี๋เหนียงและคุณชายสี่ ภาพการสอบสวนอย่างสันติจึงถูกทำลายไม่มีชิ้นดี

หลี่ชู่ชู่อดอดว่าวุ่นใจอย่างไร้สาเหตุ นางอ้าปากอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่หัวสมองกลับผุดใบหน้าเจ็บปวดรวดร้าวของท่านพ่อ

ท่านเขียนในอาภรณ์สี่ฟ้าครามพูดว่า "หลายปีมานี้ผู้สูงศักดิ์ในโลกบำเพ็ญเขียนของพวกเราจิตวิญญาณแตกดับไปนับไม่ถ้วน รวมถึงศิษย์พี่ใหญ่ของเจ้าด้วย พวกเขาตายเพื่อสำนักด้วยน้ำมือของสิ่งชั่วร้ายตนนั้น หลี่ชู่ชู่ เจ้าเป็นความหวังสุดท้ายของโลกบำเพ็ญเพียร เดินทางย้อนไปห้าร้อยปีก่อนครานี้ ห้ามใจอ่อนเป็นอันขาด"

หลี่ชู่ชู่ปรับลมหายใจให้สงบ บอกตนเองซ้ำๆ ว่าถ่านไถจิ้นหาใช่คนดีอะไร จึงระงับความวุ่นวายของตนเองเอาไว้ได้

เหลียนเอี๋เหนียงแบมือ เผยให้เห็นต่างหูหยกขาววิจิตรประณีตข้างหนึ่ง "เช่นนั้นจ้อจื่อจะอธิบายที่มาของต่างหูข้างนี้ที่พกติดตัวอย่างไร"

ถ่านไถจิ้นมองต่างหูในมือของเหลียนเอี๋เหนียง แม้มปากแน่น

หลี่ชู่ชู่มองต่างหูข้างนั้นเช่นกัน

เหลียนเอี๋เหนียงเอ่ย "พี่หลิว เจ้ามาคูที่ต่างหูข้างนี้ไซ้ของคุณหนูสาม หรือไม่ หากเป็นของคุณหนูสาม ย่อมเป็นพวกข้าที่เสียมารยาทแล้ว"

ย่อมไม่มีทางเป็นของข้าอยู่แล้ว หลี่ชู่ชู่คิดในใจ เจ้าของร่างเดิมเกลียดชังถ่านไถจิ้นอย่างกับอะไรดี แล้วจะมอบของไซ้ของสตรีให้เขาได้อย่างไร

หลี่ชู่ชู่รู้ดี คนอื่นๆ ก็รู้ดีเช่นกัน

หลี่ชู่ชู่นี้ทำอะไรได้ จึงมองไปยังถ่านไถจิ้น

นางคิดว่านางรู้แล้วว่านี่เป็นของของใคร

ถ่านไถ่จิ้นถึงขั้นเก็บซ่อนไว้กับตัว ความคิดเล็กๆ น้อยๆ อันน่าเวทนา และมีดมนี่ มีอาจบอกกับผู้ใดได้จริงๆ

ปี่หลิวเดินเข้ามาดู "เหลียนอี่เหนียง ต่างหูข้างนี้มีไม้ไซ่ของคุณหนูบัว เจ้าคะ"

"จื่อจื่อจะซีแจงอย่างไร"

ถ่านไถ่จิ้นแหวตามืดทะมึนไม่เอ่ยอะไร หากว่าก่อนหน้านี้ในดวงตาเขายังมีความโกรธแค้นอยู่บ้าง ยามนี้ในดวงตาก็มีเพียงน้ำนัยบ่อหนึ่งเท่านั้น เหลียนอี่เหนียงยกอกายให้หลิวซู่ซู่ "คุณหนูสามก็เห็นแล้ว จื่อจื่อไม่ยินดีจะอธิบาย"

เยี่ยหลันอินเอ่ยด้วยน้ำเสียงขุ่นขี้ "องค์ชายจื่อจื่อ ปกติหลันอินไม่เคยล่วงเกินท่าน ท่านจะคืนของที่อี่เหนียงตระเตรียมไว้ให้หลันอินกลับมาได้หรือไม่" นั่นเป็นสินเจ้าสาวของข้านะ!

พวกนางถึงขั้นยึดเยียดความผิดอันน่าอัปยศข้อหนึ่งให้กับถ่านไถ่จิ้นอย่างง่ายดายเช่นนี้

หลิวซู่ซู่รู้สึกว่าเรื่องนี้เหลวไหลเกินไปแล้ว

ถ่านไถ่จิ้นเองก็เข้าใจอะไรบางอย่าง จึงยิ้มหยันเอ่ยว่า "ไม่มีสิ่งใดจะกล่าว แล้วแต่พวกท่านจะจัดการ"

หลิวซู่ซู่เห็นเขาเฉยรอยยิ้มเหยียดหยันออกมาเป็นครั้งแรก แผ่นหลังของเขายืดตรง ยิ้มเสรีจริมฝีปากก็เฝ้มเป็นเส้นตรงเย็นชา

เหลียนอี่เหนียงเอ่ยอย่างลำบากใจ "หากบ่าวรับใช้ในจวนขมโอมของสำคัญล้ำค่าไป ต่อด้อมมือสองข้างให้หักและขับออกจากจวน"

อิวินอี่เหนียงขมวดคิ้ว อุดร้องขอความเมตตาเสียงค่อยมิได้ "เหลียนอี่เหนียง ฐานะของจื่อจื่อ ถึงอย่างไรก็ไม่เหมือนคนทั่วไป จะเอา

บ่าวรับใช้มาเปรียบกับเขาได้อย่างไร"

เหลียนอี่เหนียงพูด "อวีนอี่เหนียงเข้าใจผิดแล้ว ข้าอนุภรรยาไม่ได้หมายความว่าเช่นนี้ จ้อจ้อย่อมไม่เหมือนบ่าวรับใช้แน่นอน แต่ในเมื่อกระทำ ความผิด ไม่ว่าจะใครล้วนสมควรถูกลงโทษ คุณหนูสาม ท่านคิดว่าให้ จ้อจ้อคืนข้าวของกลับมา จากนั้นค่อยลงโทษเล็กน้อยเป็นอย่างไร"

เป็นอย่างไร ไม่เห็นเป็นอย่างไร! คนพวกนี้บ้าไปแล้วหรือ จะตัดสิน ง่าย ๆ เช่นนี้ได้อย่างไร!

หลี่ซู่ซุทหนไม่ไหวแล้วจริงๆ นางยืนอยู่ฝ่ายของโลกบ่าเพ็ญเขียน ไม่ควรพูดแทนจอมมารในอนาคต

ขอเพียงเขายังมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าจะเขาจะมีสภาพอนาจอนาถเพียงใด นางแค่มิ่มดูเรื่องสนุกก็พอ

กระนั้นไม่ว่าเวลาจะผ่านไปกี่ปี แม้จะเติบโตแล้ว แต่นางยังคงเป็น หลี่ซู่ซุท วิหคค์กัด้ลัทธิต์ตัวน้อยที่เปี่ยมด้วยความอยากรู้อยากเห็น หวังคิ้ว แต้มแต่งด้วยขนสีแดง ลืมตาขึ้นมาดูโลกในสระสวรรค์อันบริสุทธิ์ที่สุด และหลุบตามองสรรพชีวิต

นางสามารถถือกระบี่สังหารเขาอย่างเปิดเผย ถึงขั้นที่ว่าในอนาคต อาจบดขยี้วิญญาณเทพของเขาให้แหลกลาญอย่างไม่ปราณี แต่นาง ไม่อาจทำเหมือนคนอื่น ๆ ดูหมิ่นดูแคลนเขาเพื่อความสนุก นางมีอาจ แสร์ังทำเป็นไม่รู้อะไรทั้งสิ้น ทำเหมือนสองตาถูกบดบัง ทั้งที่ยังลืมตาอยู่ชัด ๆ

หลี่ซู่ซุทลุกขึ้นยืนพลางเอ่ยเสียงใส "ข้าไม่เห็นด้วย ในเมื่อเขาเป็น คนของข้า เช่นนั้นเรื่องนี้ข้าจะตรวจสอบเอง จะต้องให้คำชี้แจงกับอี่เหนียง ทุกท่านและพี่หญิงรองอย่างแน่นอน"

เหลียนอี่เหนียงตะลึงพริ้งเพริด เมื่อครู่นี้สอบสวนเสร็จไปแล้วมิใช่หรือ

หลี่ซู่ซู่ตีหน้าขี้อมยิ้มมองคนอื่น ๆ "อย่างไร ไม่เห็นด้วย? หรือว่าไม่ไว้ใจข้า"

เหลียนอี่เหนียงรีบยิ้มตอบ "มิกล้า พวกเราย่อมเชื่อใจคุณหนูสามอยู่แล้ว"

หลี่ซู่ซู่หยิบยันต์คุ้มครองบนพื้นขึ้นมา เดินไปตรงหน้าถ่านไถ่จิ้นและยัดใส่มือเขา "ของเก็บให้ตี ขึ้นปล่่อยให้คนแยงออกมาเหยียบย้ำอีก แม้แต่ข้ายังรู้สึกอายแทน เจ้าบอกว่ามิใช่เจ้า ทางที่ดีก็ขอให้ไม่ใช่เจ้าแล้วกัน! หาไม่แล้วหากข้าสืบพบ..."

เขาซ่อนตาดำสนิทจ้องมองนาง

"ข้าจะตีเจ้าให้พิการด้วยตนเอง!" นางหอบหายใจ ถลิ่งตาใส่เขาพยายามทำให้ตนเองดูดูดันน่ากลัว

ความสว่างไสวในดวงตานาง ยังเหนือกว่าหิมะน้ำแข็งเดือนสิบสองข้างนอก

ถ่านไถ่จิ้นมองหญิงสาวตรงหน้าที่ทั้งดูดันทั้งโมโหพลางกำยันต์คุ้มครองสกปรกในมือแน่นโดยไม่รู้ตัว

7

ตอนจบของเรื่องนี้ก็คือถ่านไถจิ้นถูกกักขังชั่วคราว
 เขาถูกขังอยู่ในเรือนตะวันออกที่ทรุดโทรม เจตนาของอิเหนียง
 ทั้งหลายและคุณหนูรองคือป้องกันการทำลายหลักฐาน
 คุณหนูสามสามารถสืบเรื่องนี้ต่อได้ หากเขาถูกปรับปราคาจริง ถึงเวลา
 ค่อยปล่อยตัวออกมาก็ได้
 กับเรื่องนี้ หลีซู่ซู่ไม่มีความเห็น
 ชาวของที่หายไป อย่างอื่นไม่พูดถึง แต่มีกวนอินหยกที่สูฮยินผู้เฒ่า
 รักที่สุด ท่านผู้เฒ่านับถือศาสนาพุทธ เห็นกวนอินหยกของคณีนั่นล้ำค่า
 ยิ่งกว่าสิ่งใด กล่าวให้ร้ายแรงหน่อยก็คือขยับไปถึงขั้นยึดมั่นศรัทธาเสียแล้ว
 ดังนั้นอิเหนียงทั้งหลายจึงร้อนใจถึงเพียงนี้ และอยากหาให้ได้ว่า
 ใครเป็นคนขโมยของไป
 ถึงอย่างไรหลีซู่ซู่ก็เป็นเพียงบุตรีสายตรง มิใช่ทายาท นางสามารถ

สืบคดีนี้ใหม่อีกครั้ง นับว่าไม่ง่ายแล้ว

แค่ถูกขังไม่นานจะเป็นอะไร ขอเพียงถนนไถจิ้งไม่ตายก็พอ

วันต่อมาเป็นวันที่สืบห้า

บี่หลิวออกไปข้างนอก พอกลับมาก็เล่าให้หลี่ชู่ซู่ฟังอย่างดีอกดีใจ "คุณหนูสาม บ่าวสืบทราบมาว่าองค์ชายหกได้รับการอวยยศเป็นเชวี่ยนอ่อง วันนี้ราชโองการแต่งตั้งประกาศลงมา จวนที่ฝ่าบาทพระราชทานให้อยู่ไม่ไกลจากจวนแม่ทัพของพวกเรานี่เองเจ้าคะ ท่านแม่ทัพได้รับเทียบเชิญคิดว่าอีกไม่กี่วันให้หลังจะต้องพาคุณหนูไปจวนเชวี่ยนอ่องแน่นอน เพื่อไปแสดงความยินดีกับเขาเจ้าคะ"

ท่าทีของหลี่ชู่ซู่นิ่งเฉยอย่างมาก "อ้อ"

บี่หลิวพูดต่อ "คุณหนู ท่านวางใจ ครั้งนี้บ่าวต้องแต่งองค์ทรงเครื่องท่านให้งามล้ำเลิศแน่นอน ทำให้นางแพศยาเยี่ยงปิงฉางผู้นั้นไร้ที่ยืน"

แม้ว่าตอนนี้หลี่ชู่ซู่ยังไม่เคยพบพี่สาวสายรองผู้นั้น ไม่รู้ว่านางเป็นคนอย่างไร แต่ตื่นเต้นกับการแย่งชิงสามีผู้อื่นถึงเพียงนี้...เป็นบ้าไปแล้วหรือไม่

หลี่ชู่ซู่ไม่ยอมให้เห็นหน้าบี่หลิวแล้วจริงๆ ดั่งนั้นจึงเอ่ยว่า "เจ้าไปสอบถามดูหน่อย ครั้งนี้ในจวนมีข่าวของซิ่นไต่บ้างที่หายไป แล้วข่าวของเหล่านั่นเป็นของใคร"

บี่หลิวได้แต่ออกจากประตูไปอย่างไม่เต็มใจ พอเดินสวนกับซุนเถาข้างนอก นางก็ผลัดอีกฝ่ายหนึ่งที่ "หลีกไป อย่าขวางทางข้า"

ซุนเถารีบหลบเป็นพัลวัน

บี่หลิวไม่สบอารมณ์มาก เทียบกับการทำงานเบ็ดเตล็ดเหล่านี้ นางใส่ใจมากกว่าว่าคุณหนูสามจะได้แต่งกับเชวี่ยนอ่องหรือไม่

แต่ก่อนเวลาตอนเอ๋ยถึงองค์ชายหก แววดตาของคุณหนูเต็มไปด้วย
ความรักใคร่ใฝ่ฝัน วาดหวังเต็มเปี่ยม แต่นางพบว่าครั้งนี้หลังจากตนกลับมา
ยามเอ๋ยถึงเรื่องของเซวียนอ๋องอีกครั้ง คุณหนูกลับไม่ใส่ใจนัก

พอปีหิ้วจากไป หลีซุซุก็หยิบรายการแผ่นหนึ่งออกมา
นี่เป็นสิ่งที่เมื่อคืนนางสั่งให้สี่สี่จัดการ

หลีซุซุมิได้ไว้ใจปีหิ้ว

หลีซุซุมองดู พบว่าคนที่ทรัพย์สินหายไปมีฐุหยินผู้เฒ่า ตู้อี่เหนียง
คุณหนูรอง คุณชายใหญ่ คุณชายสี่ อวี่นอี่เหนียงก็มีปิ่นทองหายไปหลายอัน
เหมือนกัน

คนผู้รู้จักหยิบฉวยทีเดียว ไม่กล้าหยิบของท่านแม่ทัพกับหลีซุซุ
กวนอินหยกของฐุหยินผู้เฒ่ากับสินเจ้าสาวของคุณหนูรองมีมูลค่ามากที่สุด
คุ้มค่าที่จะเสี่ยง คุณชายใหญ่กับอวี่นอี่เหนียงนิสัยค่อนข้างใจกว้างอารี
คงจะไม่ถือสาอะไร ส่วนคุณชายสี่ไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น

หลังตรึกตรองดูแล้ว นางก็เรียกซุนเถามา

"ซุนเถา เจ้ารู้หรือไม่ว่าหมูนี่คุณชายรองกับคุณชายสามทำอะไรรออยู่"

ซุนเถาสั่นศีรษะ "บ่าวรู้เพียงว่าช่วงนี้คุณชายใหญ่ติดตามนายท่าน
ไปฝึกฝนในค่ายทหาร คุณชายรองกับคุณชายสาม บ่าวไม่แน่ใจเจ้าคะ
ถ้าคุณหนูอยากทราบ สองวันนี้บ่าวกับสี่สี่จะไปสืบดู"

หลีซุซุยิ้มพยักหน้าเอ่ย "ลำบากซุนเถาแล้ว"

ถ่านไถ่จันถูกขังในเรือนตะวันออก

เรือนตะวันออกตั้งอยู่ตรงทางลมพัด เป็นเรือนที่หนาวเหน็บที่สุด
ภายในจวน ถูกทิ้งร้างมาหลายปีแล้ว ปกติใช้เป็นที่เก็บฟืน หน้าต่างชำรุด

ลมหนาวพัดเข้ามาจึงพาให้คนหนาวยะเยือกไปทั้งตัว

ถ่านไถจิ้นนั่งอยู่ ณ มุมหนึ่ง เสี้ยริมฝีปากที่แห้งผาก

จวบจนตกค่ำก็ยังคงไม่มีใครมาส่งอาหารให้เขา ถ่านไถจิ้นสีหน้า
ราบเรียบ กลับรู้สึกว่าจะอยู่ในความคาดหมาย ชีวิตเช่นนี้เขาเองก็ชินแล้ว
บางครั้งอดอาหารวันสองวัน คนก็ไม่ถึงขั้นหิวตาย

ห้องฟ้าราตรีในเหมันตฤดูไม่มีแสงจันทร์ ช่างนอกเงียบสนิท หิมะ
เริ่มโปรยปรายลงมาอีกครั้ง

เขาคว้าหิมะสองกำมือ กลิ้งกินลงไป ในกระเพาะยังคงรู้สึกทรมาน
ยิ่งนัก ถ่านไถจิ้นนั่งลง หยิบยันต์คุ้มครองในแขนเสื้อออกมา

ยันต์คุ้มครองที่เดิมที่เก่ามากอยู่แล้ว หลังถูกฉีกทิ้งกระซากเมื่อวาน
ด้ายที่เย็บไว้ก็ลู่ยออกมา

สายตาเขาเหมือนดั่งบ่อน้ำลึก กวาดผ่านจุดที่ถูกทำลายเสียหาย
ในใจมีความชั่วร้ายขุมหนึ่ง เพิ่มพูนขึ้นมาจากรอยขาดนี้ไม่สิ้นสุด

เด็กหนุ่มสุดสวยใจเบาๆ ผีนข่มอารมณ์รุนแรงนี้ลงไป และเก็บ
ยันต์คุ้มครองไว้ในอกเสื้ออีกครั้ง

เพียงแต่น่าเสียดาย ต่างหูของนางหายไปแล้ว

เขาหลับตาลง พิงผนังห้องพักผ่อน ต้องเหลือลมหายใจไว้ จะตาย
อย่างไรไม่เอาไหนในห้องเก็บฝันไม่ได้เด็ดขาด เขาไม่เชื่อว่าเย็บซี่
จะช่วยเหลือตน หากเกิดเหตุไม่คาดคิดอะไร เขาต้องเดินออกไปจากที่นี่
ด้วยตนเอง

กลางดึกยามที่สายลมพัดหิมะ ถ่านไถจิ้นได้ยินเสียงฝีเท้าไช่ซัดไชเซ
ดังขึ้นนอกประตู

เขาลืมตา ฟังจากเสียงฝีเท้าก็รู้ว่าเป็นสตรีสองคน

ราตรีมีดดาขายยประสาทรับรู้ให้ไวขึ้นไม่รู้จักเท่า ถานไถ่เงินได้ยินเสียงหอบหายใจแผ่วเบา อึดใจต่อมา สตรีที่สวมชุดคลุมกันลมสีขาวก็ล้มลงในเรือนตะวันออก

ตอนที่นางล้มลงบนพื้น สีหน้ายังฉายความมึนงงหลายส่วน มองผ่านแสงไฟอ่อนสลัว ถานไถ่เงินเห็นเด็กสาวบนพื้นที่สภาพค่อนข้างทุลักทุเล

บ๊ี้หลิววางผ้าห่มกับโคมแก้วหลิวิหสีและรีบประคองหลิชูชูขึ้นมา นางเหลือบมองถานไถ่เงินแวบหนึ่งอย่างดูแคลน เขยียดปากเอ่ยว่า "องค์ชายจื่อจื่อรู้ว่าตนเองควรทำอย่างไรกระมัง"

พูดจบ บ๊ี้หลิวก็ปิดประตูเรือนตะวันออกและจากไป ทิ้งหลิชูชูไว้กับถานไถ่เงินในพื้นที่เล็กๆ แห่งนี้ หลิชูชูตัวสั้น นิ่งพิงมุมห้องอีกฝั่ง นิ้วมือนางจับชุดคลุมกันลมแน่น พวงแก้มแดงช้ำน ลมหายใจถี่กระชั้น

ถานไถ่เงินลุกขึ้นยืน เดินเข้ามาหานาง "คุณหนูสาม?"

"เจ้าอย่าเข้ามา" หลิชูชูเอ่ยคำพูดนี้จบด้วยเสียงหอบหายใจ ช่างนอกหิมะกำลังตก แต่นางกลับร้อนจะตายอยู่แล้ว

คืนนี้เพียงจะหลับไป ร่างกายก็พลันร้อนรุ่ม นางสั่นตาขึ้นถึงได้รู้สึกถึงความผิดปกติของร่างกายตนเอง

เวลานั้นเองบ๊ี้หลิวเข้ามา บอกนางเสียงค่อย "วันนี้เป็นวันที่สิบห้า คุณหนูฤทธิยาทำาเริบีเซ่หรือไม่ บ่าวจะพาท่านไปหาจื่อจื่อ"

หลิชูชูถอดผ้าห่มแน่น หอบหายใจเอ่ยถาม "หมายความว่าอย่างไร"

นางเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดี

บ๊ี้หลิวตอบ "คุณหนู ท่านล้มไปแล้วหรือ พิษของหนอนใหม่ไววดันด์"

จะกำเริบทุกสามเดือน ยาถอนพิษของท่านถูกจี้จ้อกินลงไป"

หลี่ชู่ชู่ถึงได้ตระหนักว่าเรื่องการวางยาไม่มีวันจบสิ้น

ยาอย่างหนอนไหมไยวสันต์นี้ คุณสมบัติดั้งเดิมเหมือนยาพิษมากกว่า เอาความหมายมาจาก 'หนอนไหมไยวสันต์ จวบตายไยจึงสิ้น' ฝ่ายที่กินยาพิษเข้าไป ทุกสามเดือนอาการจะกำเริบครั้งหนึ่ง จะต้องร่วมคู่กับคนที่กินยาถอนพิษเข้าไป อาการจึงจะบรรเทา

ส่วนฝ่ายที่กินยาถอนพิษ มีเพียงวันแรกเท่านั้นที่มีอาการเหมือนกินยาปลุกกำหนด ต่อจากนั้นล้วนปกติ

ว่ากันว่ายาชนิดนี้เป็นไอศถลပ်ของเผ่าอี่เยวี่ที่หายสาบสูญไปแล้ว สมัยก่อนขุนนางและชนชั้นสูงเอามาใช้ควบคุมสตรีที่จุดคร่ำมาโดยเฉพาะ ทำให้พวกนางมีอาจไปจากตนตลอดกาล

เจ้าของร่างเดิมเคียดแค้นเยี่ยงฉางที่แย่งชิงความรักของตนไป ดังนั้นจึงไม่วางยาปลุกกำหนดทั่วไป ถึงกับสรรหาหนอนไหมไยวสันต์ ที่ทำให้คนหยุดหายใจมาใช้

ต่อให้เป็นสตรีผู้มีคุณธรรมกล้าแกร่งกินเข้าไปก็ทานทนไม่ไหว

เจ้าของร่างเดิมอยากเห็นเยี่ยงฉางขาดคุณชายเสนาบดีหัวโต หนูกางผู้นั้นมิได้

ไม่คิดว่ายานี้สุดท้ายกลับถูกตนเองกินลงไปแทน หลี่ชู่ชู่ว่าแล้วเสียว่าเหตุใดเจ้าของร่างเดิมมีฐานะเช่นนี้ สกุลเยี่ยงเพื่อชื่อเสียง กลับให้นางแต่งงานกับตัวประกันผู้หนึ่ง

ที่แท้เป็นเพราะไม่แต่งไม่ได้

ไม่แต่งก็คือตาย

แน่นอน หนอนไหมไยวสันต์สามารถถอนได้ แต่จะทรมานมากขึ้น

ทุกครั้ง

ครั้งก่อนเจ้าของร่างเดิมอดทนอยู่ครึ่งชั่วยาม* ครั้งนี้หฺลืซซุต้องอดทนสองชั่วยาม นางนังสมาธิเป็นเวลาหนึ่งถั่วชา** ร่างกายเปียกชุ่มไปหมด เจ็บปวดเกินจะรับไหว

บี้หฺลิวเอ่ยว่า "คุณหนูสาม บ่าวประคองท่านไปหาจี้จี้ดีกว่า ท่านอยู่ข้างกายเขา ย่อมรู้สึกดีขึ้นหน่อย"

หฺลืซซุกัดฟัน "ไม่ ไม่!"

นางยื่นหยัดได้อีกหนึ่งถั่วชา สุดทำยวิญญานใกล้หลุดลอยสู่สรวงสวรรค์เต็มที บี้หฺลิวไม่พูดพร่ำทำเพลง ประคองนางมาที่เรือนตะวันออก

หฺลืซซุที่ร่างไร้เรี่ยวแรง แทบจะถูกบี้หฺลิวหามเดินกระทั่งสติสัมปชัญญะก็เริ่มเลอะเลือน

เงาแสงเบื้องหน้านางวูบไหวไปมา ยังพอแยกแยะเค้าโครงของคนตรงหน้าได้ นางจำได้ว่าเขาคือมารที่ชั่วร้ายตนนั้น

หฺลืซซุก็ดิ้นฝืนปากจนเลือดออก นางกอดแขนตนเอง ฝืนข่มความรู้สึกอยากเปลื้องอารมณ์เอาไว้

ถ่านไถจิ้นเข้าใจอะไรแล้ว สีหน้าเชื่อฟังไร้พิษภัยยามปกติของเขา เปลี่ยนเป็นเหยียดหยันเย็นชาในพริบตา

ที่แท้ก็คือเหตุผลที่เมื่อวานนางห้ามไม่ให้คนทำร้ายเขาจนพิการ เป็นเพราะคิดว่าคืนนี้เขายังมีประโยชน์นะ

เด็กหนุ่มย่อตัวลงตรงหน้านาง เกลี้ยปอดผมบนหน้าผากที่ขึ้นเหงื่อออกอย่างแผ่วเบา "คุณหนูสาม ท่านดูทรมาณมาก"

หฺลืซซุปิดปากแน่นสนิท นางกลัวจริง ๆ ว่าหากตนเปิดปาก จะเปล่งเสียง

* ชั่วยาม เป็นหน่วยเวลาจีนสมัยโบราณ หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับหนึ่งชั่วโมง

** หนึ่งถั่วชา เป็นคำเปรียบ หมายถึงช่วงเวลาที่ยาวมาก บางตำรากล่าวว่าเทียบได้กับเวลาประมาณ 10-15 นาที

ที่ไม่สมควรออกมา นางรู้สึกว่าคุณเองถูกเผาจนใกล้ตายเต็มที และใกล้
เพียงตรงหน้านี้เองมีน้ำแข็งอยู่ก้อนหนึ่ง

หลี่ซู่ซู่เอ่ย "อยู่ห่างๆ ข้าหน่อย!" นางเข้าใจในที่สุดว่าเหตุใดในใจ
เยี่ยซู่ซู่ซ่มชอบเซียวพลันถึงเพียงนั้น สุดท้ายแม้กระทั่งศักดิ์ศรีของตนเอง
ก็ไม่เอา ขอร้องให้ถ่านไถ่จิ้นช่วยตน

ยานี้ทรมานคนเกินไปแล้ว!

เด็กหนุ่มตรงหน้าเอียงศีรษะเล็กน้อย

ภายใต้แสงสว่างจากโคมแก้วหลิ่วหลี่ เด็กหนุ่มดูอ่อนแอยิ่งนัก
สีหน้าไร้พิษภัย

แต่เสียงของเขาหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ น้ำเสียงเยียบเย็น เหมือนกำลัง
ทูปน้ำแข็งอันแข็งแกร่งให้แตกละเอียดอย่างช้าๆ "คุณหนูสามบอกข้า
ได้หรือไม่ว่าท่านเป็นอะไรไป"

เจตนาชั่วร้ายในตัวของเด็กหนุ่มคล้ายมีและคล้ายไม่มี

เยี่ยซู่ซู่ในอดีตกเคยเป็นอย่างไร ตอนนี้ถ่านไถ่จิ้นก็เป็นอย่างนั้น

เขาอยากเห็นความสว่างไสวเจิดจ้าเมื่อวาน เปล่งเสียงครวญคราง
ข้าไปมาแทบเท้าเขาในวันนี้อย่างไร้ศักดิ์ศรีด้วยทำที่ยั่ววนไม่สิ้นสุด

ความหยิ่งทะนงในดวงตานางจะถูกบดทำลาย ทำตัวเหมือนอย่างเขา
เหมือนหนอนที่มีอาจพบเจอแสงสว่าง ขอร้องคนที่นางดูถูกให้สัมผัสนาง
แต่เขาไม่มีทางสัมผัสนาง...สกปรก

ถ่านไถ่จิ้นพึงผั่งเย็นเฉียบ แม้แต่แววดาไร้พิษภัยก็คร้านจะเสแสร้ง
แล้ว เขามองสำรวจนาง

ดูสิ นำเวทนาเพียงใด ผิวกายขาวกระจ่างเปลี่ยนเป็นสีชมพู มุมปาก
ก็มีเลือดออก ดวงตาที่ขาวดำตัดกันชัดเจนของนางยามนี้พราวเลื่อน ภูม่านตา

ค่อยๆ สูญเสียจุดรวมแสงไป

เขาโค้งริมฝีปากอย่างเยือกเย็น

นัยน์ตาของเด็กสาวสั้นระริก โลหิตไหลลงมาตามมุมปาก

ถ่านไถจิ้นยื่นนิ้วออกไปด้วยความหวังดี เช็ดคราบเลือดตรงมุมปากนาง

"ท่านดูน่าเวทนาจริงๆ" เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เยียบเย็นและแผ่วเบา

อ่อนหวานเขาอย่างไร้ยางอายเถอะ ควรเผยความอัปยศออกมา
ได้แล้ว ครั้งนี้นางยื่นหยัดได้นานกว่าครั้งก่อนมากทีเดียว

ถ่านไถจิ้นนับเวลาเสียบๆ ในใจ ในที่สุด เมื่อแววตาของนางว่างเปล่า
โดยสมบูรณ์ เด็กสาวตรงหน้าเขาก็ไม่ตั้งอีก นางขยับตัว ยกแขนเรียบบาง
ขึ้นมา แต่กลับมิได้มากอดเขาอย่างที่ถ่านไถจิ้นคิด เด็กสาวยกมือขึ้น
ปิดแก้มของตนเอง

ขนตาวาวของนางปิดลง สงบยิ่งกว่าเกล็ดหิมะที่ปลิวโปรยข้างนอก

เด็กสาวพึงกายตรงหน้าต่าง หิมะข้างนอกโปรยปราย นางไม่ส่งเสียง
ใดๆ เหมือนหลับไหลยาวนานในรัตติกาลหมันต์ กลายเป็นผีเสื้อตัวหนึ่ง
ที่หุบปีกอย่างสิ้นเทา

โคมแก้วหลิวหลิสงส่องแสงรอบตัวนาง เกล็ดหิมะปลิวเข้ามา ตกลง
บนเส้นผมนาง

เขาเฝ้าดูด้านข้างอย่างเย็นชา มองภาพอันแปลกประหลาดทว่า
สูงส่งบริสุทธิ์นี้

ความรู้สึกเช่นนั้นเกิดขึ้นอีกแล้ว

นางอยู่ตรงจุดเชื่อมต่อระหว่างหิมะกับแสงสว่าง ส่วนเขายังคง
อยู่ในความมืดมิดผืนนี้ จู่ๆ เขาก็ชิงชังบุคคลตรงหน้าผู้นี้ยิ่งกว่าเดิม

ถ่านไถจิ้นใช้นิ้วมือเย็นเฉียบปิดปาก แตกต่างจากความชิงชัง

คุณแคลนในอดีต นี่เป็นความรู้สึกอย่างหนึ่งที่ซ้ำแรกลึกเข้าไปในไขกระดูก
ความรู้สึกที่แท้จริงจนทำให้เขาสิ้นสะท้าน

ความรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออกนี้ เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่วันนั้นที่รังโจร
บนภูเขากระมัง

เด็กหนุ่มกลับไปนั่งตรงมุมห้อง ใช้สายตาเหนียวเหนอะที่บิทมึ
ประหนึ่งใยแมงมุมจับจ้องหลี่ชู่ชู่ตลอดทั้งคืน

นางขดตัวอยู่อีกมุม ไม่รู้สึกตัวแม่แต่น้อย

แสงอรุณสาดส่องเข้ามาในเรือนตะวันออก หลี่ชู่ชู่รู้สึกว่าตนเอง
กลับมามีชีวิตอีกครั้ง

นางเหนื่อยล้ามาก ยานี้เป็นเช่นชื่อ เหมือนลอกคราบออกมาจาก
รังไหมอย่างไรอย่างนั้น

กลัมนเนื้อไต้ฝ่ามือผ่ายผอมแบบบาง นางลืมนตาขึ้น พบว่าตนเอง
นอนอยู่บนตักของถานไต้จิ้น

นางดีดตัวลุกขึ้นนั่งทันใดและรีบออกห่างจากเขา

หลี่ชู่ชู่ทิ้งผมของตนเอง

ไม่กระมัง ไม่กระมัง!

เมื่อคืนนางอดทนอย่างทุกข์ทรมานถึงเพียงนั้น ก็เพื่อไม่ประสา
นหยินหยางกับมารร้าย หรือว่าจิตบำเพ็ญของนางยังไม่มั่นคงพอ ทนฤทธิ์ยา
ไม่ไหว สุดทำยั้งคงเผลอเข้าสู่อ้อมกอดของมารร้าย

หลี่ชู่ชู่ขะแยงยิงน้ำก มีที่เพ่งตะแค้นผ้าเช็ดหน้าเหมือนมีไฟกำลัง
ลุกไหม้ นางมองเด็กหนุ่มชั่วร้ายได้ทำอย่างชุนเคื่อง

ขนตาของเด็กหนุ่มขยับไหว

ขนาตาของถานไถจิ้นยังยาวกว่าขนาตาของร่างกายนี้ของหลี่ชู่ชู่
เสียอีก ประหนึ่งขนาอีกาแปลกประหลาดสองแฉง

เขาปากแดงผมดำ สะท้อนความงามที่อ่อนแออย่างหนึ่ง พาให้
ร่างกายดูขาวซีดน่าสงสาร

หลี่ชู่ชู่ไม่ยอมให้เขาลืมตาสักเท่าไร

ถึงอย่างไรเขาตื่นมาแล้ว หลี่ชู่ชู่ก็ไมรู้จะพูดอะไรดี หรือจะให้อธิบายว่า
'ทุกสามเดือน ข้าจะมีอาการท่าทางเหมือนกินยาปลุกกำหนดเข้าไป
ครั้งหนึ่ง'

ระหว่างที่จิตใจตึงเครียด นางพบว่าจนแล้วจนรอดเขาก็มิได้ตื่นขึ้นมา
หลี่ชู่ชู่ล่องอก ยามนี้จึงเห็นว่าใบหน้าเขาซีดเผือด ริมฝีปากแห้งแตก
ดูอย่างไรก็ไม่ปกติ

"ถานไถจิ้น ตื่นเดี๋ยวนี้" มารร้ายลั้วนมมีอุบายลึกล้ำ คงมิใช่ว่าเขา
กำลังแก้งลับเรียกร้องความเห็นใจกระมัง

"ถ้ายังไม่ตื่นข้าจะส่งตัวเจ้าให้เปลี่ยนอิเหนียง" นางเอ่ยพลางผล็กเขา
ทว่าเด็กหนุ่มยังคงไม่ตอบสนองใดๆ

หลี่ชู่ชู่ย่อตัวลงใช้มือแตะหน้าผากเขา ครั่งนี้ตัวไม่ร้อน แต่นาง
กลับเหมือนสัมผัสผัสน้ำแข็งก้อนหนึ่ง

หลี่ชู่ชู่ทำหน้าที่ไม่ถูก "..."

ต่อให้เลี้ยงเด็กน้อยผู้หนึ่งในโลกมนุษย์ก็ไม่มีทางอ่อนแอเรื่องเยอะ
เหมือนอย่างเขา อะอะอะอะไรก็ล้มป่วยปางตาย

นางหาน้ำาในเรือนอันคับแคบแห่งนี้ไม่เจอ ได้แต่คลุมผ้าานวมไว้
บนร่างเขาก่อน

พอหลี่ชู่ชู่เดินออกไป ปี่หลิวก็ก้าวเข้ามาหา "คุณหนู ท่านไม่เป็นไร

กระมัง"

หลี่ชู่ชู่ปรายตามองบี่หลิวเวาหนึ่ง เมื่อคืนแม่ตนจะไว้เรียวยาว ทั้งยังไม่ได้สตินัก แต่หลี่ชู่ชู่รู้ว่าหากอยู่ในเรือนของตนเอง นางสามารถอดทนได้แน่นอน บี่หลิวกลับไม่สนความสมัครใจของนาง ดึงดันพานาง มาอยู่ข้างกายถานไถจิ้น

'ความกักตึ' ของบี่หลิวทำเอานางโมโหจนอยากหัวเราะ

"ข้าจำได้ว่าหนอนไหมโยวสันต์เจ้าเป็นคนมอบให้ข้ากระมัง บี่หลิว เจ้ามีของสิ่งนี้ได้อย่างไร" นางไม่เชื่อว่าสาวใช้ผู้นี้จะไม่มีปัญหา

บี่หลิวเอ่ยตอบ "คุณหนู ก่อนหน้านี้บ่าวเคยบอกไปแล้ว บ่าวมีญาติผู้พี่ห่างๆ ผู้หนึ่งเคยแต่งงานกับสตรีเผ่าอี่เยวี่ เผ่าอี่เยวี่เชี่ยวชาญเรื่องพิษ หนอนไหมโยวสันต์เป็นตำรับยาลับของพวกเขา"

"นอกจากยาถอนพิษที่ถานไถจิ้นกลืนลงไป ยังปรุงยาถอนพิษ ออกมาอีกได้หรือไม่"

บี่หลิวส่ายหน้า สีหน้าฉายแววไม่พอใจอยู่บ้าง "มีตัวเร่งยาอยู่ เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น คุณหนู ท่านคงมิได้โทษบี่หลิวกระมัง บี่หลิวเอง ก็ทำตามคำสั่งของท่านนะเจ้าคะ"

หลี่ชู่ชู่พูด "ข้าไม่โทษเจ้า แต่นับจากวันนี้ไปข้าก็ไม่เก็บเจ้าไว้เช่นกัน เจ้าไปหาเหลียนอี่เหนียง ให้นางหางานใหม่ให้เจ้าเถอะ"

บี่หลิวมีสีหน้าตื่นตระหนก นานครู่ใหญ่กว่าจะได้สติว่าหลี่ชู่ชู่กำลังไล่ตะเพิดตน นางจึงได้ลนลาน รีบคุกเขาโขกศีรษะ "คุณหนูสาม ขออโง่ คุณหนูโปรดอย่าไล่บ่าวไปเลยเจ้าคะ"

ตอนนี้รู้จักอ่อนนวยแล้ว?

หลี่ชู่ชู่มิได้สนใจอีกฝ่าย นางเดินย่ำหิมะที่ทับถม ไปจากเรือนตะวันออก

ทันที

เดิมอยากเก็บปีหลิ่วไว้สักพักเพื่อสังเวยกรรม เพราะนางรู้สึกเสมอว่าปีหลิ่วผู้นี้ไม่ธรรมดา

แต่ปีหลิ่วทำตัวต่อหน้าอย่างลับหลังอย่าง เข้าออกห้องเจ้านายตามอำเภอใจก็แล้วไปเถอะ ยังรังแกขุนเภาที่สี่บ่อยครั้ง ไฉนนางจะไปเสียดีกว่า จากนั้นส่งคนคอยติดตาม ไม่แน่อาจค้นพบอะไร

สาวใช้อย่างปีหลิ่วที่เป็นที่โปรดปรานของเจ้านายจนนิสัยเสียไปจากเจ้าของร่างเดิมแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดล้วนต้องลำบากทั้งสิ้น

หลีซุซุอดกลับมาอีกครั้งในเวลาเพียงครู่เดียว ทั้งยังพาหมอผู้หนึ่งมาด้วย ตัวร้อนนางพอรู้ว่าต้องจัดการอย่างไร แต่ตัวเย็นจะทำอย่างไรเล่า

เด็กหนุ่มตรงมุมห้องยังคงอยู่ในท่าเดิมเหมือนตอนที่นางจากไป

"ท่านหมอ โปรดตรวจดูอาการเขาที"

ท่านหมอสูง้วยก้าวขึ้นมา ก่อนจะตรวจอาการให้ถ่านไถ่จิ้น

เขารู้ชื่อเสียงความโหดร้ายของคุณหนูสามจวนแม่ทัพนานแล้ว เดิมทีไม่อยากจะยุ่งเรื่องผู้ขึ้นมานัก แต่ถึงอย่างไรคนเป็นหมอก็มีจิตเมตตา ดุจดามารดร จึงประสานมือเอ่ยว่า "คุณชายท่านนี้อายุยังน้อย ร่างกายกลับทรุดโทรมถึงเพียงนี้ มีโรคภัยมากมาย บาดเจ็บภายในไม่น้อย หากคุณหนูสามมิได้อยากเอาชีวิตเขาก็เวทนาสงสารเขาสักหนึ่งส่วนเถิด"

หลีซุซุเฝ้าปาก สายหน้าอย่างเย็นกราน "ท่านหมอไม่รู้เสียแล้ว เขามีโรคชนิดอะไร ท่านเขียนตำรับยารักษาให้เขาไม่ตายก็พอ"

เรื่องการปรับสมดุลร่างกายอะไรนั้นไม่จำเป็นหรอก สิ่งชั่วร้ายเช่นนี้ ยังมีโรคภัยไข้เจ็บมากก็ยิ่งดี

ท่านหมอสูงวัยถอนหายใจเฮือกหนึ่ง "หากคุณหนูสามเพียงต้องการให้เขาไม่ตาย ข้าผู้เฒ่าไม่จำเป็นต้องจ่ายยา เขาไม่ได้กินอาหารเป็นเวลานานแล้ว ทั้งมิได้ดื่มน้ำจึงมีสภาพเช่นนี้ แค่หาอาหารให้เขาหน่อยก็พอแล้ว"

หลี่ซู่ซู่พันคิดหม่นคราคก็คิดไม่ถึงว่าถ่านไถ่จิ้นถูกขังอยู่ที่นี้จะไม่มีการกิน ไม่มีน้ำดื่ม

นางตะลึงงัน เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ได้

เหลียนอี่เหนียงบอกว่าแค่ขังคนไว้มิใช่หรือ

พวกเขาจงใจ หรือว่า...คนในจวนละเลยถ่านไถ่จิ้นเช่นนี้เป็นเรื่องปกติไปเสียแล้ว

พวกเขาลืมไปว่าเขาเป็นมนุษย์ผู้หนึ่ง จำเป็นต้องกินอาหาร จำเป็นต้องดื่มน้ำ จำเป็นต้องหายใจ

ทางหนึ่งกลั่นแกล้งรังแกเขาอย่างไร้ความปราณีไม่มีคุณธรรม ทางหนึ่งยังเยาะหยันเขาว่าไม่แข็งแรงพอ

8

รอนหนสีชูชุกกับท่านหมอจากไปไกลแล้ว ถานไถจิ้นก็ลืมตาขึ้น
ผ่านไปไม่นาน บ่าวชายในชุดสีเทายกอาหารกับน้ำดื่มมาให้
พอเห็นถานไถจิ้นตื่นอยู่ บ่าวชายก็ตกใจสะดุ้ง

"จ้อจ้อ กินอาหารเถิด" บ่าวชายวางกล่องอาหารในมือลง

ถานไถจิ้นใช้แขนประคองตัวขึ้นมาและกินอาหาร

บ่าวชายเฝ้าอยู่ด้านข้าง เอ่ยเสียงเรียบว่า "ต่อจากนี้อีกหลายวัน
บ่าวจะนำอาหารมาส่งให้จ้อจ้อตามเวลา ขอจ้อจ้อโปรดอย่าออกจาก
เรือนตะวันออก"

ถานไถจิ้นตอบ "ขอบใจเจ้ามาก"

บ่าวชายเห็นเด็กหนุ่มตรงหน้ามีท่าทีสุภาพ น้ำเสียงกระจ่างผ่าเผย
จึงพลันรู้สึกละอายใจเล็กน้อย บางครั้งพวกบ่าวไพร่ก็จงใจปฏิบัติกับ
ถานไถจิ้นเช่นนี้ สุภาพของเขามีความพิเศษ การรังแกเขาสร้างความรู้สึก

พึงพอใจไปอีกอย่างหนึ่ง

ทว่าคิดอีกที บางทีบุคคลตรงหน้าผู้นี้ ชีวิตความเป็นอยู่ยังสู้พวกเขา ไม่ได้ด้วยซ้ำ

บ่าวชายอดพูดขึ้นไม่ได้ "จื้อจื่อ หน้าตาของเรือนตะวันออกชำรุดแล้ว ตอนบ่ายบ่าวจะพาคนมาซ่อม"

ถานไถ่จิ้นยิ้มน้อยๆ อย่างเกรงใจ "ไม่จำเป็นต้องยุ่งยากหรอก"

บ่าวชายคิดในใจ จิตใจของจื้อจื่อไม่เลวจริงๆ ถูกจงใจกลั่นแกล้ง กลับมาได้โกรธแค้นพวกข้า

เขาไม่ได้เอ่ยถึงคุณหนูสาม เพราะคุณหนูสามไม่ให้ตนพูดถึงนาง โชคดีที่จื้อจื่อมิได้ถาม หาไม่แล้วบ่าวชายก็ไมรู้จะตอบอย่างไร

รจนบ่าวชายเก็บกล่องอาหารจากไป เรือนตะวันออกก็กลับมา เจียบสงัดอีกครั้ง

อีกาสีดำปลอดตัวหนึ่งบินมาจากทุ่งหิมะ วนเวียนอยู่เหนือ เรือนตะวันออก

จวนแม่ทัพมีการรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด ระแวดระวัง สัตว์ปีกที่ใช้ส่งสารเป็นพิเศษ หากเป็นนกพิราบ ขอเพียงพบเห็น จะต้อง ถูกยิงทิ้งทั้งหมด

กระนั้นอีกาที่เจือโอ้อัปมงคลตัวหนึ่ง ถูกพบเห็นอย่างมากก็แค่ว่า ก่นด่าหนึ่งคำ

ถานไถ่จิ้นผลัดหน้าตาให้เปิดออกและยื่นมือออกไป อีกาเกาะแขนเขา อย่างมั่นคง

คิ้วตาของเด็กหนุ่มยังคงอ่อนโยน ลูบขนปีกสีดำเข้มอย่างนุ่มนวล อีกาส่งเสียงร้องบนมือเขา ถานไถ่จิ้นยกนิ้วมือขวาชี้ขึ้นมา ปิดคออีกา

จนหัก หัวของมันตกลงอย่างอ่อนปวกเปียก

ถ่านไถ้จิ้นแหวกท้องอีกาอย่างใจเย็น หยิบลูกเทียนลูกหนึ่งออกมา
หลังบีบลูกเทียนจนแตก เขาตั้งขึ้นกระดาษที่พับไว้อย่างเรียบร้อยออกมา
พอกวาดตาอ่านอย่างรวดเร็วจนจบ เขาก็โยนซากอีกาออกไป
นอกหน้าต่าง

เปลือกตาของเด็กหนุ่มหลบลงเป็นเงามืด ทำทางครุ่นคิด
วิหคสีดำเข้มตกลงบนพื้นหิมะ ไม่นาน หิมะที่ตกหนักก็กลับทับ
ซากอีกาจนมิด

ระหว่างทางกลับหลี่ซู่ซุพบบุรุษในชุดผ้าเนื้อหยาบสีน้ำตาลผู้หนึ่ง
นางใช้ความคิดครุ่นหนึ่งว่านี่คือใคร "พี่รอง รอดเดียว"
เยี่ยฉู่เฟิงหันกลับมาอย่างประหลาดใจพลางรีบเอ่ยทัก "น้องหญิงสาม"
"พี่รองจะออกจากจวนหรือ"
เยี่ยฉู่เฟิงมองรองเท้าหุ้มแข้งของตนเองอย่างไม่เป็นธรรมชาติ
"เครื่องเขียนหมดนะ ข้าจะออกจากจวนไปซื้อหา"

หลี่ซู่ซุพิจารณาเขา บุรุษตรงหน้าคือตางามสง่า คุณภาพอ่อนแอ
ทีเดียว

คุณชายทั้งสี่ของจวนแม่ทัพ คุณชายรองผู้ไร้อัตนมากที่สุด เขา
ถูกแม่ทัพใหญ่เยี่ยรับตัวกลับมาจากชนบทในปีที่อายุสามขวบ
ตอนนั้นเยี่ยเซียวโยนเด็กน้อยให้พ่อบ้านเป็นคนดูแลพลางเอ่ยว่า
"ต่อไปเขามีชื่อว่าเยี่ยฉู่เฟิง"

เด็กทุกคนในจวนล้วนมีมารดา นอกจากคุณหนูสามเยี่ยซู่ฉู่และ
คุณชายรองเยี่ยฉู่เฟิง

มารดาของเยี่ยชู้จากไปเร็ว ส่วนเยี่ยฉู่เฟิง ในช่วงที่เยี่ยเซี่ยวทำศึก ระหว่างเดินทัพเขาบาดเจ็บและพักรักษาตัวที่หมู่บ้านเกษตรแห่งหนึ่ง หลังจากใกล้ชิดกับหญิงมาอยู่ในหมู่บ้านแห่งนั้นหลายวัน ก็เกิดทายาทผู้ขึ้นคนในจวนแม่ทัพผู้ชาติกำเนิดของคุณชายรองดี จึงดูถูกเขาเป็นพิเศษ

เยี่ยฉู่เฟิงรู้ว่าฐานะของตนกระอักกระอ่วน แต่ไหนแต่ไรมาจึงใช้ชีวิตอยู่ในจวนเหมือนมนุษย์ล่องหน แม้แต่คุณชายสี่ที่อายุหกขวบ ยังรู้ว่าพี่รองผู้นี้อ่อนแอไร้ศักดิ์

เยี่ยฉู่เฟิงนิสัยแปลกแยก แต่ก่อนมีเพียงเยี่ยปิงฉางที่ติดต่อเขาหน่อย หลีชูชูบ่นในใจ เยี่ยปิงฉางอภยาคัยออกจะดีเกินไปหน่อยแล้วกรรมังเซวียนต้องกับฝังอู่จื่อไม่พุดถึง แต่คนเจียบขริมพุดน้อยอย่างเยี่ยฉู่เฟิง กลับอยู่ร่วมกับเยี่ยปิงฉางได้ไม่เลวอย่างนั้นหรือ

หลีชูชูรู้สึกสนใจใคร่รู้ในตัวพี่สาวสายรองคนนี้นี้นานกว่าเดิม

เยี่ยฉู่เฟิงถูกหลีชูชูขวางไว้ สีหน้าไม่สบายใจอย่างยิ่ง เขาก็มีศีรษะต่ำเอ่ย "น้องหญิงสามมีธุระอันใดหรือไม่"

หลีชูชูพยักหน้า "ครั้งก่อนชู้ไม่ระวังทำให้พี่หญิงใหญ่ตกน้ำ รู้สึกไม่สบายใจ ได้ยินว่าอีกไม่กี่วันเซวียนต้องจะย้ายออกจากวังมาพักที่จวนนอกวัง ข้าอยากเตรียมของขวัญชิ้นหนึ่งเป็นการขอมาพี่หญิงใหญ่ พี่รอง ข้าฟังมาว่าแต่ก่อนท่านกับพี่หญิงใหญ่ความสัมพันธ์ไม่เลว ท่านรู้หรือไม่ว่านางชอบอะไร"

เยี่ยฉู่เฟิงโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน "น้องหญิงสามเข้าใจผิดแล้ว ข้ากับน้องหญิงปิงฉางแค่พุดคุยกันเป็นครั้งคราวเท่านั้น ไม่รู้หรือว่านางชอบอะไร"

หลีชูชูเห็นสีหน้าเขาก็รู้ว่าเขาคิดว่านางมาหาเรื่อง

ทุกคนในजनแม่ทัพต่างรู้ว่าคุณหนูใหญ่แต่งงานกับชายในดวงใจ
ของคุณหนูสาม อีกทั้งคุณหนูสามยังเป็นคนร้ายกาจเจ้าคิดเจ้าแค้น

หลิขุฑูรู้สึกหมดแรง นางพูดต่อ "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าไม่รบกวนเวลา
ของพี่รองแล้ว"

เยี่ยฉู่เฟิงประสานมือให้นาง ขณะกำลังจะจากไป หลิขุฑูขยับจมูก
พุดพิด

"กลิ่นบนร่างกายท่านเป็นกลิ่นอะไรหรือ"

เยี่ยฉู่เฟิงสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย ดันตัวหลิขุฑูที่สูดดมกลิ่นเหมือน
สัตว์ตัวน้อยออกอย่างไม่เป็นธรรมชาติ

"น้องหญิงสาม..."

พอเห็นเขาเก้อกระดากจนหน้าแดงหูแดง หลิขุฑูก็ไม่สะดวกจะสร้าง
ความลำบากใจให้เขา จึงได้แต่เอ่ยว่า "ขอภัยด้วย ข้าอาจจะดมผิดไป"

หลิขุฑูกลางแคลงใจ กลิ่นนี้คุ้นมากจริงๆ นางเคยได้กลิ่นจากที่ใด
มาก่อนกันแน่ะ

ยามนี้เยี่ยฉู่เฟิงหายไปไม่เห็นเงาแล้ว

หลิขุฑูมีใจอยากถามวิญญูณวัตฤในกำไลหยก แต่มันยังคงหลับสนิท
นางจึงได้แต่ลุ่มลึกความคิด

ซุนเถาว์วิ่งเข้ามาด้วยใบหน้าแดงเรื่อ "คุณหนู!"

นางถามอย่างระมัดระวัง "ป่าวได้ยินสี่สี่บอกว่าคุณหนูไม่ได้ให้
ปี่หิ้วปรมณีนิตีข้างกายแล้ว?"

หลิขุฑูพยักหน้าตอบรับ

ซุนเถากลั่นรอยยิ้มไว้ไม่อยู่

หลิขุฑูเอียงคอ ซุนเถารีบโบกไม้โบกมือเอ่ย "ซุนเถาไม่ได้...ไม่ได้จะว่า"

พี่หิ้วหัวไม้ตึนนะ ทั้งมิได้ริษยาพี่หิ้วหัว เพียงแต่...เพียงแต่..."

ใบหน้าของขุนเถาแดงกำ นานครู่ใหญ่จึงเอ่ยว่า "ช่วงที่พี่หิ้วหัว ไม่อยู่ข้างกายคุณหนู ขุนเถากับสี่สี่ต่างรู้สึกว่าคุณหนูเปลี่ยนไปไม่น้อย พวกเรากลัวว่าคุณหนูจะเปลี่ยนกลับไปเป็นเหมือนเดิมอีก" พุดจบนางจึง ตระหนักได้ว่าตนพุดผิด และอธิบายอย่างลนลานอีกครั้ง "บ่าวมิได้ หมายความว่าแต่ก่อนคุณหนูไม่ดี...บ่าว...บ่าว..."

หลี่ซู่ซู่เห็นนางตะกุกตะกัก ร้อนใจจนใกล้ร้องไห้เต็มที่ จึงอดพุดมิได้ "ไม่เป็นไร ข้าไม่ได้โมโห"

แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงของตนจะไม่เกี่ยวกับพี่หิ้วหัว แต่ในอดีตพี่หิ้วหัว ยุแหยงเจ้าของร่างเดิมไม่น้อย นี่เป็นเรื่องจริง ความกังวลของขุนเถาและ สี่สี่มิใช่การคิดไปเอง

"ทางด้านคุณชายรองและคุณชายสามมีข่าวคราวหรือยัง"

พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ ขุนเถารีบพุด "เรียนคุณหนู บ่าวถามพ่อบ้านแล้ว เขาบอกว่าหนูนี่คุณชายรองและคุณชายสามมักจะออกไปข้างนอก โดยเฉพาะ คุณชายรอง บางครั้งออกไปตั้งแต่เช้า ตกค่ำจึงจะกลับมา"

หลี่ซู่ซู่แปลกใจมาก "ออกไปทั้งวัน?"

ขุนเถาผงกศีรษะ "แต่บ่าวไม่รู้ว่าคุณชายทั้งสองกำลังทำอะไร"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3dOnffV>